

John Bevere

Prodato u više od 500.000 primeraka

SOTONSKA ZAMKA

**BITI SLOBODAN
OD SMRTONOSNE
ZAMKE POVREĐENOSTI**

TVOJA REAKCIJA ĆE ODREDITI TVOJU BUDUĆNOST

Dragi prijatelju,

Ova poruka najverovatnije predstavlja tvoje najvažnije životno suočavanje sa istinom. To sa sigurnošću mogu da tvrdim, ne zbog toga što sam je ja napisao nego zbog njenog sadržaja. Ovo je poruka sa neba. Lično verujem da je moje ime na njoj samo iz razloga što sam je prvi pročitao. Pitanje uvrede (povrednosti), koje čini samo srce Sotonske zamke, često predstavlja jednu od najvećih prepreka i zamki sa kojom treba da se suočimo i koju moramo da nadvladamo.

Za deset godina, koliko je prošlo od izdavanja ove knjige, odštampano je preko milion njenih primeraka širom sveta, na velikom broju jezika. Primili smo nebrojena svedočanstva o tome kako je ova poruka dotakla ljudske živote, oslobodila zarobljene i omogućila pojedincima da se otresu neprijateljskih utvrda i da uđu u ono najbolje što Bog ima za njihove živote.

Sada mi Gospod jasno stavlja do znanja da tom porukom krenem u ohrabrivanje vođa širom sveta i da im poklonim po primerak knjige, kao znak moje ljubavi i kao sredstvo kojim će pomoći drugima da se podignu i da se oslobode neprijateljskih sveza.

Prijatelju, otkad je Gospod ovu poruku izlio u moj duh, život mi se radikalno promenio. Moja je molitva da, tokom proučavanja istina u ovoj knjizi, i tvoj život bude dotaknut i promenjen. Voleo bih da čujem kako je ova poruka uticala na tebe i na život onih kojima služiš.

Vaš brat u Hristu,
Džon Bivir (*John Bevere*)

Follow John on
Facebook & Twitter

teach reach rescue
**Messenger
International**®

SOTONSKA

ZAMKA

John Bevere

Syloam

The Bait of Satan, by John Bevere
Copyright © 2004, John Bevere
Originally published by Strang Communications

This edition licensed through:

Messenger International

P.O. Box 888

Colorado Springs, CO 80133, USA

All rights reserved (2004)

www.MessengerInternational.org

Copyright © 2009 za srpsko izdanje, Syloam

Izdaje: Syloam (www.press.syloam.org)

Za izdavača: Miroslav Čobrda

Urednik: Miroslav Čobrda

Prevod: Branko Erceg

Lektura i korektura: Daniela Erceg

Prelom: E-dizajn

Štampa: Elman

Tiraž: 1000

ISBN: 978-80-89414-02-4

Prilikom prevođenja je korišteno više različitih prevoda Biblije. Ukoliko nije drugačije naznačeno u tekstu, korišten je prevod Daničić - Karadžić.

Kopiranje ove knjige u celosti, kao i njenih delova, nije dozvoljeno bez saglasnosti izdavača.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
27-4

БЕБЕПЕ, ЦОН

Sotonska zamka/ John Bevere ; [prevod Branko Erceg].-

Silbaš : Syloam, 2009 (Novi Sad : Elman). – 192 str. ; 25 cm

Prevod dela: The bait of satan. – Tiraž 1000. – Beleške: str. 179-180

ISBN 978-86-89414-020-4

COBISS.SR-ID 240620039

NAJDUBLJA ZAHVALNOST...

Mojoj supruzi Lizi, koja je uz Gospoda moj najdragoceniji prijatelj. Ti si žena puna vrlina. Uvek ću biti zahvalan Gospodu što nas je spojio kao muža i ženu. Hvala ti za nesebičnu pomoć u pripremi ove knjige.

Četvorici mojih sinova: Adisonu, Ostinu, Aleksandru i Ardenu, koji su žrtvovali vreme sa tatom, kako bi ovaj projekat mogao da bude završen. Momci, vi ste radost mome srcu.

Posebno sam zahvalan Džonu Mejsonu, koji je verovao u ovu poruku i ohrabrio me da ustrajem u objavljivanju iste; Debori Poulalion za njene talente i pomoć oko korekture; celokupnom osoblju izdavačke kuće *Charisma House*, koje je sa nama radilo na ovom projektu.

Najvažnije od svega, moja iskrena zahvalnost našem nebeskom Ocu za neopisivi dar, našem Gospodu Isusu za blagodat, istinu i ljubav, i Duhu Svetom za verno vođstvo tokom ovog projekta.

SADRŽAJ

	<i>Predgovor</i>	<i>vii</i>
	<i>Uvod</i>	1
1	Ja, povređen?	5
2	Velika povreda	13
3	Kako mi se ovo moglo dogoditi?	25
4	Oče moj, oče moj!	37
5	Kako se rađaju duhovne skitnice?	51
6	Skrivanje od stvarnosti	65
7	Siguran temelj	75
8	Sve što može da bude potreseno, biće potreseno	89
9	Stena sablazni	105
10	Da ih ne bismo sablaznili	121
11	Oproštenje: ne daješ - ne primaš	131
12	Osveta: zamka	145
13	Izbegavanje zamke	157
14	Krajnji cilj: pomirenje	167
	<i>Epilog: preduzeti akciju</i>	177
	<i>Beleške</i>	179

PREDGOVOR

Knjiga koju držiš je verovatno najvažnija konfrontacija sa istinom na koju ćeš naići u svome životu. Ovo mogu da kažem sa sigurnošću, ne zato što sam je ja napisao, već zbog teme kojom se bavi. Pitanje povreda - što je i suština ove knjige - često je najteža prepreka sa kojom pojedinac mora da se suoči i pobjedi.

Isusovi učenici su bili svedoci mnogih velikih i poznatih čudesa. Začudo su posmatrali kako su slepci progledavali, i kako su mrtvi vraćani u život. Čuli su Isusa kako zapoveda oluji koja im je ugrožavala živote da se smiri. Gledali su čudo kada su hiljade ljudi bili nahranjeni sa nekoliko hlebova i riba. Spisak znakova i čuda koje je Isus učinio je nepotrošiv, jer kako Biblija kaže, knjige u koje bi se o tome sve zapisalo, ne bi stale u čitav svet.

Čovečanstvo nikada ranije nije imalo priliku da vidi Božiju čudesnu ruku na tako stvaran i opipljiv način. Učenici su bili

zadivljeni i zapanjeni, i ova čudesa ih nisu navela na sumnju. Iskušenje da sumnjaju (da im nedostaje vere) je došlo na kraju Isusove zemaljske službe. Isus je svoje učenike učio ovako: „Ako ti sagreši brat tvoj, nakaraj ga; pa ako se pokaje, oprosti mu. I ako ti sedam puta na dan sagreši, i sedam puta na dan dođe k tebi i reče: Kajem se, oprosti mu.“ Njihov odgovor je bio: „Dometni nam vere“ (Luka 17:3-5). Čudesa nisu potakla vapaj za većom verom, niti podizanje iz mrtvih, niti umirenje mora, već jednostavna zapovest da se oprosti onima koji su sagrešili prema njima!

Isus je rekao: „Nije moguće da ne dođu sablazni“ (Luka 17:1). Nije pitanje da li će doći do toga da budete povređeni, već kakva će biti vaša reakcija? Žalosna je činjenica da su mnogi (ne samo neki) povređeni ostali u ropstvu svojih povreda.

Prošlo je deset godina od prvog izdanja ove knjige. U tom periodu smo primili veliki broj pisama i mnoga svedočanstva pojedinaca, porodica i hrišćanskih službi, koji su doživeli isceljenje i promenu kroz istine iz Reči Božije, a koje se nalaze i u ovoj knjizi. Neka od njih smo radi vašeg ohrabrenja, uključili u ovo izdanje. Radujemo se zbog svih ljudi, kao i zbog njihovih svedočanstava, a Bogu dajemo svu slavu!

Jedan je vođa sa nama podelio sledeće: „Naša crkva je bila usred velikog raskola. Situacija je bila beznadežna. Dao sam po primerak knjige *Sotonska zamka* svakom starešini u crkvi... Izbegli smo podelu crkve, i danas smo jedinstveni!“

Mnogi brakovi su spašeni. Nedavno sam gostovao u Nebraski. Jedan bračni par mi je prišao. Žena je priznala: „Pre deset godina sam bila povređena od strane vođa u ovoj crkvi. Postala sam ogorčena i sumnjičava. Stalno sam branila sebe i svoju poziciju. Moj brak je patio zbog te povređenosti, bola i agonije. Moj je suprug tada pokrenuo brakorazvodni proces. Nije bio obraćen, a nije ni hteo da ima bilo šta sa crkvom. Neko mi je dao knjigu *Sotonska zamka*. Pročitala sam je, i za kratko vreme sam doživela potpuno oslobođenje od povređenosti i gorčine. Kada je suprug video promene u mom životu, predao je svoj život Isusu Hristu, a mi smo ostali u braku.“ Muž je stajao pored svoje žene i smešio se. Kada je završila, on je

potvrdio da su se dogodile predivne promene u njihovom životu i domu!

Svedočanstvo koje je najviše dotaklo moje srce, čuo sam kada sam gostovao i služio u Naplesu na Floridi. Pre nego što sam počeo da govorim, jedan krupan muškarac srednjih godina je ustao, i ispred cele zajednice, plačnim glasom preneo svoju tragičnu priču: „Celog života sam se osećao kao da postoji neki zid između mene i Gospoda. Posećivao sam sastanke i službe na kojima su drugi osećali Božiju prisutnost, dok sam se ja osećao izdvojeno i obamrlo. Iako sam se molio, nije bilo olakšanja niti osećaja Božije prisutnosti. Pre nekoliko sedmica, dobio sam na poklon knjigu *Sotonska zamka*. Celu sam je pročitao. Shvatio sam da sam pre mnogo godina upao u sotonsku zamku. Mrzeo sam svoju majku što me je napustila kada sam imao samo šest meseci. Shvatio sam da moram da odem kod nje i da joj oprostim. Nazvao sam je telefonom, i razgovarali smo po prvi put u proteklih trideset šest godina. Plakao sam: ‘Mama, sve do sada ti nisam mogao oprostiti zbog toga što si me napustila.’ Ona je odgovorila: ‘Sine, mrzela sam samu sebe zadnjih trideset šest godina zbog toga što sam te ostavila.’ ”

Ovaj čovek je nastavio: „Opraštam joj, a i ona oprašta samoj sebi. Sada smo izmireni.”

Onda je došao najuzbudljiviji deo: „Sada je zid koji me je odvajao od Božije prisutnosti nestao!”

Rekavši to, ovaj čovek se potpuno izgubio i počeo da plače. Mučio se dok je izgovarao svoje zadnje reči: „Sada plačem u Božijoj prisutnosti kao beba.”

Poznata mi je snaga i realnost ropstva. Bio sam zarobljenik koji je otupeo od dugogodišnjeg mučenja. Ova knjiga nije samo teorija. Puna je istina koje sam lično iskusio. Verujem da će vas ojačati. Dok čitate, molite Gospodara da uveća vašu veru! Dok rastete u veri, On će primati slavu, a vi ćete biti ispunjeni radošću! Neka vas Bog obilno blagoslovi.

John Bevere (Džon Bivir)

UVOD

Svako ko je lovio životinje i koristio zamke, zna šta je potrebno za uspeh. Zamka mora da bude sakrivena, a onda se valja nadati da će životinja da naiđe na zamku; potreban je još i mamac koji će životinju da namami u smrtonosnu gvozdenu čeljust.

Sotona, neprijatelj naših duša, kombinuje obe ove strategije, i postavlja nam najprevarnije smrtonosne zamke. Njegove zamke su sakrivene i imaju dobar mamac.

Sotona sa svojim trupama nije bučan, kao što mnogi veruju. On je prepreden i uživa u prevarama. On je dovitljiv u svojim operacijama. Lukav je i vešt. Ne zaboravite da može da se pruruši i u anđela svetla. Ako nismo istrenirani u Reči Božijoj da možemo da razlikujemo dobro od zla, nećemo prepoznati njegove zamke.

Jedan od najprevarnijih i najpodmuklijih mamaca koje đavo koristi je povređenost - ono što je svaki hrišćanin iskusio.

Sotonska zamka

Sama povređenost nije smrtonosna. Međutim, ako je prihvatimo i konzumiramo, ako njome hranimo svoja srca, onda postajemo povređeni. Povređeni ljudi donose mnogo plodova: bol, ljutnja, bes, ljubomora, ozlojeđenost, borba, gorčina, mržnja i zavist. Neke od posledica prihvatanja povređenosti jesu uvrede, napadi, ranjavanja, podele, odvajanja, uništeni odnosi, izdaja i otpadništvo.

Ljudi koji su povređeni, zapravo i ne shvataju da su u zamci. To je zato što su fokusirani na zlo koje im je učinjeno, te tako žive u odricanju. Najefikasniji način na koji neprijatelj može da nas oslepi, jeste da učini da se fokusiramo samo na sebe.

Ova knjiga razotkriva takvu smrtonosnu zamku, i govori o tome kako je izbeći. Najvažnije za svakog vernog je da bude slobodan od povređenosti, jer Isus je rekao da je nemoguće živeti, a ne biti povređen (Luka 17:1).

U crkvama širom Amerike, ali i u drugim nacijama gde sam propovedao ovu poruku, svaki put bi više od polovine slušalaca tražilo molitvu. Iako je ovo visok procenat, još uvek ne uključuje sve koji imaju problem. Neke ljude ponos sprečava da izađu napred i zatraže molitvu. Viđao sam ljude koji su bili isceljivani, oslobođani, ispunjavani Svetim Duhom, ljude koji su primali odgovore na molitve, tek kada bi bili oslobođeni iz ove zamke. Oni obično kažu da su godinama tragali za oslobođenjem.

Krajem dvadesetog veka, znanje u crkvi se značajno umnožilo. Uprkos velikom znanju, izgleda da je sve više podela među vernicima, vođama i crkvama. Razlog je što je povređenost vrlo rasprostranjena, a to je zbog nedostatka iskrene ljubavi. „Razum, dakle, nadima, a ljubav popravlja” (1. Korinćanima 8:1). Mnogi su uhvaćeni u ovu prevarnu zamku, za koju smo skoro poverovali da je potpuno normalna stvar u životu.

Pre Hristovog povratka, iskreni vernici će biti ujedinjeni kao nikada pre u prošlosti. Verujem da će mnogi muškarci i žene biti oslobođeni iz zamke povređenosti. Kada počne

probuđenje, ovo će biti jedna od glavnih promena. Nevernici će tada konačno videti Isusa kroz našu međusobnu ljubav.

Ja ne verujem da knjige treba pisati samo da bi se napisalo još jedno delo. Bog je zapalio vatru u meni, stavljajući ovu poruku u moje srce. Nakon što sam propovedao na ovu temu, jedan pastor je rekao: „Nikada nisam video toliko oslobođenih ljudi odjednom.”

Bog je govorio mome srcu da je ovo samo početak. Mnogi će čitajući ovu knjigu, i pokoravajući se Svetom Duhu, bivati oslobođeni, isceljeni i obnovljeni. Dok budete čitali ove stranice, verujem da će vam Učitelj i Savetnik pomoći da ih primenite u svom životu. Dok to bude činio, ova reč će doneti veliku slobodu u vaše živote i službe.

Hajde da se na početku čitanja ove knjige zajedno pomolimo:

Oče, molim te u ime Isusa da mi otkriješ Tvoju Reč, dok budem čitao ovu knjigu. Otkrij mi sve sakrivene stvari u mome srcu, koje su me sprečavale da Te poznajem, i da Ti služim efikasnije. Želim da me Tvoj Duh presvedoči i molim te za Tvoju blagodat, kako bih mogao da izvršim ono što Ti želiš. Dok čitam ovu knjigu, ja želim da Te još intimnije upoznam.

NAŠA REAKCIJA NA POVREDU ODREĐUJE I NAŠU BUDUĆNOST.

Knjiga *Sotonska zamka* je promenila naše živote i našu službu. Gledali smo istoimena video naučavanja bar dvadeset puta, a knjigu smo čitali iznova i iznova. U našoj službi smo koristili knjigu, kao i video naučavanja kako bismo promenili svoje živote, te i živote mnogih drugih. Ova poruka je moćna i blagovremena.

S.Q. Konetiket

1

JA, POVREĐEN?

„Nije moguće da ne dođu sablazni.“

Luka 17:1

Dok putujem i propovedam širom Sjedinjenih Američkih Država, u mogućnosti sam da posmatram jednu od najsmrtonosnijih i najprevarnijih zamki koju neprijatelj koristi. Ona zarobljava mnoge hrišćane, ugrožava odnose i produbljuje već postojeće pukotine među nama. To je zamka povređenosti.

Zbog rana i boli koje je povređenost izazvala u njihovim životima, mnogi nisu u stanju da normalno funkcionišu u pozivu koji imaju; hendikepirani su i sprečeni da ostvare svoj puni potencijal. Ljudi su najčešće povređeni od drugih vernika. Ovo dovodi do toga da se povređenost doživljava kao izdaja. U Psalmu 55:12-14 David jadikuje: „Jer ne ruži me neprijatelj moj, to bih podneo; ne ustaje na me javni nenavidnik, od njega bih se sakrio. Nego ti koji si mi bio to što ja sam, drug moj i znanac moj. S kojim mi beše radost deliti tajnu, i u dom Božiji hodih kroz sabor narodni.“

Sotonska zamka

To su ljudi sa kojima sedimo zajedno, pevamo jedni pored drugih, a možda i neko ko nam propoveda. Provodimo praznike zajedno, posećujemo društvena dešavanja, možda čak i radimo u istoj kancelariji. Možda smo veoma bliski. Možda smo odrastali zajedno, verovali im, možda smo čak i delili zajedničku postelju. Što je odnos bliskiji, povrede su ozbiljnije! Najveću mržnju pronaći ćete među ljudima koji su nekada bili bliski.

Advokati će vam reći da su sudski razvodi najizopaćeniji slučajevi. Mediji u Americi stalno donose izveštaje o ubistvima unutar porodice, koja su izvršili očajni članovi. Porodica treba da bude utočište; mesto sigurnosti gde su obezbeđene osnovne potrebe za rast i napredak; mesto gde učimo da pružamo i prihvatamo ljubav, iako je često izvor naših boli. Istorija pokazuje da kada se bori brat protiv brata, sin protiv oca ili otac protiv sina, građanski ratovi su bili najkrvaviji.

Mogućnosti za povređenost su beskrajne, baš kao i lista različitih međuljudskih odnosa - jednostavnih ili komplikovanih. Ova istina podseća na to da samo oni do kojih nam je stalo, mogu da nas povrede. To je zato što od bliskih ljudi očekujete više, jer više im se i sami dajete. Što su očekivanja veća, veće je i razočaranje.

U našem društvu vlada sebičnost. Muškarci i žene brinu o sebi, čak i po cenu da zanemare i povrede druge. Ovo ne treba da vas iznenadi. Biblija jasno govori da će u poslednje dane „ljudi postati samoživi“ (2. Timotiju 3:2). Ovo očekujemo od nevernika, ali Pavle ovo ne pominje u kontekstu ljudi koji su izvan crkve. On govori o vernicima. Mnogi su ranjeni i ogorčeni. Oni su povređeni! Oni ne shvataju da su upali u sotonsku zamku.

Da li je to naša greška? Isus je bio veoma jasan kada je rekao da je nemoguće živeti u ovom svetu i izbeći povređenost. Neki vernici su ipak šokirani, zbunjeni i začuđeni kada se tako nešto dogodi. Mi često verujemo da smo jedini prema kojima je učinjena nepravda. Ovakva reakcija nas čini ranjivima, i podložni smo čuvanju gorčine. Zato moramo

da se pripremimo za povrede, jer od naše reakcije zavisi i naša budućnost.

PREVARNA ZAMKA

Grčka reč za „povređen“, koja se nalazi u Luki 17:1, dolazi od reči *skandalon*. Izvorno, ova reč se odnosi na deo zamke na koji se postavlja mamac. Zato ova reč upućuje na to da se zamka postavlja nekome na put. U Novom zavetu se ista reč koristi da opiše zamke koje postavlja neprijatelj. Povređenost je alat koji đavo koristi kako bi ljude doveo u ropsto. Pavle je poučavao mladog Timotija:

„A sluga Gospodnji ne treba da se svađa, nego da bude krotak k svima, poučljiv, koji nepravdu može podnositi, i s krotošću poučavati one koji se protive: eda bi im kako Bog dao pokajanje za poznanje istine, i da se iskopaju iz zamke đavola, koji ih je ulovio žive za svoju volju.“

2. Timotiju 2:24-26

Oni koji su u svađi, upadaju u zamku i ostaju tako zarobljenici koji čine volju đavola. Ono što je još alarmantnije, jeste činjenica da oni uopšte nisu svesni svog ropstva! Kao izgubljeni sin, oni moraju da se urazume i osveste, tako što će uvideti svoje stvarno stanje. Oni ne shvataju da iz sebe izbacuju prljavu vodu umesto čiste. Kada je osoba prevarena i u zabludi, ona veruje da je u pravu čak i kada to nije.

Nevažno kakav je scenario u pitanju, sve ljude koji su povređeni možemo da podelimo u dve glavne kategorije: (1) oni koji nisu tretirani kako treba, i (2) oni koji *misle* da nisu tretirani kako treba. Ljudi koji se nalaze u drugoj grupi, celim svojim srcem veruju da su loše tretirani. Često su njihovi zaključci zasnovani na netačnim informacijama. Možda su nekada te informacije i tačne, ali zaključci koje donose su izopačeni. Kako god, ljudi su povređeni i njihovo opažanje je pomračeno. Oni donose zaključke na osnovu pretpostavki i glasina.

STVARNO STANJE SRCA

Jedan od načina na koje neprijatelj drži osobu u povređenosti, jeste taj da je prikriva ponosom. Ponos nam neće dozvoliti da priznamo svoje pravo stanje.

Jednom sam bio ozbiljno povređen od strane drugih Božijih slugu. Ljudi bi rekli: „Ne mogu da verujem da su ti to učinili. Zar nisi povređen?“

Ja bih brzo odgovorio: „Ne, dobro sam. Nisam povređen.“ Znao sam da je pogrešno biti povređen, tako da sam to negirao i potiskivao. Iako sam zapravo bio povređen, ubeđivao bih sebe da nisam. Ponos je prikrivao stvarno stanje moga srca.

Ponos nas sprečava da se suočimo sa istinom. On iskrivljuje našu viziju. Nikada se nećemo promeniti ako mislimo da je sve u redu. Ponos naša srca čini tvrdim, pomućuje našu perspektivu, opažanje, kao i razumevanje stvari; sprečava promenu naših srca - pokajanje - koje može da nas oslobodi (2. Timotiju 2:24-26).

Ponos dovodi do toga da sebe vidimo kao žrtvu. Generalni stav postaje: „Nisu me cenili i tretirali na pravi način, prema tome, moje ponašanje je opravdano.“ Zato što verujemo da smo nedužni i pogrešno optuženi, mi onda zadržavamo neopraštanje. Iako je stvarno stanje srca sakriveno od nas samih, ono *nije* sakriveno od Boga. Samo zbog toga što nas nisu tretirali na pravi način, ne daje nam za pravo da ostajemo u povređenosti. Dve pogrešne stvari neće dovesti do jedne ispravne!

LEK

U knjizi Otkrivenja, Isus se obraća crkvi u Laodikeji i prvo im govori o tome kako sebe vide kao bogate i kako im ništa nije potrebno, a onda im govori o njihovom stvarnom stanju: „Ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slep, i go“ (Otkrivenje 3:17). Oni su pomešali finansijsku i duhovnu snagu. Ponos je maskirao njihovo stvarno stanje.

Danas je isti slučaj... Ljudi često ne vide pravo stanje svoga srca, baš kao što ni ja nisam uočavao ozlojeđenost koju sam gajio prema drugim Božijim slugama. Ubedio sam sebe da nisam povređen. Isus je vernicima u Laodikeji rekao kako da izađu iz prevare: da od Boga kupe zlato i da uvide svoje pravo stanje.

Kupi Božije zlato.

Prvi korak ka oslobođenju od prevare, na koji nas je Isus uputio, bio je „da kupiš u Mene zlato žeženo u ognju“ (Otkrivenje 3:18).

Prečišćeno zlato, sažeženo u ognju, jeste meko i savitljivo, otporno na koroziju i na druge agresivne materije. Kada se zlato meša sa drugim metalima (bakar, gvožđe, nikl i dr.), ono postaje tvrdo, manje savitljivo i sklono koroziji. Ovakva mešavina se zove legura. Što je veći udeo drugih metala, zlato postaje tvrđe. Važi i obrnuto: što je manji udeo drugih metala, zlato je mekše i savitljivije.

Ovde imamo uočljivo poređenje. Čisto srce je kao čisto zlato: meko, nežno i savitljivo. U Jevrejima 3:13 je napisano da srce postaje tvrđe zbog prevarnosti greha! Ako se ne pozabavimo povređenošću, to može da urodi plodovima greha kao što su: gorčina, ljutnja i ozlojeđenost. Ovi dodaci čine naše srce tvrdim, baš kao što legura čini zlato čvršćim i krućim. Ovo uklanja ili smanjuje blagost, i dovodi do bezosećajnosti. Tada smo sprečeni da čujemo Božiji glas. Naša sposobnost da vidimo je zamračena. Ovo su izvrsni preduslovi za prevaru.

Prvi korak u prečišćavanja zlata je mlevenje u prah, i mešanje sa supstancom koja se zove fluks. Onda se ova mešavina stavlja u peć za topljenje metala, i topi se na visokoj temperaturi. Fluks privlači legure i nečistoće, i one isplivavaju na površinu. Zlato je teže, i ostaje na dnu. Nečistoće ili skrama koja se formira na površini su metali: bakar, gvožđe i cink, i pomešani su sa fluksom. Oni se uklanjaju, i dobija se čisto zlato.

Sotonska zamka

Pogledajmo šta Bog kaže:

„Evo, pretopiću te, ali ne kao srebro, prebraću te u peći nevolje.“

Isaija 48:10

I ponovo:

„Kojemu se radujete, premda ste sad malo (gde je potrebno) žalosni u različitim napastima, da se kušanje vaše vere mnogo vrednije od zlata propadljivog koje se *kuša ognjem* nađe na hvalu i čast i slavu, kad se pokaže Isus Hristos.“

1. Petrova 1:6-7

Bog nas prečišćava kroz boli, iskušenja i nevolje. Zbog silne vreline dolazi do izdvajanja nečistoća kao što su: neopraštanje, svađe, gorčina, ljutnja, zavist itd... Ove se osobine razdvajaju od Božijeg karaktera u našim životima.

Greh se lako sakrije tamo gde nema vreline koju donose iskušenja i boli. U periodima napretka i uspeha, čak i loš čovek izgleda kao prijatan i darežljiv. Izložen vrelini iskušenja, nečistoće neizbežno izlaze na površinu.

Postojali su periodi u mom životu kada sam prolazio kroz jaka iskušenja, kakva nisam iskusio nikada pre. Bio sam grub i neprijatan prema onima koji su mi najbliži. Moja porodica i prijatelji su počeli da me izbegavaju.

Vapio sam Gospodu: „Odakle dolazi sva ova ljutnja? Nije je bilo pre!“

Gospod mi je odgovorio: „To se dešava kada se zlato rastopi u vatri; isplivavaju nečistoće.“ Onda mi je postavio pitanje koje je promenilo moj život: „Da li možeš da *vidiš* nečistoće u zlatu, pre nego se stavi u vatru?“

„Ne“ odgovorio sam.

Bog mi je onda rekao: „To ne znači da prljavštine nisu tamo. Kada te je zadesila vatra iskušenja, nečistoće su izašle na površinu. Iako su za tebe bile sakrivene, Meni su uvek vidljive. Sada imaš mogućnost izbora, i to će da odredi tvoju

budućnost. Možeš da ostaneš ljut, okrivljuješ svoju ženu, prijatelje, pastora, ljude sa kojima radiš, ili možeš da vidiš ovu skramu greha koja izlazi na površinu, onakvom kakva jeste, da se pokaješ, primiš oprostjenje, i Ja ću uzeti svoju veliku „kutlaču“ i odstraniti nečistoće iz tvog života.”

Sagledaj svoje stvarno stanje.

Isus je rekao da je naša sposobnost da ispravno sagledamo okolnosti, još jedna od ključnih stvari koje nam pomažu pri oslobađanju od prevare. Kada smo povređeni, često sebe vidimo kao žrtve, i okrivljujemo one koji su nas povredili. Opravdamo svoju ogorčenost, neopraštanje, bes, zavist i ozlojeđenost, kad god se ova osećanja pojave na površini. Ponekad smo kivni na one koji nas *podsećaju* na ljude koji su nas povredili. Zbog toga Isus savetuje: „I masti očnom pomaži oči svoje da vidiš“ (Otkrivenje 3:18). Šta da vidiš? Svoje stvarno stanje! To je jedini način na koji možemo da revnujemo i pokajemo se, kao što je Isus zapovedio u narednom stihu. Pokajaćeš se tek onda kada prestaneš da okrivljuješ druge ljude.

Kada stalno okrivljujemo druge a branimo sebe, mi smo zapravo slepi. Mučimo se da izvadimo trun iz oka našeg brata, dok je brvno u našem oku. Otkrivanje istine je ono što nas oslobađa. Kada nam Duh Božiji pokazuje naše grehe, On to uvek čini kada je već očigledno da su gresi odvojeni od nas. Ovo donosi presvedočenje, a ne osudu.

Moja molitva je dok čitaš ovu knjigu, da ti Božija Reč prosvetli um, da možeš da vidiš i razumeš svoje stvarno stanje, te da postaneš slobodan od bilo koje povređenosti kojom si zarobljen. Ne dozvoli da te ponos spreči da uvidiš svoje pravo stanje i pokaješ se.

POVREĐENI VERNIK JE ONAJ KOJI U ŽIVOTU UZIMA, ALI ZBOG STRAHA NE MOŽE DA DAJE.

Pre deset godina, moj suprug me je napustio. Bili smo u braku dvadeset godina, nakon kojih moj suprug jednostavno više „nije bio srećan“. Ja sam bila potpuno slomljena. Trebalo mi je mnogo vremena da podnesem bol koju je uzrokovalo njegovo napuštanje i odbacivanje. Tražila sam od Boga da mi pomogne da oprostim svom suprugu, i zaista sam verovala da sam to i učinila. Ipak, i dalje sam u svom srcu nosila bol koju nisam mogla da prebolim. Svaki susret sa već bivšim suprugom, za mene je bio veoma bolan. Nakon što sam pročitala knjigu *Sotonska zamka*, Sveti Duh me je potakao da razgovaram sa svojim bivšim mužem, i zamolim ga da mi oprostí što sam zadržavala tu povređenost. Tada smo, nakon deset godina, po prvi put razgovarali. Zaista verujem da sam bila isceljena i *oslobođena*! Zahvalna sam Bogu, jer me je oslobodio tereta ropstva u kome sam se tako dugo nalazila.

D.B. Njujork

2

VELIKA POVREDA

„I tada će se mnogi sablazniti, i drug druga izdaće, i omrznuće drug na druga. I izići će mnogi lažni proroci i prevariće mnoge. I što će se bezakonje umnožiti, ohladneće ljubav mnogih. Ali koji pretrpi do kraja blago njemu.“

Matej 24:10-13

U ovom poglavlju je Isus govorio o znacima koji će prethoditi kraju ovoga sveta. Njegovi učenici su pitali: „Šta je znak Tvoga dolaska i svršetka sveta?“

Mnogi veruju da živimo u vreme Njegovog ponovnog dolaska. Beskorisno je pokušavati pogoditi tačan dan Hristovog povratka, jer samo Otac nebeski to zna. Ipak, Isus je rekao da ćemo prepoznati *vreme*, a to je sada! Nikada ranije nismo videli takva ispunjenja proroštava u crkvi, u Izraelu i u prirodi. Možemo sa sigurnošću da kažemo da živimo u vremenu koje je opisano u 24. poglavlju Matejevog evanđelja.

Primitite jedan od znakova Njegovog povratka: „I tada će se mnogi sablazniti.“ Ne nekolicina, ne neki, već *mnogi*.

Prvo moramo da se upitamo: „Ko su ti koji će se sablazniti? Ko su ti koji će biti povređeni?” Da li je reč o hrišćanima ili ljudima uopšte? Ako nastavimo da čitamo, pronaći ćemo odgovor: „I što će se bezakonje umnožiti, ohladneće ljubav mnogih.” Grčka reč za ljubav koja se koristi u ovom stihu je *agape*. Postoji nekoliko reči na grčkom jeziku za ljubav, i one se upotrebljavaju u Novom zavetu, ali najčešće su *agape* i *phileo*.

Reč *phileo* označava ljubav koja može da se pronađe među prijateljima. To je srdačna ljubav, ali je uslovljena. *Phileo* kaže: „Počeši me po leđima, pa ću i ja tebe”, ili: „Fino se ponašaj prema meni, pa ću i ja prema tebi”.

Sa druge strane, *agape* je vrsta ljubavi koju je Bog izlio u srca svoje dece. To je ista vrsta ljubavi koju nam Isus daje besplatno. Ona je bezuslovna. Ne zasniva se na izvršavanju nekih naredbi, niti na nečemu što se dobije zauzvrat. To je ljubav koja daje čak i kada je odbačena.

Mi bez Boga možemo da volimo samo sebičnom ljubavlju. Takva ljubav ne može da daje, osim ako nešto ne dobije tj. ako nije uzvraćena. *Agape* ljubav voli bez obzira na povratnu reakciju. To je ljubav koju je Isus izlio sa krsta. „Mnogi”, koje Isus pominje, su hrišćani čija je *agape* ljubav ohladila.

Ranije sam činio sve što sam mogao da određenoj osobi pokažem svoju ljubav. Svaki put kada bih pokazao ljubav, ta osoba bi me pljusnula nazad kritikizmom, ili bila veoma gruba prema meni. Ovo je trajalo mesecima. Jednog dana mi je prekipelo.

Požalio sam se Bogu: „Dosta mi je. Hoću da porazgovaramo o ovome. Svaki put kada toj osobi pokažem Tvoju ljubav, uzvрати mi se besom!”

Gospod je počeo da mi govori: „Džone, potrebno je da razviješ veru u Božiju ljubav!”

„Šta misliš pod time?” upitao sam.

Objasnio mi je: „Jer koji seje u telo svoje, od tela će požnjati pogibao; a koji seje u duh, od duha će požnjati život večni. A dobro činiti da nam se ne dosadi; jer ćemo u svoje vreme požnjati ako se ne umorimo” (Galatima 6:8-9).

Morate da shvatite da kada sejete Božiju ljubav, doći će vreme da žanjete Božiju ljubav. Treba da razvijete veru u ovaj duhovni zakon, iako se može desiti da nećete požnjati na istom polju na kome ste posejali, ili bar ne onoliko brzo koliko ste želeli.

Gospod je nastavio: „Onda kada mi je bilo najpotrebnije, moji najbliži prijatelji su me napustili. Juda Me je izdao, Petar Me se odrekao, a ostali su se razbežali... Samo Me je Jovan pratio iz daljine. Brinuo sam se za njih više od tri godine, hranio ih i poučavao. Ipak sam im oprostio, baš kao što sam umro za grehe celog sveta. Oprostio sam im sve grehe; prijateljima koji su Me napustili, kao i rimskim vojnicima koji su Me razapeli. Oni nisu tražili oprostjenje, ali sam im ga ipak dao. Imao sam veru u Očevu ljubav. Znao sam da ako posejem ljubav, ljubav ću i požnjati od mnogih sinova i kćeri carstva Božijeg. Znao sam da će me oni voleti zbog Moje žrtve ljubavi.”

„A ja vam kažem: ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone; da budete sinovi Oca svog koji je na nebesima; jer On zapoveda svom suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima. Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakvu platu imate? Ne čine li to i carinici? I ako Boga nazivate samo svojoj braći, šta odviše činite? Ne čine li tako i neznabošci?” (Matej 5:44-47).

VELIKA OČEKIVANJA

Shvatio sam da je ljubav koju sam davao posejana u Duhu, i da ću u svoje vreme požnjati od tog semena ljubavi. Nisam znao odakle, ali sam znao da će žetva doći. Znao sam da nije neuspeh ako mi neko na ljubav uzvrati nezainteresovanošću ili zlom. To me je oslobodilo da mogu još više da volim!

Kada bi više hrišćana shvatalo ovaj princip, ne bi bilo povređenosti. Ovo nije vrsta ljubavi u kojoj mi obično hodamo. Mi hodamo u sebičnoj ljubavi, koja se lako razočara kada se očekivanja ne ispune.

Ako ja imam očekivanja od određenih ljudi, oni mogu da me iznevere. Oni će me razočarati jer neće ispuniti ta očekivanja. Ako ništa ne očekujem, sve što dobijem je blagoslov, a ne nešto što mi neko duguje. Mi se zapravo pripremamo da budemo povređeni, jer kada imamo neki odnos, zahtevamo i određeno ponašanje. Što su veća očekivanja, veća je i potencijalna povređenost.

ZIDОВИ ЗАШТИТЕ?

„Uvređen je brat kao tvrd grad, i svađa je kao prevornica na dvoru.“

Priče Solomonove 18:19

Uvređenog brata ili sestru je teže zadobiti nego utvrđen grad. Utvrđeni gradovi su imali *zidove* unaokolo. Ovi zidovi su bili garant sigurnosti za gradove. Oni su zadržavali napolju osvajače, kao i sve one koji nisu bili dobrodošli. Ljudi koji su ulazili, morali su da budu pregledani i provereni. Oni koji su dugovali plaćanje poreza, nisu mogli da uđu dok ne plate. Oni koji su ugrožavali zdravlje ili sigurnost, zadržavani su napolju.

Kada smo povređeni, mi podižemo zidove kako bismo zaštitili svoja srca, i sprečili bilo kakve buduće povrede. Postajemo selektivni, i ne dozvoljavamo ulazak bilo kome ko bi mogao da nas povredi. Proveravamo svakog za koga mislimo da nam nešto duguje. Zabranjujemo ljudima pristup, sve dok ne isplate dug u potpunosti. Otvaramo svoje živote samo onima za koje verujemo da su na našoj strani.

Ljudi za koje verujemo da su „na našoj strani“ su takođe i sami povređeni. Tako, umesto da dobijemo pravu pomoć, mi dodajemo kamenje na već utvrđene zidove. Neznajući kada se to dogodilo, ovi zidovi zaštite su postali zatvor. Mi nismo postali samo oprezni po pitanju koga puštamo unutra, već se zbog straha više i ne usuđujemo izaći izvan tvrđave.

Fokus povređenih hrišćana je na njima samima. Mi pažljivo štitimo svoja prava i lične odnose. Trošimo svoju energiju, osiguravajući se da ne dođe do nekih povreda u budućnosti. Ako ne rizikujemo da budemo povređeni, mi

onda ne možemo ni da pružimo bezuslovnu ljubav. Bezuslovna ljubav *daje drugima pravo* da nas povrede.

Ljubav ne traži svoje, ali povređeni ljudi postaju samoživi i samodovoljni. U ovakvoj klimi, ljubav Božija postaje hladnija. Pravi primer za ovo su dva mora koja se nalaze u Svetoj zemlji. Galilejsko more slobodno prima i daje vodu. U njemu je bogatstvo života, mnoštvo različitih vrsta ribe i biljnog sveta. Voda iz Galilejskog mora se preko reke Jordan, uliva u Mrtvo more. Mrtvo more samo prima vodu, ali je ne daje. U njemu nema živih biljaka ili riba. Kada se pomeša sa nagomilanom vodom u Mrtvom moru, živa voda iz Galilejskog mora takođe postaje mrtva. Život ne može da se nastavi ako je zaustavljen. Mora se prenositi dalje.

Povređen hrišćanin je onaj koji uzima u životu, ali zbog straha ne može dalje da prenosi život. Posledica toga je da čak i život koji pristiže, postaje ustajao unutar zatvorskih zidova povređenosti. Novi zavet opisuje ove zidove kao utvrđenja.

„Jer oružje našeg vojevanja nije ljudsko, nego je silno u Bogu - da ruši utvrđenja, te rušimo mudrovanja, i svako uzvišavanje koje se diže protiv bogopoznanja, i zarobljavamo svaku misao - za poslušnost Hristu.”

2. Korinćanima 10:4-5 (Čarničev prevod)

Ova utvrđenja kreiraju šablonsko prosuđivanje, i na taj način sve informacije bivaju obrađene. Iako su prvenstveno postavljena radi zaštite, utvrđenja postaju izvor mučenja i izobličavanja, jer se bore protiv *poznavanja* Boga ili znanja o Bogu.

Kada sve propustimo kroz filtere iskustva iz prošlosti, odbacivanja i povreda, doći ćemo do toga da je nemoguće verovati Bogu. Onda ne možemo da verujemo da On misli ono što kaže. Sumnjamo u Njegovu dobrotu i vernost, jer Ga prosuđujemo prema ljudskim standardima koje primenjujemo u svojim životima. *Bog nije čovek!* On ne može da laže (4. Mojsijeva 23:19). Njegovi putevi nisu kao naši, i Njegove misli nisu kao naše (Isaija 55:8-9).

Povređeni ljudi su u stanju da pronađu biblijske stihove kako bi podržali svoje stavove, ali to nije ispravna upotreba Reči Božije. Poznavanje Božije Reči bez ljubavi je destruktivna sila, jer nas naduvava ponosom i legalizmom (1. Korinćanima 8:1-3). Umesto da se kajemo zbog neopraštanja, mi radije opravdavamo sebe.

Tako se stvara atmosfera u kojoj možemo da budemo prevareni, jer znanje bez Božije ljubavi vodi u obmanutost.

Odmah nakon Isusove izjave da će mnogi da se sablazne, On nas upozorava i na lažne proroke: „I pojaviće se mnogi lažni proroci i zavešće mnoge” (Matej 24:11, Čarničev prevod). Ko su mnogi koji će biti zavedeni? Odgovor je: povređeni, čija je ljubav ohladnela (Matej 24:12).

LAŽNI PROROCI

Isus lažne proroke naziva grabljivim vucima koji imaju ovčije ruho (Matej 7:15). Oni su koristoljubivi ljudi koji izgledaju kao hrišćani (ovčije ruho), ali imaju grabljivu vučiju prirodu. Vukovi vole da su blizu ovaca. Možete da ih sretnete u mnogim crkvama, pa čak i za propovedaonicom, a poslati su od strane neprijatelja kako bi obmanjivali narod. Oni moraju da budu razotkriveni prema svojim plodovima, a ne prema njihovom naučavanju ili proroštvima. Često se njihovo učenje čini ispravnim, dok u njihovim životima i službama nema ploda. Slugu Božijeg, tj. hrišćanina, čini *ono što živi*, a ne ono što propoveda ili govori.

Vukovi obično slede ranjene i mlade ovce, a ne one koje su zdrave i snažne. Ovi vukovi će ljudima reći ono što *žele* da čuju, a ne ono što im je *potrebno* da čuju. Takvi ljudi ne žele ispravnu nauku; oni žele nekoga ko će ugađati njihovim ušima. Pogledajmo šta Pavle kaže o poslednjim danima:

„A ovo znaj, da će u poslednje dane nastati teška vremena. Ljudi će, naime, biti... *nepomirljivi... koji imaju obličje pobožnosti, ali su se odrekli njene sile; i ovih se kloni*. Jer će doći vreme kada neće podnositi zdrave

nauke, nego će shodno svojim prohtevima nakupiti sebi učitelje da im golicaju uši, pa će odvratiti uši od istine i okrenuće se pričama.”

2. Timotiju 3:1-5; 4:3-4 (Čarničev prevod)

Primetite da će imati obličje pobožnosti ili „hrišćanstvo”, ali će se odreći njene sile. Kako će se odreći njene sile? Oni će se hvalisati da su Isusovi sledbenici i govoriti na sav glas o svom iskustvu „novog rođenja”, ali ono čime će se zapravo hvaliti nije dozvoljeno da bude u njihovim srcima i da ih vodi ka Hristovom karakteru.

GENERACIJA INFORMACIJA

Pavle je proročki mogao da vidi kako će ovi obmanuti ljudi i žene imati želju za znanjem, ali će ostati nepromenjeni, jer nikada neće primeniti znanje. On ih opisuje kao one koji „svagda uče, a nikako ne mogu da dođu do poznanja istine” (2. Timotiju 3:7, Čarničev prevod).

Ako bi Pavle danas bio živ, sa žaljenjem bi gledao na stvari koje je svojevremeno predskazao. Video bi mnoštvo muškaraca i žena koji odlaze na kampove, seminare i bogoslužjenja, sakupljajući znanje iz Pisma. Video bi ljude koji jure za novim otkrivenjima, kako bi mogli sebičnije živeti svoje uspešne živote. Video bi sluge Božije kako jedni druge izvode pred sudove iz „pravednih razloga”.

Video bi hrišćanska izdanja i radio emisije koje napadaju Božije ljude i žene po imenu. Video bi harizmate koji prelaze iz crkve u crkvu, kako bi izbegli povređenost, jer svi ispovedaju Isusa kao Gospoda, a u isto vreme ne mogu da oproste. Pavle bi zaplakao: „Pokajte se i budite slobodni od obmane, vi samoživa generacijo licemera!”

Nije važno koliko si u toku sa novim otkrivenjima koja „dolaze” sa teoloških fakulteta i biblijskih škola koje si pohađao, niti koliko knjiga si pročitao, niti koliko sati si proveo u molitvi i proučavanju. Ako si povređen i ne praštaš, odbijajući da se pokaješ zbog svog greha, ti još nisi došao do

spoznaje istine. Ti si obmanut, a zbunjuješ i druge svojim licemernim životnim stilom. Nije važno otkrivenje, ako tvoji plodovi govore drugačiju priču. Postaćeš izvor sa koga izvire gorka voda koja donosi obmanu, a ne istinu.

IZDAJA

„I tada će se mnogi sablazniti, i drug druga izdaće, i omrznuće drug na druga.“

Matej 24:10

Hajde da proverimo ovu izjavu. Ako pogledamo bolje, videćemo redosled događanja. Povređenost vodi ka izdaji, a izdaja vodi ka mržnji.

Kao što je ranije pomenuto, povređeni ljudi podižu zaštitne zidove oko sebe. Naš fokus postaje samoočuvanje. Moramo biti zaštićeni i sigurni po svaku cenu. Ovo nas čini sposobnim za izdaju. Kada izdamo nekoga, mi zapravo težimo da sebe zaštitimo ili ostvarimo neku korist, čak i na račun nekoga sa kime smo povezani.

Kada neki vernik teži sopstvenoj koristi, čak i po cenu da to bude na račun drugog vernika, onda nastaju izdaje. Što je bliskiji odnos, ozbiljnija je izdaja. Izdati nekoga znači odustati od zaveta sa njime. Kada dođe do izdaje, odnos ne može da se obnovi sve dok ne dođe do iskrenog pokajanja.

Izdaja dalje vodi ka mržnji koja ima ozbiljne posledice. Biblija jasno govori da je onaj ko mrzi brata ubica, i da nijedan ubica u sebi nema večni život (1. Jovanova 3:15).

Kako je tužno što danas možemo da nađemo brojne primere povređenosti, izdaje i mržnje među vernicima. U našim domovima i crkvama je raširen stav da je to normalno ponašanje. Previše smo otupeli da bismo tugovali kada vidimo da jedan sluga Božiji izvodi drugoga pred sud. Više nas ne iznenađuje kada se hrišćanski parovi razvede i jedno drugo tuže. Podele u crkvama su uobičajene i mogu se predvideti. Vodi se crkvena politika. Sve je prikriveno, i predstavljeno tako da izgleda kao da je to najbolje za carstvo Božije ili crkvu.

„Hrišćani“ se brinu da zaštite svoja prava, vodeći računa o tome da ih drugi hrišćani ne povrede ili ne iskoriste. Zar smo zaboravili opomene iz Novog zaveta?

„Zašto radije ne trpite nepravdu? Zašto radije ne pregorite štetu?“

1. Korinćanima 6:7

„A ja vam kažem: ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone.“

Matej 5:44

„Ništa ne činite usprkos ili za praznu slavu; nego poniznošću činite jedan drugog većim od sebe.“

Filipljanima 2:3

Zašto ne živimo prema ovim zakonima ljubavi? Zašto tako lako izdajemo druge, umesto da polažemo živote jedni za druge? Razlog je sledeći: naša ljubav je hladna, što uzrokuje da stalno pokušavamo da se zaštitimo. Ne možemo više da se prepustimo Bogu da se brine za nas, već sami pokušavamo da se pobrinemo za sebe.

Kada bi neko sagrašio prema Isusu, On nije uzvraćao na isti način, već bi sve predao Bogu koji je pravedni Sudija. Mi smo pozvani da idemo Njegovim stopama.

„Jer ste na to i pozvani, jer i Hristos postrada za nas, i nama ostavi ugled da idemo Njegovim tragom: Koji greha ne učini, niti se nađe prevara u ustima Njegovim; Koji ne psuva kad Ga psovaše; ne preti kad strada; nego se oslanjaše na Onog koji pravo sudi.“

1. Petrova 2:21-23

ON JE TAJ KOJI OSPOSOBLJAVA

Moramo da dođemo do toga da verujemo Bogu umesto telu. Mnogi ispovedaju da je Bog izvor njihovih života, ali ipak žive

Sotonska zamka

kao siročići. Oni uzimaju situaciju u svoje ruke, a svojim usnama ispovedaju: „On je moj Gospod i Bog.“

Do sada ste mogli da vidite koliko je opasan greh povređenosti. Ako se njime ne pozabavimo, povređenost na kraju može da dovede do smrti. Kada se oduprete iskušenju da budete povređeni, Bog donosi veliku pobedu.

**DA ĐAVO
MOŽE DA NAS UNIŠTI
KAD GOD TO POŽELI,
ON BI TO VEĆ
ODAVNO UČINIO.**

Pre nego što sam pročitala knjigu, izgubila sam komunikaciju sa Bogom. Bila sam spašena, ali postojalo je nešto između Boga i mene što nije bilo kako treba. Znala sam da Gospod zbog toga nije na gubitku već ja, ali nisam znala šta je bio problem. Jednog dana sam bila u kući svoje prijateljice koja je imala knjigu *Sotonska zamka*. Ponela sam je sa sobom i počela da čitam. Nisam mogla da prestanem. U njoj sam osetila veliko pomazanje, tako da sam je „gutala“. Pročitala sam polovinu knjige, i tada sam shvatila da je između Boga i mene bio duh povređenosti.

C.C. Džordžija

3

KAKO MI SE OVO MOGLO DOGODITI?

*„A Josif im reče... Vi ste mislili zlo po me,
ali je Bog mislio dobro.”*

1. Mojsijeva 50:19-20

U prvom poglavlju smo sve povređene ljude podelili u dve glavne grupe: (1) oni koji nisu ispravno tretirani, i (2) oni koji *misle* da nisu ispravno tretirani. U ovom poglavlju želim da se pozabavimo prvom grupom.

Počnimo postavljajući pitanje: ako zaista nisi bio tretiran ispravno, da li imaš pravo da budeš povređen? Umesto odgovora, hajde da pogledamo život Josifa, Jakovljevog omiljenog sina (1. Mojsijeva 37-48).

SAN POSTAJE NOĆNA MORA

Josif je bio Jakovljev jedanaesti sin. Bio je prezren od svoje starije braće, jer ga je otac izdvajao, i dao mu je šareni ogrtač. Bog je Josifu dao dva sna. U prvom je video uvezane snopove

seni. Njegov snop se podigao i uspravio, dok su se snopovi njegove braće poklonili pred njegovim. U drugom snu je video kako mu se klanjanju sunce, mesec i jedanaest zvezda (koji su predstavljali njegovog oca, majku i braću). Kada je ove snove ispričao svojoj braći, oni nisu delili njegovu ushićenje i entuzijazam. Čak su ga još više mrzeli.

Nedugo zatim, deseterica njegove braće su otišla na polja da napasaju stada svog oca. Jakov je poslao Josifa da vidi kako su. Kada su starija braća videla da Josif dolazi, počeli su da kuju zaveru protiv njega govoreći: „Evo ga dolazi sanjalica. Hajde da ga ubijemo! Da vidimo šta će onda da bude sa njegovim snovima! On kaže da će da bude vođa svima nama. Hajde da vidimo kako će da nas vodi kad bude mrtav!“ Onda su ga bacili u jamu da umre. Uzeli su njegov ogrtač, pocepali ga i namazali životinjskom krvlju, kako bi svog oca ubedili da ga je rastrgla divlja zver.

Nakon što su ga bacili u jamu, videli su grupu Ismaelaca koji su putovali u Egipat. Onda je Juda rekao: „Hej, sačekajte malo. Ako ga ostavimo da istrune u jami, nikakve koristi nećemo imati od toga. Hajde da ga prodamo u roblje i da zaradimo nešto novca. Biće to kao i da je mrtav jer nas više nikada neće uznemiravati.“ Tako su ga prodali za dvadeset srebrenika. Josif ih je povredio, pa su ga oni izdali i oduzeli mu njegovo nasleđstvo i porodicu. Imajte na umu da su to učinila njegova braća – isti otac, ista krv i meso.

Današnja kultura je toliko drugačija, da je za nas veoma teško shvatiti ozbiljnost ovoga što su učinili. Gore od toga bi bilo jedino da su ga ubili. U biblijsko vreme je bilo veoma važno imati sinove. Sinovi su nasleđivali očevo ime i sve što je on imao. Josifu su braća zauvek oduzela priliku da nasledi očevo ime i deo imanja. Izbrisali su njegovo ime i potpuno uklonili njegov identitet. Sve je to Josif znao.

Kada bi neko bio prodat kao rob u drugu zemlju, ostao bi u ropstvu dok ne umre. Žena kojom bi se oženio bila je robinja, i sva njihova deca su bila robovi!

Sigurno je bilo veoma teško biti rođen kao rob, ali bilo je mnogo gore biti rođen kao naslednik velikog bogatstva sa

svetlom budućnošću, i onda ostati bez ičega. Bilo bi lakše da Josif nikada nije znao šta je mogao da postane. Bilo je to kao da živi kao mrtav čovek. Siguran sam da je bio u iskušenju da poželi da su ga njegova braća ubila. Ono što su Josifova braća učinila, bilo je zlo i okrutno.

SAVRŠENI NIŠAN

Dok ste čitali moju verziju priče o Josifu, verovatno ste znali ishod. To je veoma inspirativna priča kada znate njen završetak. Josif je nije tako doživeo. Izgledalo je kao da nikada više neće videti svoga oca, niti ispunjenje snova koje mu je Bog dao. On je bio rob u stranoj zemlji. Nije mogao da napusti Egipat. Postao je doživotna svojina drugog čoveka.

Josif je prodat čoveku koji se zvao Potifar. On je bio faraonov oficir i kapetan faraonove garde. Josif je služio kod Potifara oko deset godina. Za to vreme, nikada nije dobio vesti od svoje porodice, a znao je da njegov otac veruje da je mrtav. Josif se nije nadao da bi ga otac mogao spasiti.

Kako je vreme prolazilo, Potifar je zavoleo Josifa i fino je postupao sa njim. Potifar je postavio Josifa da upravlja nad celim svojim domom i svime što je posedovao.

U isto vreme, nastajali su idealni uslovi za nevolju; nešto veoma pogrešno se počelo dešavati u ženi gospodara. Počela je da gleda na Josifa sa požudom, i htela je da počini preljubu sa njim. Svakodnevno je pokušavala da ga zavede, a on je odbijao. Jednog dana su ostali sami, i žena je zahtevala da legnu. On je odbio i pobegao, ostavljajući za sobom odeću, koju je žena potrgala sa njega. Tada se ona osetila posramljeno i povikala: „Silovanje!“ Potifar je bacio Josifa u faraonov zatvor.

Faraonov zatvor nije bio ni nalik današnjim zatvorima u Americi. Ja sam posećivao i služio u nekoliko zatvora, i ma koliko bili neprijatni, oni su predivni u odnosu na faraonovu tamnicu. U tamnicama nije bilo sunčeve svetlosti niti dela za radne aktivnosti, samo ukopana prostorija, ili jednostavno jama sa otvorom kako bi svetlost i toplota mogli da uđu.

Uslovi su bili surovi i nehumani. Zatvorenici bi tamo bivali bačeni da istrunu, a dobijali bi samo malo hleba i vode (1. Carevima 22:27). Dobijali su hranu samo kako bi mogli da prežive i kako bi se produžila njihova patnja. Prema Psalmu 105:18, Josifove noge su se nalazile u okovima, i gvožđe je tištilo njegovu dušu. Bio je bačen u tamnicu da umre.

Da je Josif bio Egipćanin, možda bi imao neke šanse da bude oslobođen, ali kao rob i stranac, pa još optužen za silovanje, imao je veoma malo ili nimalo nade. Stvari nisu mogle da budu gore. Josif je pao najdublje, i desilo mu se najgore što se nekome moglo dogoditi. Jedino gore od ovoga, bila bi smrtna kazna.

Možete li čuti njegove misli u toj vlažnoj i mračnoj tamnici?

„Služio sam svome gospodaru iskreno i pošteno, više od deset godina. Bio sam mu verniji nego njegova žena. Bio sam veran Bogu i svome gospodaru, svakodneвно sam se odupirao tome da upadnem u seksualnu nečistoću. Šta mi je plata za to? Tamnica! Izgleda da što se više trudiš da živiš ispravno, sve ti se gore vraća! Kako je Bog mogao da dozvoli da se ovo desi? Da li su moja braća ukrala i obećanja koja mi je Bog dao? Zašto silni Bog koji je sve to obećao nije intervenisao da me zaštiti? Da li je to način kako Bog koji je veran i pun ljubavi brine za svoje sluge? Zašto se meni ovo dogodilo? Čime sam ovo zaslužio. Samo sam verovao da mi Bog govori.”

Siguran sam da se Josif mučio sa ovakvim ili sličnim mislima.

U svom životu je imao veoma ograničenu slobodu i mogućnost izbora, ali je ipak mogao da izabere kako će da odreaguje na ono što mu se dešavalo. Da li će postati povređen i biti ogorčen na svoju braću, a možda i na Boga? Da li će prestati da se nada da će se obećanja ispuniti, i da li će odustati od želje za životom?

Da li je sve pod Božijom kontrolom?

Pretpostavljam da Josifu nikada nije padalo na pamet da je sve to bio proces u kome ga je Bog pripremao da vlada. Pripremao se da iskoristi budući autoritet nad svojom braćom koja su ga izdala? Josif se učio poslušnosti kroz patnje koje je

prolazio. Josifova braća su bila oruđe u Božijim rukama, kojim je On veoma vešto upravljao. Da li bi se Josif čvrsto držao obećanja i tražio Boga?

Kada je Josif imao snove, verovatno ih je doživeo kao potvrdu Božije naklonosti nad svojim životom. Tada još nije naučio da se autoritet daje kako bi se bolje služilo drugima, a ne da bi se neko izdvajao. Često se u ovakvim periodima treninga i pripreme fokusiramo na otežavajuće okolnosti, umesto na Božiju veličinu. Mi smo zato obeshrabreni i imamo potrebu da okrivimo druge, pa onda tražimo krivca za naše loše stanje. Kada se suočimo sa činjenicom da je Bog mogao da spreči haos u našem životu, često Ga okrivljujemo što to nije učinio.

Evo šta je možda odzvanjalo u Josifovom umu: „Živeo sam u skladu sa onim što sam znao o Bogu. Nisam sagrešio protiv Njegovih zakona i Njegove prirode. Samo sam ponavljao san koji mi je Bog dao. I šta se desilo? Moja braća su me izdala. Prodali su me kao roba! Moj otac misli da sam mrtav i nikada neće doći u Egipat da me pronađe.”

Za Josifa su bila odgovorna njegova braća. Oni su ga odveli u tamnovanje. Možda se bavio mislima o tome kako bi sve bilo drugačije da je došao na vlast, da ga je Bog postavio na položaj koji je video u svojim snovima. Kako bi sve bilo drugačije, samo da njegova braća nisu uništila njegovu budućnost.

Koliko često čujemo da naša braća i sestre upadaju u zamku da nekome pripisuju krivicu? Na primer:

„Da nije moje žene, ja bih bio u službi. Ona me sprečava, i uništila je toliko toga o čemu sam sanjao.”

„Da nije bilo mojih roditelja, imao bih normalan život. Oni su krivi za ovo što mi se dešava danas. Kako to da drugi imaju normalne roditelje, a ja nemam? Da se moji mama i tata nisu razveli, imao bih bolji brak.”

„Da nije mog bivšeg muža, moja deca i ja ne bismo imali sve ove finansijske poteškoće.”

„Da nije bilo te žene u crkvi, starešine bi mi i dalje bile naklonjene. Svojim ogovaranjem je uništila mene, kao i svaku nadu da povratim svoj ugled.”

Lista je beskrajna... Lako je da za probleme koje imamo, krivimo druge, pa još i da mislimo kako bi bilo bolje da nema tih ljudi. Ti možda misliš da su tvoja razočaranja i boli tuđa greška.

Želim da naglasim sledeće: *Apsolutno nijedan čovek, žena, dete ili demon, ne može da te izbací iz Božije volje! Niko osim Boga ne drži tvoju sudbinu u svojim rukama.* Josifova braća su se svojski potrudila da unište viziju koju mu je Bog dao. Mislili su da su završili sa Josifom. Sami su izjavili: „Hajde sada da ga ubijemo i da ga bacimo u koju od ovih jama... *Onda ćemo videti šta će biti od njegovih snova*“ (1. Mojsijeva 37:20). Oni su nameravali da unište svog brata. To nije bio nesrećan slučaj! Bilo je promišeljno! Hteli su da unište svaku šansu da Josif ostvari svoje snove.

Šta mislite, kada su ga braća prodala kao roba, da li je Otac nebeski rekao Sinu i Duhu Svetome: „Šta ćemo sada da radimo? Pogledajte šta su Josifova braća učinila. Uništíli su plan koji smo imali za njega. Brzo moramo nešto da smislímo! Imamo li rezervni plan?“

Mnogi hrišćani reaguju na krizne situacije kao da se ovakve stvari dešavaju na nebu. Zar možete da zamislíte kako nebeski Otac govori Isusu: „Isuse, Džim je upravo otpušten s posla jer je jedan drugi hrišćanin lagao o njemu. Šta ćemo sada da radimo? Da li imaš neka slobodna radna mesta dole na zemlji?“ Ili možda: „Isuse, Sali ima trideset četiri godine, i još se nije udala. Imaš li nekog slobodnog momka za nju? Mladić koga sam ja namenio njoj, oženio se njenom najboljom prijateljicom, jer je ogovarala Sali i pridobila momka za sebe.“ Zvuči apsurdno, ali način na koji mi reagujemo, ukazuje da mi na takav način doživljavamo Boga.

Hajde da pogledamo kako bi se Josif kotirao u današnjim crkvama. Znáte li šta bi on radio ako bi bio kao većina nas? Smišljao bi osvetu. Tešio bi se i umirivao mislima kao što su: „Kad mi samo padnu šaka, ubiću ih! Ubiću ih zbog onoga što su mi učinili. Platiće mi za to!“

Da je Josif imao takav stav, Bog bi ga ostavio u tamnici da istrune. Ako bi izašao iz tamnice sa takvim motivom, on bi

pogubio začetnike deset plemena Izraela, od ukupno jedanaest. Ovo bi uključilo i Judino pleme, iz čijeg stabla je trebalo da dođe Mesija.

Oni koji su se tako ružno poneli prema Josifu, bili su zapravo patrijarsi Izraela. Bog je obećao Avramu da će od njih nastati narod. Kroz njih je Gospod Isus trebalo da dođe. Josif je ostao slobodan od povređenosti, i Božiji plan je bio ostvaren u njegovom životu, kao i u životima njegove braće.

DA LI JE MOGLO DA BUDE GORE?

Vreme u zatvoru je bilo teško za Josifa, ali u isto vreme je to bila i nova prilika. Sa Josifom su u zatvoru bila dva zatvorenika, koja su imala živopisne i uznemirujuće snove. Josif je sa neverovatnom tačnošću protumačio snove obojici. Jedan od njih je trebalo da bude pomilovan, a drugi pogubljen. Josif je zamolio onoga koji je trebalo da bude pomilavan, da ga se seti kada ponovo zadobije faraonovu naklonost. Taj čovek se vratio u faraonovu službu, ali dve cele godine su prošle pre nego što je Josif išta ponovo čuo od njega. Bio je to još jedan razlog da se razočara i bude povređen.

Bog uvek ima plan.

Desilo se tako da je i faraon imao uznemirujući san. Niko od njegovih čarobnjaka i mudraca nije mogao da ga protumači. Tada se pomilovani sluga setio Josifa. Reкао je kako je Josif protumačio njegov san, i san drugog zatvorenika. Josifa su doveli pred faraona i on mu je rekao da njegov san znači da dolazi glad. Uz to ga je mudro posavetovao kako da se pripremi za dolazeću krizu. Faraon je odmah postavio Josifa da bude drugi čovek u Egiptu. Josif se uz pomoć Božije mudrosti pripremao za težak period gladi koji je dolazio.

Kasnije je ova glad došla na sav tadašnji svet, pa su Josifova braća morala da dođu u Egipat po pomoć. Da je Josif zadržao u svome srcu išta negativno prema svojoj braći, tada bi bio pravi trenutak da im se osveti. Mogao ih je poslati na doživotnu robiju, mogao ih je mučiti ili čak ubiti bez ikakvih

posledica, jer je bio drugi čovek u Egiptu. Njegova braća nisu ništa značila faraonu.

Josif je ipak pomogao svojoj braći. Dao im je hranu bez ikakve nadoknade. Dobili su najbolju zemlju za sebe i svoje porodice, i uživali su u njenim plodovima. To je bila najbolja zemlja u celom Egiptu. Josif je blagoslovio one koji su ga prokleli, i učinio dobro onima koji su ga mrzeli (Matej 5:44).

Bog je znao šta će Josifova braća da učine pre nego što su oni to uradili. U stvari, Gospod je znao šta će oni da urade pre nego što je uopšte Josifu dao san, i pre nego što je iko od njih bio rođen.

Pogledajmo šta je Josif rekao svojoj braći kada su se ponovo sreli: „A sada nemojte žaliti niti se kajati što me prodadoste ovamo, jer *Bog mene posla* pred vama radi života vašeg. Jer je već dve godine dana glad u zemlji, a biće još pet godina, gde neće biti ni oranja ni žetve. A *Bog me posla* pred vama, da vas sačuva na zemlji i da vam izbavi život izbjavljenjem prevelikim. *I tako niste me vi opravili ovamo nego sam Bog*” (1. Mojsijeva 45:5-8).

Pogledajmo šta je psalmista napisao: „I pusti [Bog] glad na onu zemlju; i potre sav hleb što je za hranu. *Posla pred njima čoveka; u roblje prodan bi Josif*” (Psalam 105:6-7).

Ko je poslao Josifa? Njegova braća ili Bog? Iz usta dva svedoka vidimo da je Bog bio taj koji ga je poslao. Josif je jasno rekao svojoj braći: „Niste me vi ovamo poslali.” Čujte šta Duh govori!

Uzmite na primer Izraelce. Bog je poslao Mojsija, oslobodioca, kako bi izveo narod iz egipatskog ropstva, i odveo ih u Obećanu zemlju. Nakon godinu dana provedenih u pustinji, poslali su uhode da izvide zemlju. Vratili su se gundajući. Bili su uplašeni od onih koji su živeli u toj zemlji, jer su bili brojniji i vojnički nadmoćniji od njih.

Svi osim Isusa Navina i Haleva su se složili sa uhodama. Ljudi su se osećali kao da ih je Bog izveo iz Egipta kako bi pomrli u pustinji. Bili su ljuti na Mojsija i na Boga. Ovakav stav se provlačio u narodu celu godinu. Njihova ljutnja i

povređenost su uzrokovali da ta generacija nikada nije videla Obećanu zemlju, koju je trebalo da zaposednu.

Mnogi ljudi su vatreno služili Gospodu, a dospevali su u teške životne situacije. Prema njima bi se ružno ponašali loši ljudi, ili telesni hrišćani. Istina je da su *bili* pogrešno tretirani. Međutim, postati povređen ispunjava jedino neprijateljski cilj, jer sotona želi da nas izbací iz volje Božije.

Ako izbegnete da budete povređeni, ostaćete u Božijoj volji. Ako postanete povređeni, neprijatelj će vas zarobiti kako bi ispunio svoju svrhu i volju. Izaberite ispravno. Mnogo je korisnije ne upasti u povređenost.

Treba da se setimo da bez Božijeg znanja, niko i ništa ne može da bude protiv nas. Kad bi đavo mogao da nas uništi kad poželi, on bi to odavno učinio, jer strastveno mrzi ljude. Uvek imajte na umu ovo ohrabrenje:

„Snašlo vas je samo čovečje kušanje. Ali Bog je veran, koji vas neće pustiti da se kušate većma nego što možete, nego će učiniti s kušanjem i *izlaz*, da biste ga mogli podneti.”

1. Korinćanima 10:13 (prevod D. Stefanovića)

Primetite da je napisano da će *izlaz* biti pripremljen. Bogu su već poznate sve poteškoće koje će nas zadesiti. Nevažno da li se radi o manjim ili o većim problemima, On ima *izlaz*! Još uzbudljivije jeste kada put ka ispunjenju izgleda kao propast ili abortiranje Božijeg plana. Ipak, kada ostanemo poslušni Bogu, i ne dozvolimo da postanemo povređeni, ostvaruje se pravi put i namera Božija.

Setite se šta piše u Bibliji: „Pokorite se Bogu, a protivite se đavolu i pobeći će od vas” (Jakov 4:7). Mi se odupiremo đavolu tako što ne dozvoljavamo da budemo povređeni. Neki san ili vizija će se ispuniti verovatno drugačije nego što vi mislite, ali Njegove Reči i obećanja nikada neće propasti i zakazati. Jedini rizik koji postoji je da ih mi zaustavimo svojom neposlušnošću.

DRUGA VRSTA IZDAJE

Nema mnogo ljudi koji su doživeli tretman kakav je Josif dobio od svoje braće. Ne bi ni bilo tako bolno da su mu nepravdu naneli njegovi *neprijatelji*. Njegova *braća*, isto telo i krv, su mu učinila loše stvari. Trebalo je da ga ohrabre, podrže, zaštite i brinu se za njega. Da li je mogao da bude gori scenario od onoga koji je Josif izdržao?

**JEDNO JE DOŽIVETI
ODBACIVANJE I MRŽNJU
OD BRATA ILI SESTRE,
ALI JE U POTPUNOSTI DRUGAČIJE
DOŽIVETI ODBACIVANJE
I MRŽNJU OD OCA.**

Ja predajem u više odeljenja različitih srednjih škola. Nedavno sam pročitao knjigu *Sotonska zamka*, koja je donela nekoliko novih otkrivenja u moj život. Pokazao sam video izdanje svojim đacima, i Duh Sveti je bio tako snažno prisutan u učionici, da je puno učenika počelo da priznaje povređenost i da traži oprost. Nekoliko dece je reklo da je to bio najbolji dan za njih u celoj godini. Jedna učenica se pomirila sa svojim ocem nakon velike svađe; kod druge učenice je započeo proces isceljenja od dubokih rana izazvanih od strane njene bake. Bog je zaista dotakao tu decu na silan način. Hvala vam za ovu poruku.

R.F. Indijana

4

OČE MOJ, OČE MOJ!

*„Evo, oče moj... poznaj i vidi da nema zla ni nepravde u ruci
mojoj, i da ti nisam zgrešio; a ti vrebaš dušu moju da je
uzmeš.”*

1. Samuilova 24:11

U prošlom poglavlju smo čitali kako su Josifova braća htela da ga unište. Saznali smo koliko bola je osetio zbog te izdaje. Možda ste i sami u sličnoj situaciji. Izdali su vas oni koji su vam najbliži, ljudi od kojih ste očekivali ljubav i ohrabrenje.

U ovom poglavlju želim da se pozabavim situacijom koja je bolnija od bratske izdaje. Jedno je doživeti odbačenost i mržnju od brata, ali je u potpunosti drugačije doživeti odbačenost i mržnju od oca. Kada govorim o očevima, ne mislim samo na biološke očeve, već i na vođe koje nam je Bog dao. To su ljudi za koje smatramo da treba da nas vole, treniraju, neguju i brinu se za nas.

ODNOS LJUBAV - MRŽNJA

Da bismo ispitali primer očinske izdaje, pogledajmo odnos između cara Saula i Davida (1. Samuilova 16-31). Njihovi životi su bili povezani čak i pre nego što su se sreli. Samuilo, Božiji prorok, je pomazao Davida da bude sledeći car u Izraelu. David je bio preplavljen uzbuđenjem i verovatno je razmišljao: „Ovo je isti čovek koji je pomazao Saula. Zaista ću da postanem car!”

Saula je u palati mučio zao duh, jer nije bio poslušan Bogu. Jedino mu je pomagalo kada je neko svirao harfu. Saulove sluge su počele da tragaju za mladićem koji bi mogao da služi caru sviranjem harfe. Jedan od carevih slugu je predložio Davida, Jesejevog sina. Car Saul je poslao po Davida i tražio da dođe u palatu i služi mu.

David je verovatno mislio: *„Bog ispunjava svoje obećanje koje je dao preko proroka. Sigurno ću zadobiti carevu naklonost. Mora da se radi o mome unapređenju.”*

Vreme je prolazilo. Jednom prilikom otac je poslao Davida da odnese osveženje starijoj braći, koja su bila u borbi sa Filistejcima. Kada je došao na bojište, David je video Golijata, filistejskog junaka, kako vređa Božiju vojsku i čuo da se to dešavalo već četrdeset dana. Saznao je da je Saul ponudio ruku svoje kćeri onome ko pobedi ovog diva.

David je otišao pred cara i zatražio je dozvolu da se bori. Ubio je Golijata i zadobio ruku Saulove kćeri. Tada je zadobio Saulovu naklonost i bio je doveden u palatu da živi sa carem. Jonatan, Saulov najstariji sin, sklopio je zavet večnog prijateljstva sa Davidom. Šta god je Saul davao Davidu da uradi, Božija ruka je bila nad njim i on je napredovao. Car je od Davida tražio da sedi i jede za istim stolom sa njim i njegovim sinovima.

David je bio ushićen. Živeo je u palati, jeo je za carevim stolom, bio je oženjen carevom kćerkom, prijatelj sa Jonatanom i uspešan u svemu što je činio. Zadobio je čak i naklonost naroda. Mogao je da vidi kako se proroštvo ispunjava pred njegovim očima.

Saul je voleo Davida više od svih svojih slugu. Postao mu je kao otac. David je bio siguran da će ga Saul poučavati, pripremati i jednog dana uz velike počasti postaviti na presto. David se radovao zbog Božije vernosti i dobrote.

Ali, jednog dana se sve promenilo.

Kad su se Saul i David vratili iz bitke, žene koje su se okupile iz svih krajeva Izraela, izašle su na ulice plešući i pevajući: „Saul pogubi hiljadu, ali David deset hiljada.“ Ovo je razbesnelo Saula i od tada je počeo da prezire Davida. Dva puta se desilo da dok je David svirao harfu, Saul je pokušao da ga ubije.

Biblija kaže da je Saul mrzeo Davida jer je znao da je Bog sa Davidom, a ne sa njim. David je bio prisiljen da pobegne kako bi spasio svoj život. Nemajući gde da se skloni, otišao je u pustinju.

„Šta se dešava?“ pitao se David. „Obećanje se ispunjavalo, ali sada je uništeno. Čovek koji je moj mentor, sada pokušava da me ubije. Šta mogu da učinim? Saul je Božiji pomazani sluga. Imajući njega za neprijatelja, kakve su moje šanse? On je car, Božiji čovek nad Božijim narodom. Zašto Bog sve ovo dozvoljava?“

Saul je po pustinji progonio Davida, koji se skrivao po pećinama. Saul je okupio tri hiljade najboljih ratnika u Izraelu. Svi oni su imali samo jedan zadatak, da unište Davida.

U tom trenutku, Božije obećanje je bilo samo senka. David više nije živeo u palati, niti je jeo za carevim stolom. Stanovao je u vlažnim pećinama i jeo ostatke od pustinjskih zveri. Više nije jahao uz cara, već je bio progonjen od carevih ljudi koji su se nekada borili uz njega. Nije bilo tople postelje, niti slugu da mu posluže. Nije bilo ugodnosti carskog dvora. Njegova žena je data drugome. Upoznao je otuđenost čoveka bez doma i zemlje.

Primetite da je Bog, a ne đavo, predao Davida Saulu na brigu. Zašto bi Bog tako nešto dozvolio, ili čak planirao? Zašto je naklonost koju je David video i iskusio, naprasno nestala? Ovo je bila prilika da David postane povređen i ogorčen, ne

samo zbog Saula, već i zbog Boga. Sva ova pitanja su povećala iskušenje da se posumnja u Božiju mudrost i Njegov plan.

Saul je odlučio da po svaku cenu ubije ovog mladog čoveka, što je samo povećavalo njegovo ludilo. Postao je očajan. Sveštenici u gradu Novu su pružili Davidu utočište, hranu i Golijatov mač. Nisu znali da David beži od Saula, već su mislili da je u misiji za cara. Pitali su Gospoda da im da reč za Davida i onda ga otpremili na put.

Kad je Saul ovo saznao, razbesnio se. Ubio je osamdeset pet nedužnih sveštenika Gospodnjih, i posekao celi grad Nov – sve ljude, žene, decu, bebe, krave, magarce i ovce. On je sproveo pokolj nad nedužnima, umesto da je to učinio Amaličanima. On je postao ubica. Kako je Bog ikada mogao da izlije svoga Duha na takvog čoveka?

U jednom trenutku, Saul je saznao da je David u pustinji Engad, i poveo je tri hiljade ratnika kako bi ga pronašao. Tokom putovanja, zaustavili su se da se odmore ispred ulaza u jednu pećinu, ne znajući da se David krio unutra. Saul je ušao u pećinu, odložio svoj ogrtač na stranu. David se tiho prišunjavao, odsekao rub Saulove odeće, i sklonio se neprimećen.

Nakon što je Saul napustio pećinu, David je izašao iz pećine, poklonio se do zemlje i povikao: „Evo, oče moj, evo vidi skut od plašta svog u mojoj ruci: odsekoh skut od plašta tvog, a tebe ne ubih; poznaj i vidi da *nema zla ni nepravde* u ruci mojoj, i da ti nisam zgrešio; a ti vrebaš dušu moju da je uzmeš” (1. Samuilova 24:11).

David je vapio ka Saulu: „Oče moj, oče moj!” Jednostavno rečeno, on je plakao: „Pogledaj moje srce! Budi mi otac. Treba mi vođa koji će me obučiti, ne uništiti me!” Čak i dok je Saul pokušavao da ga uništi, u Davidovom srcu je gorela nada.

GDE SU OČEVI?

Čuo sam ovakav vapaj od mnogih muškaraca i žena u telu Hristovom. Većina njih su mladi, i u svojim životima imaju snažan poziv od Boga. Oni vape za ocem, čovekom koji će da ih disciplinuje, voli, pomaže i ohrabruje. Zato je Bog rekao da

„će obratiti srce otaca k sinovima, i srce sinova k ocima njihovim, da ne dođem i zatrem zemlju“ (Malahija 4:6).

Naša nacija je četrdesetih i pedesetih godina prošlog veka izgubila svoje očeve (vođe i Božije službenike). Danas je stanje još gore. Kao što je bio slučaj sa Saulom, mnoge vođe u našim domovima, kompanijama i crkvama su više zaokupljeni svojim ciljevima nego svojim potomcima.

Zbog takvog stava, ove vođe gledaju na Božiji narod kao na resurse koji im pomažu da ostvare svoju viziju, umesto da viziju gledaju kao sredstvo služenja ljudima. Uspeh vizije opravdava nastalu štetu – ranjene živote i uništene ljude. Pravda, milost, integritet i ljubav su podređeni uspehu. Odluke se baziraju na novcu, brojevima i rezultatima.

Ovo otvara vrata za nastajanje situacija poput Davidove. Na kraju krajeva, Saul je morao da zaštiti carstvo. Takav tretman je prihvatljiv u umovima vođa, jer se oni bave širenjem Evandjelja.

Koliko je vođa odbacilo ljude „ispod“ sebe jer su sumnjali u njih? Zašto su neke vođe sumnjičave? Zato što ne služe Bogu. Oni služe viziji. Kao i Saul, oni su nesigurni po pitanju svoga poziva, što dovodi do ljubomore i ponosa. Oni prepoznaju kvalitete u ljudima za koje vide da su pobožni, i onda su voljni da upotrebe te ljude dokle god su im korisni. Saul je uživao u Davidovom uspehu, sve dok ga nije video kao pretnju sebi. Onda je degradirao Davida i tražio priliku da ga uništi.

Razgovarao sam sa mnogo mladih ljudi i žena koji su čeznuli da budu odgovorni i podređeni nekome. Hteli su da se podrede nekom vođi koji bi ih disciplinovao. Osećali su se usamljeno i izolovano. Tražili su nekoga da im bude otac. Bog je dozvolio da dožive odbacivanje, kako bi postigao u njima ono što je uradio sa Davidom. Pažljivo poslušajte šta Duh govori.

David je bio zabrinut zbog toga što je Saul verovao za njega da je buntovan i zao. Mora da je David istraživao svoje srce: „Gde sam pogrešio? Kako to da se Saulovo srce tako brzo okrenulo protiv mene?“ Zbog toga je vikao: „Neki su mi

govorili da te ubijem, ali nisam pristao. Samo sam odsekao rub tvog ogrtača da bi ti znao da nema zla ni nepravde u ruci mojoj" (1. Samuilova 24:11). David je mislio da ako dokaže svoju ljubav Saulu, on će mu ponovo biti naklonjen i proroštvo će se ostvariti.

Ljudi koji su odbačeni od strane oca ili vođe, imaju tendenciju ka tome da svu krivicu preuzimaju na sebe. Muče ih misli tipa: „Šta sam to uradio? Da li je moje srce prljavo?" Ponekad se pitaju: „Ko je mog vođu okrenuo protiv mene?" Ovi ljudi stalno pokušavaju da dokažu svome vođi da su nedužni. Misle da će biti prihvaćeni ako pokažu svoju lojalnost i svoju vrednost. Tužno je, da što više pokušavaju, sve više se osećaju odbačeno.

KO ĆE DA ME OSVETI?

Saul je uvideo Davidovu dobrotu kada ga David nije ubio, iako je to mogao. Zato je otišao sa svojim ljudima. Mora da je David pomislio: „Sada će me Saul vratiti na dvor. Sada će se ispuniti proroštvo. Video je kakvo je moje srce i sada će me bolje tretirati.”

Ne žuri se Davide! Nedugo zatim, ljudi su dojavili Saulu da se David krije na brdu Eheli. Saul je zajedno sa tri hiljade ratnika, ponovo krenuo u poteru za njim. Siguran sam da je to slomilo Davida. Shvatio je da nije bio u pitanju nesporazum, već da je Saul namerno hteo da mu oduzme život, iako ničim nije bio isprovociran. Kako li se samo odbačenim osećao David. Saul je poznavao njegovo srce, ali ga je i dalje progonio. Zajedno sa Avisajem, David se ušunjao u Saulov kamp. Niko od stražara ih nije primetio, jer je Bog pustio čvrst san na njih. Ova dvojica su se pored cele vojske došunjala do Saula koji je spavao.

Avisaj je molio Davida: „Danas ti dade Bog neprijatelja tvog u ruke; zato sada da ga probodem kopljem za zemlju jedanput, neću više" (1. Samuilova 26:8).

Avisaj je imao veoma dobre razloge zbog kojih je mislio da David treba da mu dozvoli da ubije Saula. Prvo, Saul je

hladnokrvno ubio osamdeset pet nedužnih sveštenika i njihove porodice.

Drugo, okupio je celu armiju od tri hiljade ljudi i vodio ih unaokolo, želeći da ubije Davida i njegove sledbenike. Avisaj je razmišljao da ako prvi ne ubije neprijatelja, neprijatelj će sigurno ubiti njega. To je samoodbrana. Svaki sud dopušta samoodbranu!

Treće, Bog je kroz Samuila pomazao Davida kao sledećeg cara Izraela. David je trebalo da ostvari pravo na svoje nasledstvo, osim ako nije želeo da bude ubijen i da se proroštvo nikada ne ostvari.

Četvrto, Bog je uspavao celu vojsku kako bi David i Avisaj mogli da dođu do Saula. Zašto bi Bog to uradio? Avisaju je izgledalo da David nikada neće dobiti tako dobru priliku.

Svi ovi razlozi su zvučali dobro. Imali su smisla, a i Davida je ohrabrivao njegov brat i prijatelj. Da je David bio imalo povređen, osetio bi da je tako nešto ispravno i dozvolio bi Avisaju da Saula probode kopljem.

Slušajte Davidov odgovor: „Nemoj ga ubiti; jer ko će podignuti ruku svoju na pomazanika *Gospodnjeg* i biti prav? Još reče David: Tako živ bio Gospod, Gospod će ga ubiti, ili će doći dan njegov da umre, ili će izaći u boj i poginuti. Ne dao mi Bog da dignem ruku svoju na pomazanika *Gospodnjeg*! Nego uzmi sada koplje što mu je čelo glave i čašu za vodu, pa da idemo” (1. Samuilova 26:9-11).

David nije hteo da ubije Saula, iako je on pogubio nedužne ljude, a hteo je da ubije i samog Davida. David nije hteo sam da se osveti, već je to predao u Božije ruke.

Bilo bi, naravno, mnogo lakše da je sve okončao baš tada i na tom mestu. Bilo bi lakše i Davidu i narodu. On je znao da je narod kao stado ovaca bez pastira. Znao je da ih vuk pljačka radi svojih sebičnih želja. Bilo mu je sigurno teško da se ne brani, ali mu je verovatno bilo još teže da propusti priliku da oslobodi narod koji je voleo od njihovog nepromišljenog cara. David je doneo odluku, iako je znao da je Saulovo zadovoljstvo bilo u razmišljanjima o tome kako da uništi Davida.

David je dokazao da je njegovo srce čisto već kada je prvi put poštedeo Saula. Čak i kada je imao drugu priliku da ubije Saula, on ga nije ni dotakao. Saul je bio Gospodnji pomazanik, i David ga je prepustio u Božije ruke, da mu On sudi.

Koliko ljudi danas ima srce kao što je imao David? Mi više ne ubijamo fizičkim mačem, ali se osvećujemo jedni drugima drugačijom vrstom mača – jezikom. „Smrt je i život u vlasti jeziku, i ko ga miluje, ješće plod njegov“ (Priče Solomonove 18:21).

Crkve se dele, porodice se raspadaju, brakovi propadaju, ljubav umire, a sve to zbog navale reči izgovorenih u bolu i frustraciji. Kada smo povređeni od prijatelja, članova porodice ili vođa, mi počnemo da koristimo reči koje su pune gorčine i ljutnje. Iako sadržaj može da bude tačan i verodostojan, motivi često nisu ispravni.

U Pričama Solomonovim 6:16-19 je napisano da Bog mrzi sijanje svađe i podele među braćom. Kada činimo neko delo, sa namerom da uništimo ili oštetimo nečiji odnos ili ugled, čak i kada je izrečena istina, protivno je Bogu.

DA LI ME BOG KORISTI DA RAZOTKRIJE GREHE MOG VOĐE?

Pre nego što je Bog moju ženu i mene uveo u službu koju trenutno obavljamo, sedam godina sam radio kao jedan od pomoćnih pastora, i vodio sam omladinu. Dok sam bio omladinski pastor, neki me čovek nije voleo. Nije voleo ni propovedi koje sam propovedao. U drugim okolnostima me to ne bi zabrinjavalo, ali ovaj čovek je bio na poziciji iznad mene – bio je moj autoritet.

Verovao sam da mi je Bog rekao da mladim ljudima propovedam o čistoći i hrabrosti. Njegov sin je bio u mojoj grupi.

U srcu ovog mladog čoveka je počelo da se javlja potvrđenje poruke koju je slušao. Došao je kod mene plačući. Bio je uznemiren jer je osetio da životni stil koji je video u

svome domu, nije bio u skladu sa onim na šta sam pozivao njega i druge mlade ljude.

Ovaj incident, ali i drugi konflikti lične prirode su doveli do toga da je njegov otac pozeleo da me se reši. On je odlazio kod glavnog pastora kako bi podstakao ljutnju prema meni, a pri tome se koristio lažnim optužbama. Onda bi dolazio meni i govorio kako je glavni pastor protiv mene, a da me on lično podržava. Bilo je puno pribeleženih kritika na račun osoblja u crkvi. Ni na jednoj nije bilo napisano moje ime, ali se dalo zaključiti da se odnose na mene. Ovaj čovek mi se smeškao u lice, iako je njegova namera bila da me uništi.

Nekoliko članova omladinske grupe je reklo kako su čuli da ću ja dobiti otkaz. Sin ovog čoveka je širio vest, ne na pakostan način, već je jednostavno ponavljao ono što je čuo kod kuće. Bio sam ljut i zbunjen. Otišao sam do ovog čoveka, a on je priznao da je govorio takve stvari; mada, rekao je kako je samo prenosio stav glavnog pastora.

Meseci su prolazili, a izgledalo je kao da nema načina da se ova situacija olakša. Čovek koji me nije voleo je pokvario moj odnos sa glavnim pastorom. Ovo nije bio slučaj samo sa mnom, već i sa drugim pastorima koji mu se nisu dopadali.

Moja porodica je bila pod stalnim pritiskom, i nismo znali da li ćemo ostati u crkvi ili ćemo biti izbačeni. Kupili smo kuću, moja žena je bila trudna, i nismo imali gde da odemo. Nisam hteo ponovo da šaljem aplikacije za posao. Verovao sam da me je Bog doveo u tu crkvu, da treba u njoj da ostanem i nisam imao rezervni plan.

Moja žena je bila nervozna i razbijena: „Dušo, znam da će ti dati otkaz. Svi o tome govore.”

Rekao samo joj: „Nisu me oni zaposlili, i ne mogu da me otpuste bez Božijeg odobrenja.” Ona je mislila da ja ignorišem činjenice, i molila me je da se povučem.

Konačno su stigle i vesti da je odlučeno da ću dobiti otkaz. Glavni pastor je nagovestio u crkvi da će da dođe do izvesnih promena u omladinskoj grupi. Ja do tada još nisam razgovarao sa njim o konfliktu sa pomenutim vođom iz crkve, koji mi je radio „o glavi”. Sledećeg dana sam imao zakazan sastanak sa

pomenutim čovekom i glavnim pastorom. Bog mi je na poseban način stavio do znanja da ne želi da se branim.

Kada sam sledećeg dana došao kod glavnog pastora, iznenadio sam se videvši ga u kancelariji kako sedi sam. Pogledao me je i rekao: „Džone, Bog je tebe poslao u ovu crkvu. Neću te pustiti da odeš.”

Doživeo sam olakšanje. Bog me je zaštitio u zadnjem momentu.

Pastor me je upitao: „Zašto je taj čovek protiv tebe? Molim te idi do njega i pomirite se.”

Ubrzo nakon sastanaka, dobio sam i pisani dokaz o odluci koju je pomenuti vođa napravio, kako bi mi smestio. Ovo je razotkrilo njegove prave motive. Ja sam bio spreman da dokaze predočim glavnom pastoru.

Tog dana sam pao na pod i molio sam se četrdeset pet minuta, pokušavajući da prevaziđem neprijatno osećanje koje sam imao. Nastavio sam da govorim: „Bože, ovaj čovek je bio neiskren i loš. Mora biti razotkriven. On veoma šteti službi u crkvi. Moram da kažem glavnom pastoru kakav je on zapravo!”

Nastavio sam da opravdavam svoju nameru da ga raskrinkam. „Sve što ću da prijavim su činjenice i dokumentovano je, ne radi se o osećanjima. Ako on ne bude zaustavljen, njegov nemoral će se uvući u celu crkvu.”

Konačno sam isfrustriran uzviknuo: „Bože, Ti izgleda ne želiš da ga ja raskrinkam, zar ne?!”

Dok sam govorio ove reči, Božiji mir je ispunio moje srce, i ja sam u čuđenju odmahnuo glavom. Znao sam da Bog nije želeo da bilo šta učinim, pa sam bacio dokaze. Kasnije, kada sam mogao sve to da sagledam objektivnije, shvatio sam da sam ja zapravo hteo da se osvetim, a ne da zaštitim nekoga u službi i crkvi. Uverio sam sebe da su moji motivi bili nesebični. Informacije koje sam imao su bile tačne, ali moji motivi nisu bili čisti.

Vreme je prolazilo. Jednog dana sam se pre radnog vremena molio ispred crkve kada je naišao isti čovek. Bog me je uputio da mu priđem i ponizim se. Odjednom sam počeo da

odbijam: „Ne Gospode, on treba da priđe meni. On je taj koji je uzrokovao sve probleme.”

Nastavio sam da se molim, ali Gospod je ponovo govorio da odmah priđem tom čoveku i da se izvinim. Znao sam da je to Bog. Nazvao sam ga iz svoje kancelarije i otišao do njegove. Ono što sam rekao, kao i način na koji sam to rekao je bio pod uticajem Božije intervencije.

Potpuno iskreno sam zatražio oprostjenje. „Bio sam kritičan i osuđivao sam te,” priznao sam.

Odmah se opustio i razgovarali smo sat vremena. Od tog dana su prestali njegovi napadi na mene, iako su se problemi između njega i drugih pastora nastavili.

Šest meseci kasnije, dok sam služio u inostranstvu, sve loše stvari koje je ovaj čovek radio su bile otkrivene glavnom pastoru. Ništa nije imalo dodirnih tačaka sa mnom. Ono što je činio, bilo je mnogo gore od onoga što sam ja znao. Odmah je bio otpušten.

Sud je došao, ali ne od moje ruke. Sve što je pokušavao meni da smesti, desilo se upravo njemu. Kad mu se sve to dogodilo, ja ipak nisam bio srećan. Bio sam tužan zbog njega i njegove porodice. Razumeo sam njegovu bol, jer sam i sam prošao kroz sličnu situaciju.

Zato što sam mu oprostio šest meseci pre toga, ja sam ga zavoleo i nisam želeo da mu se dogodi bilo šta ružno. Da je bio otpušten godinu dana ranije, kada sam bio ljut na njega, ja bih se verovatno radovao. Znao sam tada, da sam u potpunosti bio slobodan od povređenosti koju sam ranije držao u sebi. Poniznost i odbijanje da se sam osvetim su bili ključevi za moje oslobođenje iz zatvora povređenosti.

Godinu dana nakon svega, sreo sam istog čoveka na aerodromu. Bio sam preplavljen Božijom ljubavlju. Otrčao sam do njega i zagrlio ga. Bio sam iskreno srećan kad mi je rekao da je dobro. Da mesecima pre toga nisam otišao do njegove kancelarije i ponizio se, ne bih bio u mogućnosti da ga tog dana na aerodromu pogledam u oči. Prošlo je još nekoliko godina dok ga ponovo nisam sreo, ali i tada, jedino osećanje

koje sam imao u sebi je bila ljubav i iskrena želja da bude u Božijoj volji.

David je mudro odlučio kada je izabrao da Bog sudi Saulu. Pitate se: „Koga je Bog upotrebio da sudi Saulu? Svoga slugu?“ Ne, odgovor je: Filistejce. Saul je zajedno sa svojim sinovima umro u borbi sa Filistejcima. Kada je vest o tome stigla do Davida, on nije slavio, već je bio u žalosti.

Jedan čovek se hvalio Davidu kako je ubio Saula. Mislio je da će time da zadobije njegovu naklonost, ali se desilo suprotno. David ga je pitao: „Kako te nije bilo strah podići ruku svoju i ubiti pomazanika Gospodnjeg?“ Zatim je naredio da pogube tog čoveka (2. Samuilova 1:14-15).

David je tada komponovao pesmu za narod Jude, kako bi je pevali Saulu i njegovim sinovima u čast. Nije hteo da se peva na ulicama filistejskih gradova, da se neprijatelj ne bi radovao. Rekao je da ne bude kiše ni žetve na mestu gde je Saul stradao. Pozvao je celi Izrael da oplakuje Saula. Ovo nije srce povređenog čoveka. Povređen čovek bi rekao: „Dobio je šta je zaslužio!“

David je otišao čak i korak dalje. On nije pobio preostale članove Saulove porodice. Umesto toga im je pokazao dobrotu. Dao im je zemlju i hranu, i obezbedio njegovim naslednicima mesto za carevim stolom. Da li ovo izgleda kao povređenost?

Iako je David bio odbačen od onoga ko je trebalo da mu bude otac, on je i nakon Saulove smrti ostao odan. Lako je biti veran vođi i ocu koji te voli, ali šta sa onima koji pokušavaju da te unište? Da li ćeš biti čovek ili žena po Božijem srcu, ili ćeš pokušavati da se sam svetiš?

**ISPRAVNO JE
DA BOG OSVETI SVOJE SLUGE.
NIJE ISPRAVNO DA SE BOŽIJE
SLUGE SVETE SAMI.**

Gospodine Bivir, danas sam pročitao knjigu *Sotonska zamka*. Nisam mogao da je ostavim! Ovo je definitivno jedna od najboljih knjiga koje sam ikada pročitao.

P.A. Misuri

KAKO SE RAĐAJU DUHOVNE SKITNICE?

*„Ne dao Bog da to učinim gospodaru svom, pomazaniku
Gospodnjem, da podignem ruku svoju na nj. Jer je pomazanik
Gospodnji. I odvrati rečima David ljude svoje
i ne dade im da ustanu na Saula.“*

1. Samuilova 24:6-7

U posljednjem poglavlju smo čitali kako se prema Davidu loše ponašao čovek za koga se nadao da će biti njegov otac. David je pokušavao da razume gde je pogrešio; šta je učinio da okrene Saulovo srce protiv sebe, i kako to da promeni? Dokazao je svoju odanost tako što je poštedeo Saulov život, čak i kada je Saul agresivno pokušavao da uzme njegov.

Poklonio se do zemlje i zavapio je Saulu: „Poznaj i vidi da nema zla ni nepravde u ruci mojoj, i da ti nisam zgrešio.“

David je znao da kada pokaže vernost svome vođi, doživće olakšanje. Kasnije je saznao još goru vest: Saul i dalje želi da ga uništi. David je opet odbio da podigne ruku na čoveka koji hteo da uzme njegov život, iako je Bog uspavao

celu vojsku i poslao drugog čoveka koji se pridružio Davidu, i koji je tražio dozvolu da ubije Saula. David je nekako znao da ova uspravana vojska ima drugačiju svrhu, da testira njegovo srce.

Bog je hteo da vidi da li će David da ubije kako bi uspostavio svoje carstvo nakon Saula, ili će da dozvoli da Bog večno uspostavi njegov tron u pravednosti.

„Ne osvećujte se za sebe, ljubazni, nego podajte mesto gnevu, jer stoji napisano: Moja je osveta, ja ću vratiti, govori Gospod.“

Rimljanima 12:19

Ispravno je da Bog osvećuje svoje sluge. Nije ispravno da se Božije sluge same svete. Saul je bio čovek koji se sam osvetio. Četrnaest godina je progonio Davida, čoveka koga su poštovali, i pri tome je pogubio sveštenike i njihove porodice.

Kada je David stajao pored Saula koji je spavao, suočio se sa važnim testom. Trebalo je da se pokaže da li David još ima plemenito srce jednog pastira, ili nesigurnost novog Saula? Da li je ostao čovek po Božijem srcu? Izgleda lakše da preuzmemo stvari u svoje ruke, umesto da čekamo na pravednog Boga.

Bog testira poslušnost svojih slugu. On nas sa razlogom stavlja u situacije kada religiozni i svetovni standardi mogu da opravdaju naše loše akcije. On dozvoljava da nas drugi ljudi, posebno oni koji su nam bliski, ohrabruju da se sami zaštitimo. Mi mislimo da bismo bili plemeniti i zaštitili druge, onda kada ustvari osvećujemo sebe. To nije Božiji put, već put svetovne mudrosti. Ona je zemaljska i telesna.

Kada sam razmatrao mogućnost da raskrinkam vođu koji je bio na poziciji iznad mene, bavio sam se mišlju kako on može da povredi druge ako ga ne razotkrijem. Mislio sam: „Ako to ne uradim, kako će se sve ovo završiti?“ Drugi su me ohrabrivali da ga raskrinkam.

Danas znam da mi je Bog dao kompromitujuće informacije o pomenutom čoveku da bi me testirao. Da li ću postati kao čovek koji je pokušavao da me uništi? Ili ću dozvoliti Božiji sud i milost ako se taj čovek pokaje?

KAKO BOG MOŽE DA KORISTI POKVARENE VOĐE?

Mnogi se pitaju: „Zašto Bog ljudima daje vođe koji prave ozbiljne greške, a neki od njih su čak i pokvareni?”

Pogledajte na Samuilovo detinjstvo (1. Samuilova 2-5). Nije đavo bio taj koji je ovog mladića stavio pod autoritet korumpiranog sveštenika Ilija, i njegovih pokvarenih sinova Ofnija i Finesa, takođe sveštenika. Ovi ljudi su bili veoma pokvareni. Manipulacijama i prisilom su iznuđivali novac, a činili su i preljubu sa ženama koje su dolazile ispred šatora od sastanka.

Zamislite kako bi izgledalo da ste podređeni službeniku koji živi ovakvim životom? Sluga Božiji koji je bio veoma neosetljiv za duhovne stvari, i nije mogao da prepozna ženu koja se iskreno moli, već je optužio da je pijana! Previše telesan da bi mario za svoje prežderavanje i kilažu... Čovek sklon neobičnim kompromisima, koji postavlja svoje bludne sinove za vođe u svetinji.

Većina bi se hrišćana danas sablaznila i potražili bi drugu crkvu, govoreći drugima da su to učinili zbog pokvarenosti bivšeg pastora i njegovih pomoćnika. Dopada mi se ono što je mladi Samuilo učinio usred takve pokvarenosti: „A dete Samuilo služaše Gospodu pred Ilijem” (1. Samuilova 3:1a).

Pokvarenost je ipak uzela svoj danak: „I reč Gospodnja beše retka u ono vreme, i ne javljahu se utvare” (1. Samuilova 3:1b). Izgledalo je kao da se Bog udaljio od celokupne jevrejske zajednice. Božije svetlo je napustilo hram Gospodnji. Da li je Samuilo otišao da potraži drugo mesto za slavljenje i obožavanje? Da li je otišao kod drugih starešina da razotkrije Ilijeve slabosti i slabosti njegovih sinova? Da li je oformio odbor koji bi Ilija i njegove sinove izbacio iz službe? Ne, on je služio Gospodu!

Bog je Samuila postavio tamo, i on nije bio odgovoran za ponašanje Ilija i njegovih sinova. On je bio stavljen pod njihov autoritet, ne da bi im sudio već da bi im služio. Znao je da je Ili

bio Božiji sluga, a ne njegov. Znao je da je Bog kadar da se pozabavi sa svojim slugom.

Deca ne koriguju očeve. Očevi imaju odgovornost da treniraju i ispravljaju svoju decu. Mi treba da opominjemo one koje nam je Bog dao da ih treniramo. To je naša odgovornost. One, koji su na našem nivou, treba da ohrabrujemo i opominjemo kao braću i sestre. Kao što je bio slučaj u prethodnom poglavlju, i u ovome želim da se pozabavim našim reakcijama prema onima pod čijim smo autoritetom.

Samuilo je služio Božijeg slugu najbolje što je mogao, nije ga osuđivao ni ispravljao. Jedino kada je Samuilo govorio reči opomene, bilo je onda kada je Ili došao Samuilu i pitao ga za proroštvo koje mu je Bog dao prethodne noći. Čak ni tada to nisu bile reči opomene od Samuila, već od Boga. Ako bi se više ljudi pridržavalo ovog principa, naše crkve bi sigurno bile drugačije.

CRKVE NISU KAFETERIJE

Danas ljudi, čim primete nešto pogrešno u vođstvu, olako napuštaju crkve. Možda je u pitanju način na koji pastor prikuplja priloge. Možda je zbog toga kako se upotrebljava novac. Ako im se ne dopada kako pastor propoveda, ljudi odlaze. Zatim, pastor je ili nepristupačan, ili je previše otvoren... Ova lista nema kraja. Umesto da se suoče sa poteškoćama i sačuvaju nadu, ljudi odlaze tamo gde im se čini da neće biti konfliktnih situacija.

Suočimo se sa činjenicom da je jedino Isus bio savršen pastor. Zašto onda mi u Americi bežimo od poteškoća, umesto da se suočimo sa njima i prevaziđemo ih? Kada se ne pozabavimo nastalim konfliktima, obično odlazimo povređeni. Ponekad kažemo da naša proročka služba nije prihvaćena. Onda idemo od crkve do crkve, tražeći savršeno crkveno vođstvo.

Dok pišem ovu knjigu, mogu da kažem da sam za vreme poslednjih četrnaest godina, bio član samo dve crkve u dve različite savezne države. Imao sam više od dve, zapravo, imao

sam brojne prilike da se sablaznim vođstvom u crkvi. Imao sam priliku da postanem kritičan i da osuđujem vođstvo, ali napuštanje crkve nije bilo rešenje. Za vreme veoma teških okolnosti, Gospod mi je govorio kroz stih iz Pisma, i rekao da je način na koji želi da izađem iz crkve sledeći:

„Jer ćete s veseljem izaći, i u miru ćete biti vođeni.”

Isaija 55:12

Ljudi uglavnom ne napuštaju crkve na ovakav način. Oni misle da su crkve kao kafeterije, i da mogu da pokupe i izaberu ono što žele! Oni osećaju da treba da ostanu dok nema problema. Ovo se uopšte ne slaže sa onim što Biblija uči. Vi ne birate gde ćete da idete u crkvu. Bog to čini! U Bibliji *ne piše*: „Bog postavi udove u telu *kako su oni hteli*.” Zapisano je: „Ali Bog postavi sve ude u telu *kako je koga hteo*” (1. Korinćanima 12:18).

Setite se da ako se nalazite na mestu gde vas Bog želi, đavo će pokušavati da vas povredi kako biste napustili tu poziciju. On želi da iščupa ljude i žene iz mesta gde ih je Bog zasadio. Ako te premesti, on je uspeo u svom zadatku. Ako se ne pomakneš iako si usred nekog velikog konflikta, pokvarićeš njegove planove.

KRITIČNA OBMANA

Proveo sam nekoliko godina u jednoj crkvi. Glavni pastor je bio jedan od najboljih propovednika u Americi. Kada sam prvi put posetio crkvu, ostao sam zapanjen zbog toga kako je pastor naučavao iz Biblije.

Kako je vreme prolazilo, bio sam na poziciji pomoćnog pastora, dovoljno blizu glavnog pastora da sam mogao da vidim njegove nedostatke. Dovodio sam u pitanje neke njegove odluke po pitanju službe. Postao sam kritičan i počeo da osuđujem, i u mene se uvukla sablazan. On je propovedao, a ja nisam osećao inspiraciju i pomazanje. Njegovo propovedanje mi više nije bilo ni od kakve koristi.

Još jedan bračni par, deo osoblja u crkvi, bili su naši prijatelji. Izgledalo je da i oni primećuju iste stvari. Bog ih je poveo iz crkve i oni su započeli sopstvenu službu. Pozvali su nas da im se pridružimo. Znali su koliko se mučimo. Oni su nas ohrabivali da napredujemo u Božijem pozivu za naše živote. Govorili su nam o pogrešnim stvarima koje su ovaj pastor, njegova žena i ostale starešine činili. Žalili smo se jedni drugima, osećajući se beznadežno i zarobljeno.

Oni su izgledali iskreno zabrinuti za nas. Međutim, naši razgovori su samo dolivali ulje na vatru nezadovoljstva i povređenosti. U Pričama Solomonovim 26:20 postoji ilustracija: „Kad nestane drva, ugasi se oganj; tako kad nema opadača, prestaje raspra.“ Ono što su nam prijatelji govorili je bilo tačno, ali pogrešno u Božijim očima, jer je dodavalo drva na vatru povređenosti i sablazni u njima i u nama.

„Mi znamo da si ti Božiji čovek,“ rekli su mi. „Zbog toga imaš probleme u ovoj crkvi.“ Ovo je dobro zvučalo.

Moja žena i ja smo rekli jedno drugome: „To je to. Mi smo u teškoj situaciji. Treba da se izvučemo. Ovaj pastor i njegova žena nas vole. Oni će da nas vode. Ljudi u njihovoj crkvi će da prihvate nas i službu koju nam je Bog dao.“

Napustili smo našu matičnu crkvu i počeli da posećujemo crkvu koju je započeo mladi bračni par. To je trajalo samo nekoliko meseci. Iako smo mislili da smo pobjegli od problema, uočili smo da su problemi i dalje bili prisutni. Nismo imali radost u duhu. Bili smo vezani strahom da ćemo se pretvoriti u ono što smo napustili. Činilo se da je sve što pokušavamo na silu i neprirodno. Nismo mogli da se ubacimo u tok Duha. Čak se i naš odnos sa novim pastorom i njegovom ženom promenio.

Konačno sam shvatio da treba da se vratimo u matičnu crkvu. Kada smo se vratili, odmah smo shvatili da smo se vratili u volju Božiju, iako je izgledalo da ćemo na drugom mestu biti prihvaćeni i voljeni.

Onda me je Bog šokirao: „Džone, nikada ti nisam rekao da napustiš ovu crkvu. Ti si je napustio zbog sablazni!“

Ovo nije bila greška drugog pastora i njegove žene, već naša. Oni su razumeli našu frustraciju, a pokušavali su da reše iste stvari u svojim srcima. Kada ste van Božije volje, čak i dobri odnosi će da se pokvare. Mi smo bili izvan Božije volje.

Ljudi koji su sablažnjeni, reaguju i rade stvari koje izgledaju ispravno, ali nisu inspirisane od Boga. Mi nismo pozvani na reakciju, već na akciju.

Ako smo poslušni Bogu i tražimo Ga, a On ne govori, onda On verovatno poručuje: „Ostani tu gde jesi. Nemoj ništa da menjaš.”

Često kada osetimo pritisak, mi očekujemo reč od Boga koja bi nas utešila. Međutim, Bog nas stavlja u veoma neprijatne situacije kada nas ispituje kroz vatru, da bismo postali zreliji, pročišćeniji, snažniji, ali nikako da bi nas uništio!

Kroz mesec dana, ja sam imao priliku da se sretnem sa mojim prvobitnim pastorom. Pokajao sam se što sam bio kritičan i buntovan. On mi je ljubazno oprostio. Naš odnos je bio osnažen, a radost se vratila u moje srce. Odjednom sam počeo ponovo da primam blagoslove kroz pastorovo propovedanje, i ostao sam u toj crkvi još godinama.

ZASAĐENO ĆE DA PORASTE

Bibilja kaže u Psalmu 92:13: „Koji su *zasađeni* u domu Gospodnjem, *zelene* se u dvorovima Boga našeg.”

Primetite da će bujati oni koji su *zasađeni* u domu Gospodnjem. Šta se dešava sa biljkom ako je presađujete svake tri sedmice? Većina od vas zna da će se njen koren smanjiti i oštetiti, i da neće procvetati i napredovati. Ako nastavite da je presađujete, biljka će umreti od šoka!

Mnogi ljudi idu od crkve do crkve, od jedne službe do druge, pokušavaju da čak i sami razviju svoju službu. Ako ih Bog stavi tamo gde nisu priznati i ohrabreni, oni lako postaju povređeni. Ako se ne slažu sa načinom na koji je nešto učinjeno, oni se sablazne i odu. Odlazeći, ovi ljudi krive vođstvo. Oni su slepi za bilo koji nedostatak u svom karakteru,

i ne shvataju da je Bog hteo da ih pročisti i učini zrelijim kroz proces u kome su se nalazili.

Hajde da naučimo iz primera koje je Bog dao o biljkama i drveću. Kada voćar zasadi mlado drvo u zemlju, ono mora da se suoči sa kišama, olujama, vrelinom sunca i vetrovima. Ako bi to mlado stablo moglo da govori, verovatno bi reklo: „Molim vas izvadite me odavde! Stavite me na mesto gde nema vrelina i vetrovitih oluja!”

Ako bi voćar poslušao drvo, učinio bi mu zlo. Drveće izdržava na vrelom suncu i prilikom kišnih oluja tako što svoje korenje pušta dublje. Nedaće sa kojim se suočava kasnije dovode do velike stabilnosti. Poteškoće koje ih okružuju dovode do toga da traže drugi izvor snage i života. Jednog dana će biti u situaciji da ni najveće oluje neće ugroziti njihovu sposobnost da proizvedu plodove.

Pre nekoliko godina sam živeo na Floridi. Većina stanovnika Floride zna da što je zima hladnija, drveće će imati slađe narandže. Kada ne bismo tako brzo bežali od pritisaka, naš koren bi mogao da postane snažniji i dublji. Naši plodovi bi bili brojniji i slađi u Božijim očima, i prijatniji za ljude! Bili bismo zrelo drveće u kome Gospod uživa, umesto da budemo posečni zbog nedostatka plodova (Luka 13:6-9). Ne treba da se opiremo onome što nam Bog šalje kako bismo postali zreliji.

Psalmista David, inspirisan Svetim Duhom, napravio je poređenje između sablazni, Božijeg zakona i našeg duhovnog rasta. Napisao je u Psalmu 1:1-2:

„Blago čoveku... nego mu je omileo zakon Gospodnji i o zakonu Njegovom misli dan i noć!”

David na drugom mestu ponovo govori o onima koji vole Božiji zakon.

„Velik mir imaju oni koji ljube zakon Tvoj, i u njih nema *spoticanja*.”

Psalam 119:165

U Psalmu 1:3 David opisuje konačnu sudbinu takvih osoba.

„On je kao *drvo* usađeno kraj potoka, koje rod svoj donosi u svoje vreme, i kome list ne vene: šta god radi, u svemu napreduje.”

Drugim rečima, vernik koji odluči da traži zadovoljstvo u Reči Božijoj usred nevolja, izbeći će sablazni. Ta osoba će da bude kao drvo čiji je koren dubok i kroz njega će dobijati snagu i hranu. Crpeće iz Božijeg dubokog duhovnog izvora. Ovo će dovesti do takve zrelosti, da poteškoće više neće uticati na to da li će uopšte doneti plod. Aliluja!

Sada možemo da imamo još bolji uvid u Isusovo objašnjenje priče o sejaču.

„Tako su i ono što se seje na kamenitim mestima, koji kad čuju reč odmah je prime s radošću; ali nemaju korena u sebi, nego su nepostojani, pa kad bude do nevolje ili ih poteraju reči radi, *odmah se sablazne.*”

Marko 4:16-17

Jednom kada napustiš mesto koje je Bog odredio za tebe, tvoj koren počinje da se smanjuje. Sledeći put će ti biti lakše da pobegneš od poteškoća, jer si vodio računa o tome da se ne ukoreniš preduboko. Završičeš tako da nećeš imati uopšte, ili ćeš imati sasvim malo snage da izdržiš poteškoće i progonstvo.

Tako postaješ duhovna skitnica, idući od mesta do mesta, oprezan i uplašen da te drugi neće tretirati kako treba. Obogaljen i sputan u pokušajima da doneseš pravi duhovni plod, ti se mučiš i živiš život u kome si zaokupljen samim sobom, a hraniš se ostacima tuđih plodova.

Pogledajmo na Kajina i Avelja, Adamove prve sinove. Kajin je Bogu prineo žrtvu od plodova rada svojih ruku, plod svoga vinograda. Do tih plodova je došao uz pomoć dosta muke i naprezanja. Morao je da čisti zemlju od kamenja, panjeva i otpadaka. Morao je da ore i okopava. Morao je da zasadi, zaliva, nađubri i zaštiti svoje useve. Uložio je mnogo truda u svoju službu Bogu. To je bila više njegova žrtva, a manje poslušnost Božijoj volji. Ta žrtva je simbolisala obožavanje Boga u sopstvenoj snazi i sposobnosti, umesto po Božijoj blagodati.

S druge strane, Avelj je doneo prinos poslušnosti, izabrao prvorođeno u svome stadu i prineo Gospodu. On nije radio kao Kajin, ali je prineo nešto što mu je bilo drago. Oba brata su mogla da čuju kako su njihovi roditelji pokušali da sakriju svoju golotinju smokvinim lišćem, kako bi pokrili delo svojih greha. Bog je pokazao šta je za Njega prihvatljiva žrtva tako što je pokrio Adama i Evu krznom nevine životinje. Adam i Eva su bili u neznanju kada su na neprihvatljiv način pokušali da pokriju svoj greh. Nakon što im je Bog pokazao pravi način, više nisu bili u neznanju ni oni, ni njihova deca.

Kajin je pokušao da bude prihvaćen od Boga drugačije nego što je sam Bog pokazao. Bog je pokazao da će prihvatiti one koji Mu dolaze ispunjavajući Njegove standarde blagodati (Aveljeva žrtva) i da će odbaciti pokušaje kroz „spoznaju dobra i zla“ (Kajinova religiozna dela). Onda je poučio Kajina da će biti prihvaćen ako bude činio ispravno, ali ako ne izabere život, onda će greh gospodariti njime.

Kajin je bio uvređen. Umesto da se pokaje i učini ono što je ispravno, te dozvoli da ova situacija ojača njegov karakter, on se zbog svoje povređenosti i ljutnje koju je osećao prema Bogu, iskalio na Avelju. Ubio je Avelja, a Bog mu je tada rekao:

„I sada, da si proklet na zemlji, koja je otvorila usta svoja da primi krv brata tvog iz ruke tvoje. Kad zemlju uzradiš, neće ti više davati blaga svog. Bićeš potukač i begunac na zemlji.“

1. Mojsijeva 4:11-12

Ono čega se Kajin najviše plašio jeste da bude odbačen od Boga, ali je baš tu osudu doneo na samog sebe. Sredstvo kojim je pokušao da dobije Božije odobravanje je sada bilo prokletu zbog njega. Prolivanje krvi je donelo prokletstvo na zemlju. Zemlja mu više nije davala snagu. Plodove je dobijao samo uz naporan rad i muku.

Sablažnjeni i povređeni hrišćani upropaštavaju sopstvenu sposobnost da donesu plodove. U priči o sejaču, Isus poredi srce sa vrstama zemljišta. Kao što su Kajinova polja bila neplodna, zemljište povređenog srca je neplodno i otrovano

gorčinom. Povređeni ljudi i dalje mogu da iskuse čudesa, reći ohrabrenja, snažno propovedanje i isceljenje u njihovim životima. Ovo su sve darovi, a ne plodovi Svetog Duha. Mi ćemo biti uskraćeni za plodove, ne za darove. Dar je dat. Plod se mora izroditi.

Primetite da je Bog rekao Kajinu da će zbog svojih dela da postane begunac i skitnica. U našim crkvama danas postoji mnoštvo duhovnih begunaca i skitnica. Oni besciljno trče i nose sa sobom svoje sablazni, tragaju za savršenom crkvom koja će da prihvati njihov dar i isceli njihove rane.

Osećaju se pretučeno i progonjeno. Osećaju se kao da su moderna verzija Jeremije. Radi se „samo o njima i Bogu“, dok im svi ostali „rade o glavi“. Postaju nepoučljivi. Imaju ono što ja zovem kompleks progonjenosti: „Svi su protiv mene!“ Teše se time da su progonjeni sveci ili Božiji proroci. Sumnjičavi su prema svima. Ovo se dogodilo Kajinu. Pogledajte šta on kaže:

„Evo me teraš danas iz ove zemlje da se krijem ispred Tebe, i da se skitam i potucam po zemlji, *pa će me ubiti ko me udesi.*“

1. Mojsijeva 4:14

Uzmite u obzir da je Kajin imao kompleks progonjenosti – svi su mu „radili o glavi“! Isto je i danas. Povređeni ljudi veruju da su svi protiv njih. Sa ovakvim stavom, za njih je veoma teško da u svom životu uoče oblasti u kojima im je potrebna promena. Oni se izoluju i ponašaju na takav način da privlače loše ponašanje drugih.

„Čovek samovoljan traži šta je njemu milo i meša se u svašta.“

Priče Solomonove 18:1

Bog nas nije stvorio da živimo odvojeno i nezavisno jedni od drugih. On voli kada njegova deca brinu i paze jedni na druge. On nije srećan kada se mi durimo i sažaljevamo, te okrivljujemo druge zbog toga što nismo srećni. On želi da budemo aktivni članovi porodice. On želi da od Njega crpimo život. Onaj ko je samovoljan i ko se izoluje, traži samo što je

Sotonska zamka

njemu milo, tj. da ispuni svoje želje umesto Božije. On ne prihvata savet i tako dovodi sebe u situaciju da bude obmanut.

Ovo se ne odnosi na periode kada Bog pozove pojedince da se odvoje, kako bi ih pripremio za nešto, ili kako bi ih možda osvežio. Misli se na one koji su se sami izolovali i zatvorili. Oni lutaju od crkve do crkve, od veze do veze, izoluju sami sebe i zatvaraju se u neki svoj svet. Misle da svi koji se ne slažu sa njima, zapravo i nisu u pravu. Štite se izolacijom i osećaju se zaštićeno u sigurnom okruženju koje su sami za sebe stvorili. Ne moraju više da se suočavaju sa svojim manama. Umesto da se suoče sa poteškoćama, pokušavaju da izbegnu testove. Razvoj karaktera, koji se dešava samo kada prolaze kroz konflikte sa drugima, izgubljen je kada ciklus sablazni i povređenosti ponovo počne.

**ZADOBIJENA
POVREĐENOST ILI SABLAZAN
TE SPREČAVA DA VIDIŠ
NEDOSTATKE SVOG KARAKTERA,
JER KRIVICU USMERAVAŠ
NA DRUGE.**

Kao bračni par, mi smo godinama zadržavali mnogo neopraštanja i boli jedno prema drugome. Došli smo do faze kada nam je ostalo vrlo malo prijatelja. Ja sam se osećala izolovano i nevoljeno, iako sam verno pohađala jednu dobru crkvu. Onda sam pročitala vašu knjigu *Sotonska zamka* i sve se promenilo. Suočila sam se sa svojim sablaznima i neopraštanjem, kao i sa Božijom pomoći, i bila sam oslobođena!

C.G. Belfast, Irska

SKRIVANJE OD STVARNOSTI

*„Koje se svagda uče, i nikad ne mogu da dođu
k poznanju istine.”*
2. Timotiju 3:7

Često me pitaju: „Kada treba da napustim crkvu ili neku službu? Koliko loše mora da bude?” Ja odgovaram pitanjem: „Ko te je poslao u crkvu u koju trenutno ideš?”

Većina obično odgovori: „Bog.”

Ja onda dalje dodajem: „Ako te je Bog poslao, nemoj da odlaziš, sve dok te Bog ne otpusti. Ako je Gospod tih, onda najčešće govori: ‘Ne menjaj ništa. Ne odlazi. Ostani gde sam te postavio!’”

Kada ti Bog kaže da odeš, otići ćeš u miru, bez obzira u kakvom je stanju crkva ili služba.

„Jer ćete s veseljem izaći, i u miru ćete biti vođeni.”

Isaija 55:12

Tako će tvoj izlazak da bude baziran na vođstvu Duha, umesto na delima i ponašanju drugih ljudi. Napuštanje neke službe ne treba da bude bazirano na tome koliko su stvari loše.

Otići uvređen ili u kritičkom duhu, nije Božiji plan. To onda biva reakcija na okolnosti, umesto da bude akcija zasnovana na Njegovom vođstvu. U Rimljanima 8:14 piše: „Jer koji se vladaju po duhu Božijem oni su sinovi Božiji.“ Primitite da ne piše: „Jer koji se vladaju prema teškim situacijama, oni su sinovi Božiji.“

Skoro svaki put kada se u Novom zavetu koristi reč *sin*, ona dolazi od dve grčke reči: *teknon* i *huios*. Definicija reči *teknon* je „onaj koji je sin samim činom rođenja“¹.

Kada se rodio Adison, moj prvi sin, on je bio sin Džona Bivira zbog same činjenice da je rođen od moje žene i mene. Kada je bio u porodilištu među svom ostalom novorođenčadi, niste ga mogli prepoznati kao moga sina na osnovu njegove ličnosti. Kada su rodbina i prijatelji došli u posetu, nisu ga prepoznali tek tako, osim po natpisu koji se nalazio iznad njegove kolevke. Nije posedovao bilo šta po čemu bi se izdvajao. Mogli bismo smatrati da je Adison *teknon* Džona i Lize Bivir.

U Rimljanima 8:15-16 se koristi *teknon*. Piše da zbog toga što smo primili duha posinačkog, „Duh svedoči našem duhu da smo deca Božija“. Kada osoba primi Isusa Hrista kao Gospoda, ona je dete Božije zbog samog čina i iskustva novog rođenja (Jovan 1:12).

Druga grčka reč koja je u Novom zavetu prevedena kao sin jeste *huios*. Mnogo puta se koristi u Novom zavetu da bi se njome opisao „onaj koji se smatra sinom jer odražava karakter i osobine svojih roditelja“².

Kako je moj Sin Adison rastao, počeo je da se ponaša drugačije i da liči na svog oca. Kada je Adison imao šest godina, Liza i ja smo oputovali, a njega smo ostavili sa mojim roditeljima. Moja majka nam je kasnije rekla da je Adison kao preslikana kopija svog oca. Njegova ličnost je bila kao i moja kada sam imao šest godina. Kako je dalje rastao, postajao je sve više kao ja. Danas ga možete prepoznati kao moga sina, ne samo zbog činjenice da je rođen kao moj sin, već zbog ličnosti i osobina koje su kao moje.

Da pojednostavim, grčka reč *teknon* znači „bebe i sinovi koji još nisu odrasli“, dok je reč *huios* najčešće upotrebljena da opiše „odrasle i zrele sinove“³.

Ako ponovo pogledamo u Rimljanima 8:14, tamo piše sledeće: „Jer koji se vladaju po duhu Božijem oni su sinovi [*huios*] Božiji.“

Možemo jasno da vidimo da su zreli i odrasli sinovi oni koje vodi Duh. Nezreli hrišćani verovatno neće slediti vođstvo Svetog Duha. Oni najčešće reaguju emocionalno ili racionalno na okolnosti sa kojima se suočavaju, jer još nisu naučili da deluju vođeni Svetim Duhom.

Kako Adison raste, on napreduje u razvoju karaktera. Što je zreliji, više odgovornosti i poverenja mogu da mu poklonim. Pogrešno je da ostane nezreo. Božija volja nije da mi ostanemo duhovne bebe.

Jedan način na koji se razvijao karakter moga sina Adisona je suočavanje sa teškim situacijama. Kada je krenuo u školu, susreo se sa nekim „nasilnicima“. Čuo sam šta su sve ta bezobrazna deca radila i govorila mome sinu, i hteo sam da ih potražim i pozabavim se time. Znao sam ipak, da bi to bilo pogrešno. Ako bih intervenisao, omeo bih Adisonov rast.

Moja žena i ja smo nastavili da ga savetujemo kod kuće, pripremajući ga kako da reaguje na maltretiranje u školi. Njegov karakter se razvijao tako što je u svojoj nevolji bio poslušan našim savetima.

Bog na sličan način radi sa nama. Biblija kaže: „Iako [Isus] i beše Sin [*Huios*] Božji, ali od onog što *postrada* nauči se *poslušanju*“ (Jevrejima 5:8).

Fizički rast zavisi od vremena. Dvogodišnje dete nikada nije bilo visoko 180 centimetara. Intelektualni rast zavisi od učenja. Duhovni rast ne zavisi od vremena ili učenja, već od poslušnosti. Sada pogledajmo šta Petar kaže:

„Kad, dakle, Hristos *postrada* za nas telom, i vi se tom misli naoružajte: jer koji *postrada* telom, prestaje od greha.“

1. Petrova 4:1

Osoba koja je prestala sa grehom je savršeno poslušno dete Božije. Ona je zrela. Ona izabira Božiji put, ne svoj. Baš kao što se Isus naučio poslušnosti kroz stradanja i patnje koje je prošao, tako se i mi učimo poslušnosti kroz teške okolnosti sa kojima se suočavamo. Kada smo poslušni Reči Božijoj koja je data po Duhu Svetome, mi ćemo da rastemo i postanemo još zreliji u periodima sukoba i stradanja. Naše poznavanje Pisma nije ključ. Poslušnost je ključ za rast.

Sada možemo da razumemo jedan od razloga zašto po crkvama imamo ljude koji su hrišćani dvadeset godina, koji mogu da citiraju stihove i poglavlja iz Biblije, čuli su hiljade propovedi, pročitali mnoštvo knjiga, ali i dalje nose duhovne pelene. Svaki put kada se nađu u teškim situacijama, umesto da reaguju vođeni Duhom Svetim, oni gledaju kako da se zaštite na svoj način. Oni „svagda uče, i nikad ne mogu da dođu k poznanju istine“ (2. Timoteju 3:7). Oni nikada ne dolaze do spoznaje istine, jer je ne primenjuju.

Ako želimo da rastemo i postanemo zreliji, moramo dozvoliti istini da ima prostora u našem životu. Nije dovoljno samo mentalno odobravanje bez poslušnosti. Iako nastavljamo da učimo mi ne postajemo zreliji, upravo zbog neposlušnosti.

SAMOODRŽANJE

Sablazni i povređenost su uobičajeni izgovor za samoodržanje tokom neposlušnosti. Postoji lažni osećaj da se štitimo kada zadržavamo povređenost. Taj osećaj nas sprečava da vidimo nedostatke sopstvenog karaktera, jer krivicu i odgovornost usmeravamo na druge. Nikada se nećemo suočiti sa svojom ulogom, odgovornošću, nezrelošću ili gresima, dok vidimo samo pogreške onoga ko nas je povredio. Zbog tog odbijanja i otpora, propada Božiji pokušaj da razvije karakter u nama. Povređena osoba će bežanjem da izbegne izvor povređenosti, postajući tako duhovna skitnica.

Nedavno mi je jedna žena rekla o svojoj prijateljici koja je napustila crkvu i počela da odlazi u drugu. Pozvala je novog pastora na večeru. Tokom razgovora, pastor je upitao zašto je

napustila prethodnu crkvu. Ova žena mu je ispričala o svim problemima u vođstvu njene prethodne crkve.

Pastor je saslušao i pokušao da je uteši. Iz iskustva znam da bi bilo mudro da je pastor ohrabrio tu ženu Rečju Božijom, i usmerio ka tome da se pozabavi svojom boli i kritizerskim stavom. Ukoliko bi bilo neophodno, trebalo je da joj predloži da se vrati u prethodnu crkvu, sve dok je Bog ne otpusti u miru.

Kada te Bog otpušta u miru, nećeš osećati pritisak da drugima pravdaš svoj odlazak, nećeš biti pod pritiskom da osuđuješ i kritikuješ probleme koje je imala tvoja prethodna crkva. Znao sam da je samo pitanje vremena pre nego što će ova žena, prema novom pastoru i vođstvu odreagovati na isti način. Kada sačuvamo povređenost u našim srcima, onda sve drugo filtriramo kroz istu.

Postoji jedna stara priča koja odgovara ovakvoj situaciji. Nekada davno, u vreme kada su se ljudi doseljavali na zapad, jedan mudar čovek je stajao na uzbrdici izvan novonastalog gradića. Kada su doseljenici dolazili sa istoka, taj mudri čovek je bio prva osoba koju su sretali. Zainteresovano su se raspitivali o tome kakvi su ljudi u gradu.

On im je odgovarao pitanjem: „Kakvi su ljudi u gradu koji ste upravo napustili?”

Neki su odgovorili: „Grad iz koga smo došli je loš. Stanovnici su nepristojni ogovarači, koji su iskorištavali nedužne ljude. Bio je pun lopova i lažova.”

Mudar čovek bi odgovarao: „Ovaj grad je isti kao taj koji ste napustili.”

Doseljenici bi se zahvalili ovom čoveku što ih je spašavao nevolje poput one iz koje su tek izašli. Tada bi nastavili dalje na zapad. Jednom je došla grupa doseljenika i postavili su isto pitanje: „Kakav je ovaj grad?”

Mudar čovek bi ponovo upitao: „Kakav je grad koji ste upravo napustili?”

Oni su odgovorili: „Bio je predivan! Imali smo mnogo dragih prijatelja. Svi smo se brinuli jedni za druge. Nikome ništa nije nedostajalo. Ako je neko imao neki veći projekat,

ostatak zajednice bi se okupio da pomogne. Bila je teška odluka da odemo, ali smo se osećali potaknuti da prokrcimo put za buduće generacije tako što ćemo doći na zapad kao pioniri.”

Mudri čovek im je rekao potpuno istu stvar koju je rekao i prethodnoj grupi: „Ovaj grad je isti kao taj koji ste napustili.”

Ovi ljudi su radosno odgovorili: „Hajde da se naselimo ovde!”

Način na koji su gledali na odnose u prošlosti, bio je njihov cilj za budućnost.

Način na koji napustiš crkvu ili neki odnos, jeste način na koji ćeš ući u novu crkvu ili novi odnos. Isus je rekao u Jovanu 20:23: „Kojima oprostite grehe, oprostiće im se; i kojima zadržite, zadržaće se.”

Mi zadržavamo grehe drugih ljudi kada izaberemo povređenost. Ako napustimo crkvu ili prekinemo neki odnos ozlojeđeni i ogorčeni, u sledeću crkvu ili u sledeći odnos, ući ćemo sa istim stavom. Biće lakše prekinuti naredni odnos kada nastanu problemi. Mi se ne bavimo samo bolom koji je nastao u novom odnosu, već i bolom iz prethodnog odnosa.

Statistike pominju da 60-65% razvedenih ljudi završi tako što se ponovo razvedu nakon ulaska u novi brak⁴. Način na koji osoba odlazi iz prvog braka, određuje ulazak u drugi brak. Neopraštanje koje zadrže prema prvom bračnom drugu, otežava budućnost sa drugim bračnim drugom. Okrivljujući druge, oni su slepi za sopstvenu odgovornost ili loše osobine. Ono što dodatno otežava situaciju je činjenica da sada imaju i strah od toga da će da budu povređeni.

Ovaj princip se ne odnosi samo na brak i razvod. Može da se primeni na bilo koju vrstu odnosa. Čovek koji je i ranije bio u službi, došao je da radi za naš tim. Bio je povređen od nadređenih ranije, ali kako je prošlo određeno vreme, ja sam osetio Gospodnje vođstvo da ga pozovem da nam se pridruži u radu i službi. Verovao sam da je u procesu prevazilaženja ove boli.

Nazvao sam njegovog prethodnog poslodavca i rekao mu o svojim planovima da uključim ovog čoveka u tim. On me je ohrabrio i mislio je da je to dobar potez. Takođe je verovao, da

pomenuta osoba može da doživi potpuno isceljenje radeći sa nama. Obojici sam rekao da se molim za obnovljenje i isceljenje u njihovom odnosu.

Kada se taj čovek pridružio našem timu, odmah su nastali problemi. Ja bih se pozabavio njima, ali rešenja bi bila kratkotrajna. Izgledalo je kao da nije mogao da prevaziđe probleme iz prošlosti. Stalno bi se vraćali... Čak me je optuživao da radim iste stvari kao i vođa njegovog prethodnog tima.

Bio sam u teškoj situaciji jer mi je dobro ovog čoveka bilo važnije od onoga šta je mogao da učini kao zaposlenik. U njegovom slučaju sam napravio izuzetak kakav ne bih napravio ni za jednog drugog zaposlenika, jer sam želeo da ga vidim isceljenog.

Nakon samo dva meseca, on je dao otkaz. Osećao se zarobljenim u istoj situaciji kao ranije. Otišao je govoreći: „Džone, nikada više neću raditi ni za jednu hrišćansku organizaciju ni crkvu.”

Blagoslovio sam ga i ispratio. Mi volimo njega i njegovu ženu. Tužna činjenica je da on u svom životu ima snažan poziv za stvari koje je napustio, iako to ne znači da neće biti uspešan u drugim oblastima.

Ja sam se zabrinuo nakon što je taj čovek otišao i tražio sam Gospoda: „Zašto je otišao tako brzo, kad smo obojica osećali da je ovo prava stvar za njega?”

Ubrzo zatim, Gospod je iskoristio jednog mudrog pastora koji je moj prijatelj, kako bih ja dobio odgovor na ovo pitanje. On mi je rekao: „Bog često dozvoli da ljudi beže od situacija sa kojima On želi da se nađu, posebno ako su u svojim srcima odlučili da beže.”

Onda se pozvao na priču o Iliji koji je bežao od Jezavelje tek što je pogubio lažne proroke koji su služili Valu i Ašeri (1. Carevima 18-19). To su bili ljudi koji su povelili narod u idolopoklonstvo, i koji su jeli za Jezaveljinim stolom. Kada je Jezavelja čula šta se desilo, zapretila je da će u roku od dvadeset četiri časa ubiti Iliju.

Bog je hteo da se Ilija suoči sa njom, ali Ilija je pobegao. Bio je toliko obeshrabren da se molio da umre. Nije bio u stanju da

ispuni zadatak. Bog je poslao jednog anđela da ga nahrani, kako bi Ilija mogao da putuje narednih četrdeset dana do planine Horiv.

Kada je stigao, prva stvar koju ga je Bog upitao bila je: „Ilija, šta radiš ovde?” Bog je znao da je Ilija hteo da izbegne tešku situaciju. Dozvolio mu je da pobegne, ali je iz Njegovog pitanja očigledno da to nije bio prvobitni plan.

Onda je rekao Iliji: „Idi, vrati se svojim putem u pustinju damaštansku, i kad dođeš pomaži Azaila za cara nad Sirijom. A Juja, sina Nimsijinog, pomaži za cara nad Izrailjem, a Jelisija, sina Safatovog iz Avel-Meole pomaži za proroka mesto sebe” (1. Carevima 19:15-16). Za vreme delovanja Jelisija i Juja, ova pokvarena carica i njen zli sistem, bili su uništeni (2. Carevima 9-10). Zadatak nije završio Ilija, već njegovi naslednici, za koje mu je Bog rekao da ih pomaže.

Moj prijatelj pastor mi je rekao: „Ako smo u našim srcima odlučni da izbegavamo teške situacije, Bog će nam dozvoliti, iako to nije Njegova savršena volja.”

Setio sam se kasnije jednog događaja koji je opisan u 4. Mojsijevoj 22, i koji ima istu pouku. Valam je hteo da prokune Izrael, jer je zbog toga lično mogao da bude bogato nagrađen.

Prvi put je pitao Gospoda da li da to učini. Bog mu je pokazao da Njegova volja nije bila da ide. Kada su se Moavski prinčevi vratili sa više novca i više počasti, Valam je opet pitao Boga istu stvar. Besmisleno je misliti da se Bog predomislio samo zato što je više novca i počasti ponuđeno Valamu. Međutim, ovaj put, Bog mu je rekao da pođe sa njima.

Zašto bi Bog promenio svoje mišljenje? Odgovor je da Bog *nije* promenio svoje mišljenje. Valam je bio toliko odlučan da ide, da mu je Bog dozvolio. Ovo je razlog zašto se Njegov bes podigao na Valama kada je krenuo.

Mi možemo da dosađujemo Gospodu svojim zahtevima, iako nam je On već pokazao svoju volju. On će nam dozvoliti da učinimo ono što želimo, čak iako je protiv Njegovog originalnog plana, i nije u našem najboljem interesu.

Često Božiji plan dovede do toga da se suočimo sa povredama i stavovima koje bismo najradije izbegli. Mi često

bežimo od stvari koje bi mogle da donesu osnaženje u naše živote. Odbijanje da se pozabavimo povređenošću nas neće osloboditi od problema. Samo će nam kratkotrajno olakšati. Koren problema ostaje netaknut.

Iskustvo sa mladim čovekom koga sam zaposlio me je takođe naučilo nečemu o povređenosti i odnosima. Nemoguće je ostvariti zdrav odnos sa osobom koja je prethodni odnos prekinula ogorčena i povređena. Mora prvo doći do isceljenja! Iako je ovaj čovek govorio da je oprostio prethodnom vođi, on to ipak nije zaboravio.

Ljubav zaboravlja pogreške, tako da postoji nada za budućnost. Ako smo zaista prevazišli povređenost, mi iskreno tražimo pomirenje. Možda se to neće dogoditi odmah, ali u našim srcima mi ćemo čeznuti za prilikom da se odnos obnovi.

Moj mudri prijatelj mi je kasnije još rekao: „Postoji jedna stara poslovice koja kaže: *‘Pas koga je opekla ključala voda, boji se čak i hladne.’* ” Koliko li se ljudi boji hladne vode koja bi im donela osveženje, samo zato što su se nekada opekli vrelom vodom, i ne mogu da oproste?

Isus želi da isceli naše rane. Često Mu ne dozvoljavamo, jer to nije lak put. To je put poniznosti i samoodricanja, koji vodi ka isceljenju i duhovnoj zrelosti. To je odluka da će dobro druge osobe biti važnije od našeg dobra, čak iako nam je ta osoba učinila nešto loše.

Ponosu nema mesta na ovom putu, već samo onima koji žele mir, čak i po cenu odbacivanja. To je put koji vodi u život.

**ONO ŠTO UČIMO
U BOŽIJOJ PRISUTNOSTI,
NE MOŽE DA SE NAUČI
OD LJUDI.**

Čitao sam knjigu *Sotonska zamka*. Moj stav prema Božijoj Reči se zauvek promenio. Prošao sam kroz veoma bolan period, i da nije bilo poruke ove knjige, mogao sam biti zauvek uhvaćen u tu zamku.

F.N. Malezija

SIGURAN TEMELJ

„Zato ovako veli Gospod Gospod: Evo, ja mećem u Sionu kamen, kamen izabran, kamen od ugla, skupocen, temelj tvrd; ko veruje neće se plašiti.“

Isaija 28:16

Ko veruje, neće se plašiti. Osoba koja se plaši je nestabilna, jer njene akcije nisu utemeljene na ispravan način. Takva osoba se lako pomera i klata prilikom oluja, progonstava i nevolja. Na primer, pogledajmo šta se dogodilo Simonu Petru.

Isus je došao u Ćesariju Filipovu i upitao svoje učenike: „Ko govore ljudi da je Sin čovečiji?“ (Matej 16:13).

Nekoliko učenika je sa oduševljenjem reklo kakvi su stavovi ljudi o tome ko je Isus. Isus je sačekao da završe, a onda ih je pogledao i direktno upitao: „A vi šta mislite ko sam ja?“ (Matej 16:15).

Siguran sam da je na licima većine učenika bio zbunjen i prestrašen izgled, napola otvorena usta bez teksta, dok su razmišljali o postavljenom pitanju. Oni koji su bili veoma raspoloženi za priču, koji su prenosili stavove drugih ljudi,

odjednom su začutili. Verovatno nikada sebi nisu ozbiljno postavili to pitanje. Šta god da je u pitanju, shvatili su da nemaju odgovor.

Isus je uradio jako dobru stvar. Postavljajući pitanje, pokazao je u kakavom su stanju njihova srca. Doveo ih je do toga da shvate šta znaju, a šta ne znaju. Živeli su od proračuna drugih ljudi, umesto da su u svojim srcima sami shvatili ko je zapravo bio Isus. Nisu se se pozabavili time.

Simon, koga je Isus preimenovao u Petar, bio je jedini učenik koji je odgovorio. On je bez puno razmišljanja izjavio: „Ti si Hristos, Sin Boga živoga” (Matej 16:16).

Isus mu je odgovorio: „Blago tebi, Simone sine Jonin! Jer telo i krv nisu to tebi javili, nego Otac moj koji je na nebesima” (Matej 16:17).

Isus je Simonu Petru objasnio izvor njegovog otkrivenja. Simon Petar nije primio ovo znanje tako što je slušao stavove drugih ljudi, niti ga je primio kako su ga drugi učili, već mu je sam Bog otkrio.

Ovo pokazuje da znanje o Isusu nije došlo preko čula, već je bilo dar, prosvetljenje u Petrovom srcu, kao rezultat njegove duhovne gladi. Mnogi su i videli i čuli isto što i Petar, ali njihova srca nisu bila gladna za spoznajom Božije volje, kao što je bilo Petrovo srce.

U 1. Jovanovoj 2:27 je napisano: „I vi pomazanje što primiste od Njega, u vama stoji, i ne trebate da vas ko uči; nego kako vas to samo pomazanje uči u svemu, i istinito je, i nije laž, i kao što vas nauči ostanite u njemu.”

Ovo pomazanje je učilo Simona Petra. On je saslušao šta su drugi imali da kažu, ali onda bi oslušao šta mu je Bog govorio. Jednom kada primiš znanje od Boga, niko ne može da te pokoleba. Kada ti Bog nešto otkrije, više nije ni važno šta celi svet govori. Niko i ništa ne može da promeni tvoje srce.

Isus je rekao Simonu Petru i ostalim učenicima: „I na ovom kamenu [znanju otkrivenom od Boga] sazidaću crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati” (Matej 16:18). Jasno vidimo da je u otkrivenoj Reči Božijoj siguran temelj. U ovom slučaju to je bilo Petrovo razumevanje da je Isus Sin Božiji.

PROSVETLJENA REČ

Kada propovedam, često govorim crkvama i pojedincima da osluškuju šta im Bog govori kroz to. Prečesto smo zauzeti hvatanjem beleški, pa samo zapišemo ono što je rečeno. To urodi samo mentalnim razumevanjem Pisma, i interpretacijama znanja koje je u glavi.

Kada znanje posedujemo samo u glavi, dve stvari mogu da se dogode: (1) skloni smo preterivanju ili preteranim emotivnim reakcijama; (2) bivamo sputani svojim intelektom. Ovo nije siguran temelj na kome Isus gradi svoju crkvu. On je rekao da će biti utemeljena na otkrivenoj Reči, a ne samo na zapamćenim stihovima.

Kada slušamo nekog propovednika koji ima pomazanje, ili kada čitamo neku knjigu, treba da tragamo za rečima ili frazama koje će da eksplodiraju u našem duhu. To je Reč koju nam Bog otkriva. Ona donosi jasno duhovno razumevanje. Kao što je Psalmista napisao: „Reči Tvoje kad se jave, prosvetljuju i urazumljuju proste” (Psalam 119:130). To je ulazak Njegove Reči u naša srca, a ne u naše umove, i ta Reč prosvetljuje i objašnjava.

Često propovednik može da govori o jednoj temi, a Bog ipak u mom srcu prosvetljuje nešto sasvim drugačije. S druge strane, Bog može da stavi pomazanje tačno na reči koje propovednik govori, i one mogu da eksplodiraju u meni. U oba slučaja, Reč Božija mi je otkrivena. Ovo je ono što nas menja da nismo više obični (bez razumevanja), već postajemo zreli (ispunjeni razumevanjem). Ova Reč prosvetljenja u našim srcima je temelj za koji Isus kaže da će na njemu biti utemeljna Njegova crkva.

Isus upoređuje otkrivenje Reči sa stenom. Stena znači stabilnost i snagu. Podsetimo se priče o dve kuće, jednoj izgrađenoj na steni, a drugoj na pesku. Kada su došle oluje i nevolje, kao što su progonoštvo, iskušenje i napast, kuća koja je izgrađena na pesku je bila uništena, dok je kuća izgrađena na steni opstala.

Neke stvari koje treba da čujemo od Boga se ne mogu naći u Bibliji. Na primer sa kime treba da se venčamo? U koju crkvu treba da idemo? Lista je podugačka... Da bismo mogli da napravimo ove odluke, potrebno nam je otkrivenje Božije Reči. Bez toga, naše odluke će da se zasnivaju na nestabilnom tlu.

Ono što nam Bog otkrije po svome Duhu, ne može nam biti oduzeto, i mora da bude temelj svega što radimo. Bez toga ćemo se lako sablazniti u iskušenjima i nevoljama.

Podsetimo se šta je Isus rekao o Reči koju neko čuje, prihvati sa ushićenjem, ali ipak nema korena u svome srcu. Reč je prihvaćena, ali samo umom i osećanjima.

„Koji kad čuju reč odmah je prime s radošću; ali *nemaju korena* u sebi, nego su nepostojani, pa kad bude do nevolje ili ih poteraju reči radi, odmah se *sablazne*.”

Marko 4:16-17

Umesto reči *koren*, možemo da upotrebimo i reč *temelj*, jer obe reči upućuju na nešto što je osnova, što održava i daje stabilnost; izvor je snage i čvrstine za biljke i građevinske konstrukcije. Osoba koja nije učvršćena ili utemeljena u otkrivenju Reči Božije, ima velike šanse da je drugi pomere i iščupaju kada naiđu oluje sablazni i povređenosti.

Koliko ima onih koji su poput učenika kojima se Isus obratio? Oni žive na osnovu onoga što su čuli da drugi govore ili propovedaju. Stavovi i izjave drugih su prihvaćeni kao istiniti, a nije se tražio savet ili svedočanstvo Duha. Možemo da živimo i proklamiramo samo ono što nam je Bog otkrio. Na ovome Isus gradi svoju crkvu.

Nekada ranije sam imao sekretaricu u crkvi koja nije bila udata, ali je imala srećnu vezu sa mladićem koji je takođe radio u crkvi. Oni su postajali veoma bliski. Svako je mogao da zaključi da će ta veza da se okonča brakom. Oni su o tome već ozbiljno razgovarali.

Na jednoj večernjoj službi, glavni pastor ih je pozvao napred i rekao: „Ovako kaže Gospod: vas dvoje ćete se venčati.”

Sledeće jutro, moja sekretarica je ušla u kancelariju kao da hoda po oblacima. Pitala me je da li bih želeo da ih venčam, i ja sam odgovorio da bih bio počastvovan. Zakazao sam sastanak sa njima radi savetovanja.

Osećao sam neki nemir. Kada su došli kod mene u kancelariju, osetio sam uznemirenost u duhu. Pogledao sam u svoju sekretaricu i upitao je da li zna da je ovaj mladić osoba koju je Bog izabrao za nju. Ona je puna entuzijazma odgovorila potvrdno.

Onda sam pogledao u njega i upitao ga: „Da li ti veruješ da je Božija volja za tebe da oženiš ovu devojkicu?“

On me je pogledao, a njegova usta su na trenutak bila napola otvorena. Oborio je glavu i zavrteo njome, kao da želi da kaže: „Ne, nisam siguran.“

Pogledao sam ih oboje i onda sam se obratio mladiću: „Ja vas neću venčati. Nije me briga ko vam je prorokovao i šta je rekao. Ne zanima me koliko ljudi vam je već reklo da ste predivan par. Ako ti Bog nije otkrio u srcu Njegovu volju, nema razloga da se upuštaš u brak.“

Nastavio sam: „Ako se oženiš bez Božijeg otkrivenja, kada dođu nevolje, a sigurno će da dođu, ti ćeš se pitati: ‘Šta bi bilo da sam oženio drugu devojkicu? Da li bih imao ovakve probleme? Trebalo je da budem siguran da je to Božija volja. Sada sam zarobljen.’ Onda će tvoje srce da postane utučeno, i nećeš biti u stanju da se boriš protiv nedaća koje će doći u tvom braku. Postaćeš kolebljiv čovek i nestabilan na svim svojim putevima.“

Ja sam ih ispratio, i rekao im da nema razloga da više dolaze na predbračno savetovanje. Mladić je osetio olakšanje. Devojka je bila uznemirena. Sledeće sedmice smo imali veoma napetu atmosferu u našoj kancelariji. Znao sam da sam govorio ispravne stvari. Bio je to period njenog testiranja. Da joj je Bog zaista govorio da taj mladić treba da bude njen muž, ona bi imala poverenja u Gospoda da će i njemu isto da otkrije, i ne bi bila uvređena niti bi se sablaznila i razočarala u Boga. Rekao sam joj da ostavi momka malo u miru i povuče se, kako bi mu omogućila da čuje Boga. Tako je i učinila.

Nakon tri sedmice, oni su zatražili novi sastanak. Osetio sam radost. Kada su ušli u kancelariju, mladić me je pogledao sa iskrom u očima i rekao: „Bez ikakve sumnje znam da je ovo žena koju mi je Bog dao da oženim!“ Sedam meseci nakon toga su se i venčali.

Kada znaš da te je Bog postavio u određen odnos ili u crkvu, neprijatelju će biti mnogo teže da te povredi, zato što si tada utemeljen na otkrivenju Reči Božije, i izdržaćeš čak i u konfliktima koji izgledaju nerešivo.

NEMA DRUGE OPCIJE

Za moju ženu i mene, prvih pet godina braka je bilo najteže. Ozbiljno smo ispovređivali jedno drugo, da je izgledalo nemoguće obnoviti ljubavni odnos koji smo nekada imali.

Samo jedna stvar nas je sačuvala zajedno. Oboje smo znali da je Bog uspostavio naš brak. Zbog toga razvod nije bio opcija za nas. Jedina opcija koja je postojala je bila da verujemo da će On da isceli naš odnos, i da će da nas promeni. Oboje smo bili predani ovom procesu, bez obzira na to koliko je bio bolan.

Kada sam razmišljao da odustanem, setio bih se obećanja koje mi je Bog dao vezano za naš brak. Nisam bio spreman da uništim ono što je Bog odredio i namenio za nas.

Jedno od obećanja koje nam je Bog dao jeste da ćemo moja žena i ja zajedno da Mu služimo. U vreme kada smo dobili to obećanje, mislio sam da je to jasno, jer je Njegova ruka očigledno bila nad oboma u kontekstu službe.

U sred naših bračnih oluja, više nisam mogao jasno da vidim to obećanje. Međutim, nisam hteo da odustanem. Nada je nestala nakon svih prepirki i ponosa koji se uvukao u naš brak. U mome srcu je ipak ostalo natprirodno seme života. To obećanje je bilo kao sidro, neka vrsta oslonca u periodima kada mi je bilo potrebno.

Bog jeste iscelio naš odnos, i učinio ga je još čvršćim i snažnijim. Prerasli smo sukobe tako što smo oprostili jedno drugome, i naučili životnu lekciju. Danas zajedno služimo Bogu. Svoju ženu smatram svojom ljubavlju i najboljim

prijateljem, ali i kao osobu koja služi Bogu i u koju imam najviše poverenja. U nju imam poverenja više nego u bilo koju drugu osobu.

Nakon što smo prošli kroz prvih pet teških godina, shvatio sam da je Bog video nedostatke u našim životima, a da ih je naš odnos i izneo na videlo.

Ja sam imao poštovanja prema tome što smo bili ujedinjeni kao muž i žena. Kada sam sreo Lizu, redovno sam se molio za ženu koju ću jednog dana da oženim. Taj izbor je bio druga po važnosti odluka u mom životu, odmah nakon one da prihvatim Evanđelje. Zbog toga što sam se molio, mislio sam da neću imati problema u braku kao što su ih ostali imali. Kako sam samo bio u zabludi!

Bog je za mene izabrao ženu koja je odgovarala željama moga srca. Međutim, ona je takođe iz mene izvukla sebičnu nezrelost koja je bila sakrivena. A toga je bilo mnogo! Pobeći od konflikta i izabrati razvod, ili okriviti nju, dovelo bi samo do toga da moja nezrelost bude zakopana još dublje ispod sloja povređenosti. Znanje o tome šta Reč Božija kaže o braku, zadržalo me je da ne odem.

Sada moram da skrenem sa teme ovog poglavlja. Neki od vas sada možda razmišljaju: „*Ali ja nisam bio vernik kada sam se venčao/la.*”

Bog ti kaže: „A oženjenim zapovedam, ne ja nego Gospod, da se žena od muža ne razdvaja. Ako se se pak i razdvoji, da se više ne udaje, ili da se pomiri sa svojim mužem; i muž da ne pušta ženu. Svaki, braćo, u čemu je ko pozvan u onom neka ostane pred Gospodom” (1. Korinćanima 7:10-11.24).

Neka ovaj odlomak o bračnom zavetu bude usađen u tvoje srce tako da se ne pokolebaš u svojoj odlučnosti, čak i kada upadneš u zamku povređenosti. Traži Gospoda da ti da otkrivenje za tvoj brak.

Neki od vas se nisu venčali po Božijoj volji čak i kada su bili vernici. Da biste ušli u Božiji blagoslov za svoj brak, morate se pokajati zbog toga što niste tražili Njegov savet pre nego što ste se venčali, i On će da vam oprostí. Shvatite da dve loše stvari neće dovesti do jedne dobre. Prekinuti bračni zavet zbog

povređenosti, nije rešenje. Tražite Boga i slušajte šta ima da vam kaže za vaš brak.

ČVRSTA STENA

Otkrivenje Božije Reči je čvrsta stena na kojoj treba da gradimo svoj život i svoju službu. Mnogi ljudi su mi se obratili, i rekli kako su kraće vreme bili deo neke crkve ili službe. Moje srce tuguje kada vidim koliko su ljudi vođeni nevoljama, a nisu vođeni Bogom. Oni iznose koliko je loše stanje, i kako su oni ili drugi loše tretirani. Osećaju da su njihove odluke opravdane. Međutim, njihovo rezonovanje je samo još jedan sloj prevare koji ih sprečava da vide povređenost i nedostatke sopstvenog karaktera.

Ovi ljudi opisuju trenutni odnos prema službi ili crkvi kojoj pripadaju kao „privremen“ i govore: „Ovo je gde me Bog trenutno želi.“ Jednom sam čuo čoveka kako govori: „Ja sam pozajmljen ovoj crkvi.“ Oni daju ovakve izjave kako bi u slučaju poteškoća imali odstupnicu. Nemaju temelja na koji mogu da se oslone, a ni sigurno mesto na koje mogu da odu. Oluje ih veoma lako mogu oduvati na sasvim drugo mesto.

GDE MOŽEMO DA IDEMO?

Vratićemo se na primer kada Isus pita svoje učenike šta oni misle ko je On. Vidimo postojanost kod onih koji imaju otkrivenje Reči Božije. Pogledajte primer Simona Petra.

Nakon što je Simon izjavio šta je Otac otkrio njegovom srcu, Isus je rekao: „A i ja tebi kažem: ti si Petar, i na ovom kamenu sazidaću crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati“ (Matej 16:18).

Isus je Simonovo ime promenio u Petar. Ovo je značajno jer ime *Simon* znači „onaj koji čuje“¹. Ime *Petar* (od grčke reči *petros*) znači „stena“². Kao rezultat toga što je čuo (dobio otkrivenje) Božije Reči u svome srcu, Petar je postao stena. Kuća izgrađena na steni, izdržaće sve oluje koje će doći na nju.

Reč *stena* u ovom stihu dolazi od grčke reči *petra*, što znači „velika stena“³. Isus je rekao Simonu Petru da je sačinjen od stvari na kojoj kuća treba da bude sagrađena i utemeljena.

Petar je kasnije napisao u 1. Petrovoj 2:5: „I vi kao živo kamenje zidajte se u kuću duhovnu.“ Kamen je mali deo velike stene. Snaga, stabilnost i sila su u steni otkrivenja Božije Reči, i osoba koja u svom životu ovo prihvata, ima plodove. Takva osoba je ojačana snagom Isusa Hrista, koji je živa Reč Božija.

Apostol Pavle piše u 1. Korinćanima 3:11: „Jer temelja drugog niko ne može postaviti osim onog koji je postavljen, koji je Isus Hristos.“ Kada tražimo Njega koji je živa Reč Božija, On će nam se otkriti i pokazati, a mi ćemo biti utvrđeni.

U Jovanu 5:16 čitamo da je u poslednjem periodu Isusovog boravka na zemlji bilo puno poteškoća i opasnosti za Njega i Njegove učenike. Verske vođe i mnogi Jevreji su Ga progonili, pokušavajući da Ga ubiju. Kada je izgledalo kao da se situacija popravila, ljudi su hteli da postave Isusa za cara, ali On je odbio i udaljio se (Jovan 6:15).

Učenici su se pitali zašto je tako postupio? Mislili su da je to Njegova i njihova šansa. Zabrinuli su se jer su vetrovi i oluje protiv njih bili snažni.

Verovatno su učenici razmišljali: „Napustili smo svoje porodice i poslove da bismo sledili ovog čoveka. Mnogo toga smo doveli u pitanje i rizikovali. Verujemo da je On taj koji treba da dođe. Nakon svega, Jovan Krstitelj je to izjavio, a čuli smo u Ćesariji Filipovoj da je Simon Petar isto rekao. Ova dva svedoka su dovoljna. Zašto Isus stalno iritira verske vođe? Zašto samome sebi kopa grob? Zašto nama koji smo Njegovi učenici govori: ‘O rode neverni i pokvareni! Dokle ću biti s vama?’ ”

U ovim ljudima koji su ostavili sve kako bi sledili Isusa, počela je da se javlja povređenost.

Tada se dogodilo nešto nečuveno. Isus im je propovedao nešto što im je bilo poput jeresi: „Zaista, zaista vam kažem: ako ne jedete telo Sina čovečijeg i ne pijete krv Njegovu, nećete imati život u sebi“ (Jovan 6:53).

Sotonska zamka

„Šta On to govori?“ pitali su se. „Ovo je previše za nas!“ Isus je ove stvari izjavio pred verskim vođama, ispred sinagoge u Kafernaumu. Za učenike, to je bila kap koja je prelila čašu!

„Tada mnogi od učenika Njegovih koji slušahu rekoše: Ovo je tvrda beseda! Ko je može slušati?“

Jovan 6:60

Pogledajte kakav je bio Isusov odgovor:

„A Isus znajući u sebi da učenici Njegovi viču na to, reče im: Zar vas ovo sablažnjava?“

Jovan 6:61

Ovo su Njegovi učenici! On nije odustao od istine, već je izazvao ove ljude. Znao je da neki od njih žive na pogrešan način. On je razotkrio temelje u njihovom životu i pružio im priliku da vide kakva su njihova srca. Oni nisu bili kao Simon Petar ili drugi učenici koji su bili gladni istine. Pogledajte kakva je bila njihova reakcija:

„Od tada mnogi od učenika Njegovih otidoše natrag, i više ne idahu s Njim.“

Jovan 6:66

Obratite pažnju da se nije radilo o nekoliko učenika koji su napustili Isusa. Bilo ih je mnogo. Bez sumnje, neki od njih su ranije u Ćesariji Filipovoj rekli: „Jedni govore da si Jovan Krstitelj, drugi da si Ilija, a drugi Jeremija, ili koji od proroka“ (Matej 16:44). Oni nisu bili utemeljeni na otkrivenju Reči Božije.

Toliko su se sablaznili da su učinili isto što i mnogi ljudi danas - otišli su. Mislili su da su zavedeni i prevareni, iako to nije bila istina. Nisu mogli da vide istinu, jer su njihove oči bile usmerene na njihove sebične želje.

Pogledajmo sada šta se dogodilo sa Simonom Petrom kada se Isus obratio dvanaestorici:

„A Isus reče dvanaestorici: Da nećete i vi otići? Tada Mu odgovori Simon Petar: Gospode! Kome ćemo ići? Ti imaš reči večnog života. I mi verovasmo i poznasmo da si Ti Hristos, Sin Boga živoga.”

Jovan 6:67-69

Isus ih nije molio da ostanu: „Molim vas nemojte da odete. Ostaću bez saradnika. Kako ću bez vas?!” Ne, on ih je upitao: „Da možda i vi ne želite da odete?”

Pogledajte kako je Simon Petar odgovorio, iako se i sam mučio sa lošim mislima. Imao je priliku da bude povređen kao i ostali, ali je odvratio: „Gospode! Kome ćemo ići?”

Ono što je čuo, sigurno je izazvalo zbunjenost kod njega, ali je u sebi imao znanje (otkrivenje) koje drugi nisu imali. U Ćesariji Filipovoj, Petar je imao otkrivenje o tome ko je zaista Isus: „Ti si Hristos, Sin Boga živoga” (Matej 16:16).

Petar je usred neprijatne situacije govorio ono što je bilo ukorenjeno u njegovom srcu: „I mi verovasmo i poznasmo da si *Ti Hristos, Sin Boga živoga.*” Ovo su identične reči onima koje je izrekao u Ćesariji Filipovoj. On je bio kamen, postavljen na steni otkrivenja Reči Božije. On ne bi otišao sablažnjen.

REAKCIJE POD PRITISKOM

Često govorim da nevolje i iskušenja *otkrivaju* osobu. Drugim rečima, pokazuju naše duhovno stanje. Otkrivaju stvarno stanje naših srca. Kako reagujemo pod pritiskom je ustvari kako mi zaista reagujemo.

Možemo imati petospratnu kuću izgrađenu na pesku, prelepu, sređenu i opremljenu najboljim i najkvalitetnijim materijalima i dekoracijama. Sve dok sunce sija, ona izgleda kao oličenje snage i lepote.

Pored te kuće možemo imati običnu prizemnicu. Skoro neprimetnu i neprivačnu u odnosu na predivno petospratno zdanje. Međutim, ova mala kuća je izgrađena na nečemu što se ne vidi - na steni.

Dok god nema oluja, petospratnica izgleda mnogo lepše. Međutim, kada ozbiljne oluje naiđu, ona se ruši i ništa ne

Sotonska zamka

ostaje od nje. Možda može da preživi nekoliko slabijih oluja, ali ne i uragan. Jednostavna prizemnica će da preživi. Što je kuća veća, njen pad i rušenje su veći i očigledniji.

Neki ljudi u crkvi su kao učenici koji su bili brzi na rečima u Ćesariji Filipovoj, ali su kasnije bili razotkriveni. Mogu da izgledaju kao jaki hrišćani, kao petospratna kuća, oličenje snage, stabilnosti i lepote. Mogu da izdrže nekoliko manjih, ili oluja srednje jačine. Kada dođe snažna oluja, oni bivaju oduvani, i ne ostaju na svom mestu.

Budi siguran da gradiš svoj život na otkrivenju Božije Reči, a ne na onome šta drugi kažu. Nastavi da tražiš Gospoda i slušaj šta govori tvome srcu. Nemoj da radiš ili govoriš stvari samo zato što svi drugi čine tako. Traži Boga i drži se onoga što je otkriveno i prosvetljeno tvome srcu.

**KADA NEPRIJATELJ TRESE,
TO JE DA BI SRUŠIO I UNIŠTIO.
KADA BOG TO ČINI,
ON IMA DRUGAČIJU SVRHU.**

Želio bih da se zahvalim Bogu za poruku koja se nalazi u knjizi *Sotonska zamka*. Postio sam i molio se za proboj i preokret u svom životu. Bog me je vodio do ove knjige, koja je radikalno promenila moj život. Ovo moraju da pročitaju svi koji su u vođstvu.

C.P. Novi Zeland

SVE ŠTO MOŽE DA BUDE POTRESENO, BIĆE POTRESENO

„Tada je njegov glas uzdrmao zemlju, a sada je obećao: Uzdrmaću još jednom, ne samo zemlju nego i nebo! Ovo 'još jednom' pokazuje da će nestati ono što se može uzdrmati, to jest ono što je stvoreno, a da će da ostane ono što se ne može uzdrmati.“

Jevrejima 12:26-27 (Savremeni srpski prevod)

U prethodnom poglavlju smo videli da je otkrivenje Božije Reči temelj na kome Isus gradi svoju crkvu. Videli smo Simona Petra kako je ostao čvrst čak i kada su se ostali učenici sablaznili i otišli. Kada mu je Isus pružio priliku da ode, Simon Petar je opet rekao ono što je bilo usađeno u njegovom srcu.

Hajde sada da vidimo drugi test kroz koji je Simon Petar prošao - noć kada je Isus bio izdan.

Isus je sedeo sa svojih dvanaest učenika, zahvalio je Bogu, i dao im je hleb i vino. Tada je dao zaprepašujuću izjavu: „Ali evo ruka izdajnika mog sa mnom je na trpezi. I Sin čovečiji, dakle, ide kao što je uređeno; ali teško čoveku onome koji Ga izdaje!“ (Luka 22:21-22). Kakva izjava! Isus je ovim rečima zapalio vatru.

Iako je Isus od samog početka znao da će biti izdan, ovo je bilo prvi put da su Njegovi učenici čuli o tome. Možete li da zamislite nelagodnost u sobi kada je rekao da će jedan od njih, Njegov saradnik, da Ga izda?!

Učenici su počeli „tražiti među sobom koji bi, dakle, od njih bio koji će to učiniti“ (Luka 22:23). Bili su šokirani činjenicom da bi jedan od njih bio u stanju da uradi nešto tako strašno. Motiv njihovog istraživanja o tome ko bi to mogao da bude nije bio čist. Znamo po tome kako se završio njihov razgovor. Razlozi za sprovođenje ove istrage su bili sebičnost i ponos. Pogledajmo sledeći stih:

„A posta i prepiranje među njima, koji bi se držao među njima da je najveći.“

Luka 22:24

Zamislite sledeće: Isus im je rekao da će biti predat sveštenicima koji će da Ga osude na smrt, i prepuste Rimljanima da Ga muče, šibaju i ubiju. Onaj koji Ga je izdao je sedeo za istim stolom sa Njim.

Učenici su se pitali ko je taj, ali je sve završilo raspravom o tome ko je najveći i najbolji među njima. Ovo je bilo krajnje nepoštovanje - kao deca koja se svađaju oko nasledstva. Niko nije mislio o Isusu, već su se takmičili za uticaj i položaj. Kakva nezamisliva sebičnost!

Da sam ja bio na Isusovom mestu, verovatno bih upitao da li su čuli šta sam rekao, i da li ih je uopšte briga. Iz ovog primera možemo da vidimo koliko je ljubavi i strpljenja imao. Kada bismo bili na Isusovom mestu, većina nas bi rekla: „Izlazite svi napolje! Ja sam u najtežem trenutku u životu, a vi mislite samo na sebe!“ Kakva prilika da čovek bude povređen!

Možemo da pretpostavimo da je ovu raspravu među učenicima započeo Simon Petar, jer je imao najdominantniju ličnost u celoj grupi, i uglavnom je bio onaj koji je prvi govorio.

Verovatno je podsetio ostale da je jedini hodao po vodi. Možda ih je podsetio kako je prvi imao otkrivenje o tome ko je Isus. Moguće da je pomenuo i svoje iskustvo koje je imao na Gori Preobraženja sa Isusom, Mojsijem i Ilijom.

Petar je bi prilično uveren da je bio najveći od dvanaestorice. Međutim, ovo nije bilo ukorenjeno u ljubavi, već ponosu.

Isus ih je sve posmatrao i rekao da se ponašaju kao prostaci, umesto kao sinovi Carstva: „A On im reče: Carevi narodni vladaju narodom, a koji njime upravljaju, zovu se dobrotvori. Ali vi nemojte tako; nego koji je najveći među vama neka bude kao najmanji, i koji je starešina neka bude kao sluga. Jer koji je veći, koji sedi za trpezom ili koji služi? Nije li onaj koji sedi za trpezom? A ja sam među vama kao sluga” (Luka 22:25-27).

SVRHA KLJUČANJA

Iako je Simon Petar primio obilje otkrivenja o tome ko je Isus, još uvek nije imao Hristov karakter i poniznost. On je svoj život i službu gradio na prošlim uspesima i ponosu. Pavle nas upozorava u 1. Korinćanima 3:10 da obratimo pažnju na to da gradimo na temelju, koji je Hrist.

Simon Petar nije koristio materijale koji su neophodni za Carstvo Božije, već ih je zamenio snažnom voljom i samopouzdanjem. Iako nesvesno, on je i dalje iščekivao promenu svog karaktera. Njegova preporuka je dolazila od „ponosa života” (1. Jovanova 2:16).

Ponos nikada nije dovoljan da bi osposobio nekoga da ispuni svoju sudbinu u Hristu. Ako se ne bi uklonio, taj ponos bi u dogledno vreme uništio čoveka. U Jezekilju 28:11-19 čitamo da je upravo ponos bio nedostatak u Luciferovom karakteru. On je bio Božiji pomazani heruvim, ali je ponos uzrokovao njegov pad.

Pogledajmo sada šta je Isus rekao Simonu Petru:

„Reče pak Gospod: Simone! Simone! Evo vas ište sotona da bi vas činio kao pšenicu.”

Luka 22:31

Ponos otvara vrata za neprijatelja da uđe i prorešeta Simona Petra. Reč *prorešeta* je prevod grčke reči *siniazō*, koja

Sotonska zamka

znači „prosejati, protresti u situ; (figurativno) unutrašnjim nemirima iskušati nečiju veru, sa ciljem da je dovede do ivice uništenja”¹.

Da je Isus razmišljao kao mnogi u crkvi, On bi verovatno rekao: „Momci, hajde da se molimo i da svežemo ovaj đavolski napad. Nećemo dozvoliti sotoni da uradi tako nešto našem dragom Simonu!” Pogledajte sada šta je Isus rekao:

„Ali ja sam se molio za tebe da tvoja vera ne prestane.
I ti, kad se jednom obratiš, utvrdi svoju braću.”

Luka 22:32 (Čarničev prevod)

Isus se nije molio za Simona Petra da izbegne rešetanje u kome je mogao da bude potpuno slomljen. On se molio da njegova vera ne poklekne u tom procesu. Isus je znao da će iz ovog testa da izraste novi karakter, baš kakav je bio potreban da bi ispunio svoju sudbinu i ojačao svoju braću.

Sotona je zatražio dozvolu da ozbiljno iskuša veru Simona Petra, nadajući se da će je uništiti. Njegova namera je bila da uništi ovog čoveka koji je imao ogroman potencijal, i koji je primio mnogo otkrivenja. Bog je imao drugačiju svrhu za te potrebe. Kao i uvek, Bog je u prednosti u odnosu na đavola. Dozvolio je neprijatelju da u Simonu Petru protrese sve što je *trebalo* da bude protresno.

Bog je pokazao mojoj ženi Lizi pet razloga (svrha) protresanja:

1. Da bi se nešto približilo svom temelju;
2. Da bi se odstranilo ono što je mrtvo;
3. Da bi se požnjelo ili pokupilo ono što je zrelo;
4. Da bi se probudilo;
5. Da bi se ujedinilo ili pomešalo, kako više ne bi bilo razdvojeno.

Svako razmišljanje ili stav srca koji je ukorenjen u sebičnosti ili ponosu će biti pročišćen. Kao rezultat ovog potresanja, Petrovo samopouzdanje je trebalo da nestane. Trebalo je da preostane samo čvrst Božiji temelj. Trebalo je da

bude svestan svog pravog stanja, da sve što je mrtvo bude odstranjeno, da se prikupe plodovi, i da se on vrati istinskom izvoru. Trebalo je da prestane da deluje nezavisno, već da se oslanja na Gospoda.

Petar se samouvereno usprotivio Isusovim rečima: „Gospode, spreman sam da idem sa Tobom, i u zatvor i u smrt.” Ova izjava nije bila plod Duha, već njegovog samopouzdanja. Petar nije mogao ni naslutiti kakvi će ga potresi snaći.

JUDA PROTIV SIMONA

Neki misle da je Petar hvalisavac i kukavica. Međutim, kada je došla hramska straža u vrt da uhapsu Isusa, Petar je bio taj koji je potegao svoj mač i odsekao desno uho jednom slugi Velikog sveštenika (Jovan 18:10). Nema baš mnogo kukavica koje tako napadaju kada su u manjini u odnosu na neprijateljske vojnike. Petar je zapravo bio snažan, ali je njegova snaga bila u ličnosti, ne u Božijoj poniznosti, jer proces njegove promene još nije otpočeo.

Desilo se upravo onako kako je Isus najavio. Isti taj hrabri, snažni Simon Petar, koji je bio spreman da umre za Isusa, koji je vitlao mačem u vrtu punom vojnika, našao se ispred obične služavke. Postideo se pred njom i porekao da poznaje Isusa.

Neki misle da su potrebne krupne stvari da bi se ljudi spotakli i sablaznili. Ne, najčešće nas potresaju male stvari. Ovo pokazuje uzaludnost samopouzdanja.

Petar se odrekao Isusa još dva puta. Tada je zapevao petao. Petar je otišao i počeo gorko da plače. Bio je protresen iz svog samopouzdanja, i mislio je da se nikada više neće moći ponovo podići. Napustio je sve i odrekao se onoga što mu je Duh otkrio.

Simon Petar i Juda su na mnogo načina bili veoma slični, uključujući i činjenicu da su se obojica odrekla Isusa u poslednjim, ključnim danima Isusovog života. Ova dva čoveka su se ipak fundamentalno razlikovala.

Juda nikada nije čeznuo da poznaje Isusa na način na koji je Petar želeo. Juda nije bio utemeljen u Bogu. Izgledalo je kao da voli Isusa, jer je ostavio sve da bi Ga sledio. Putovao je sa Njim, a izdržao je i određena progonstva. Isterivao je đavole, ozdravljao je bolesne, propovedao je Evanđelje... Priseti se da je Isus poslao *dvanaestoricu* da propovedaju, isceljuju i oslobađaju ljude. Nije poslao jedanaestoricu. Ipak, Judino požrtvovanje nije bilo iz ljubavi prema Isusu.

Juda je imao sopstvene planove od samog početka. Nikada se nije pokajao zbog svojih sebičnih motiva. Njegov karakter je bio razotkriven kroz izjave kao što je: „Šta ćete mi dati da vam Ga izdam?“ (Matej 26:15). Lagao je i laskao kako bi zadobio naklonost (Matej 26:25). Uzimao je novac iz zajedničke blagajne i koristio za lične potrebe (Jovan 12:4-6). Lista bi mogla da se nastavi. Nikada nije upoznao Gospoda, iako je u Njegovom društvu proveo više od tri godine.

Oba ova čoveka su žalila zbog onoga što su učinili, ali Juda nije imao temelj kakav je imao Petar. Zato što nikada nije čeznuo da upozna Isusa, nikada nije ni dobio otkrivenje o tome ko je Isus. Da je Juda imao takvo otkrivenje, nikada Ga ne bi izdao. Kada su snažne oluje udarile na njegov život, sve se protreslo i bilo je razneseno! Pogledajte šta se dogodilo:

„Tada Juda, koji ga izdade, videvši da su ga osudili, pokaja se i vrati trideset srebrnika prvosveštenicima i starešinama govoreći: *zgreših što izdadoh nevinu krv*; a oni mu rekoše: šta se to nas tiče? To je tvoja briga. Tada baci srebrnike u hram, udalji se, ode i obesil se.“

Matej 27:3-5 (Čarničev prevod)

Juda se pokajao i znao je da je pogrešio, ali nije znao Hrista. Nije razumeo veličinu i značaj Onoga koga je izdao. Rekao je jedino: „Zgreših što izdadoh nevinu krv.“ Da je znao Hrista i Gospodnju dobrotu kao Simon Petar, vratio bi se Njemu i pokajao se. Čin samoubistva je bio još jedan akt življenja nezavisno od Božije blagodati. Ovaj potres je otkrio da Juda nije imao čvrst temelj, iako je proveo tri godine sledeći Gospodara.

Mnogi obraćenici su molili takozvanu „molitvu pokajanja“, posećivali crkvu, postali aktivni i proučavali svoje Biblije. Iako su ispovedali Boga svojim usnama, sve je bilo uzaludno bez otkrivenja o tome ko je zaista Isus. Kada dođe do ozbiljnih razočaranja, ljudi se sablazne i razočaraju u Boga, i ne žele više da imaju bilo šta sa Njim.

Čuo sam mnoge kako govore: „Bog nikada ništa nije učinio za mene! Probao sam hrišćanstvo, ali moj život je postao još očajniji.“ Neki govore: „Molio sam i tražio od Boga da uradi nešto, ali On to nije učinio!“ Oni nikada nisu položili svoje živote za Isusa, već su pokušavali da se nekako „uklope“ sa Njim radi sopstvene koristi. Služili su Mu zbog onoga što im je On mogao dati i pružiti. Takvi ljudi bi se lako sablaznili i bili povređeni. Isus ih ovako opisuje:

„Tako su i ono što se seje na kamenitim mestima, koji kad čuju reč odmah je prime s radošću; ali *nemaju korena u sebi*, nego su nepostojani, pa kad bude do nevolje ili ih poteraju reči radi, odmah se *sablazne*.“

Marko 4:16-17

Primetite da je On rekao da se brzo sablazne jer nemaju korena (temelja) u sebi. U čemu mi treba da budemo ukorenjeni i utemeljeni? Odgovor pronalazimo u Efescima 3:16-18. Treba da budemo ukorenjeni i utemeljeni u ljubavi. Naša ljubav prema Bogu je naš temelj.

Isus je rekao: „Od ove ljubavi niko veće nema, da ko dušu svoju položi za prijatelje svoje“ (Jovan 15:13). Ne možemo da položimo svoje živote za nekoga kome ne verujemo. Mi ne možemo da položimo svoje živote za Boga, ako Ga ne poznajemo dovoljno dobro da bismo Mu verovali. Moramo da znamo i razumemo Božiju prirodu i karakter. Moramo da imamo sigurnost da On nikada ne bi uradio nešto što bi nas povredilo.

On uvek čini ono što je najbolje za nas. Ono što nam na prvi pogled može izgledati kao razočaranje, uvek će da izađe na naše dobro ako ne izgubimo veru. Bog je ljubav, i nema sebičnosti niti zla u Njemu. Sotona je taj koji želi da nas uništi.

Često vidimo situacije u našim životima kroz naočare za kratkovidne oči. One iskrivljuju pravu sliku. Bog gleda sa aspekta kakve su večne posledice onoga kroz šta prolazimo. Ako gledamo na situaciju samo iz našeg ograničenog ugla, težeći trenutnom dobru i koristi, desiće se dve stvari...

Prvo, za vreme Božijeg procesa pročišćavanja, mi ćemo lako upasti u zamku da budemo povređeni i da se sablaznimo - Bogom ili nekim od Njegovih slugu. Drugo, neprijatelj će moći lako da nas prevari. Sotona će koristiti nešto što izgleda tačno u određenom momentu, ali njegov konačni plan je da to iskoristi u svrhu našeg uništenja ili smrti. Kada smo utvrđeni u veri u Boga, nećemo se pomeriti iz pozicije u kojoj se Otac brine za nas. Nećemo podleći iskušenju da se sami pobrinemo za sebe.

OSLANJATI SE NA BOŽIJI KARAKTER

Jedan od načina na koje neprijatelj pokušava da nas odvuče od toga da verujemo Bogu jeste da izopači našu sliku Božijeg karaktera. On je to uradio kada je u Edemskom vrtu upitao: „Je li istina da je Bog kazao da *ne jedete sa svakog drveta u vrtu?*“ (1. Mojsijeva 3:1). Izokrenuo je Božiju zapovest kako bi napao i oskrnavio Njegov karakter.

Bog je rekao: „*Jedi slobodno sa svakog drveta u vrtu; ali s drveta od znanja dobra i zla, s njega ne jedi; jer u koji dan okusiš s njega, umrećeš*“ (1. Mojsijeva 2:16-17).

Zmija je zapravo rekla Evi: „Bog želi da vam uskrati sve ono što je dobro.“

Božiji akcenat je bio na sledećem: „Možete slobodno da jedete, osim...“ Bog je ljudima dao celi vrt da uživaju, i dozvolio im je da jedu plodove sa svakog drveta, osim sa jednog.

Zmija je u ženinim očima pokušavala da ocrni Boga i rekla joj je: „Bogu nije stalo do vas. Šta li On krije od vas? Ko zna kakve dobre stvari krije od vas? On vas ne voli kao što vi to mislite. On sigurno nije dobar Bog!“ Žena je bila prevarena i poverovala je u laži o Božijem karakteru. Javila se želja da

pogreši, jer Božija Reč više nije bila izvor života za nju, već je postala zakon, a „sila je greha zakon“ (1. Korinćanima 15:56).

Neprijatelj ovo i danas koristi. On ocrnjuje Boga Oca, izopačuje Njegovu sliku u očima Njegove dece. Svi mi nad sobom imamo autoritete kao što su očevi, učitelji, poslodavci i vladari. Neki od njih su sebični i nemaju ljubavi. Zbog toga što su oni uzori autoriteta, veoma je lako njihovu prirodu i greške projektovati na Božiji karakter, jer On je vrhovni autoritet.

Neprijatelj majstorski izvrće sliku o Božijem karakteru tako što izopačuje naš odnos sa fizičkim očevima. Biblija kaže da će pre Isusovog povratka, srca očeva da se okrenu sinovima (Malahija 4:6). Njegov karakter i Njegova priroda će da budu vidljivi u vođama koje On postavlja, i to će biti katalizator isceljenja.

Kada znaš da Bog *nikada* neće učiniti nešto što bi te povredilo ili uništilo, i da sve što radi jeste za tvoje dobro, onda ćeš Mu se svojevolejno prepustiti. Tada ćeš prepustiti svoj život Gospodu.

Ako si potpuno predao svoj život Isusu i ako si se prepustio Njegovoj brizi, ne možeš biti povređen, jer više ne pripadaš sebi. Oni koji su povređeni i razočarani, jesu oni koji su došli Isusu zbog nečega što je mogao da uradi za njih, a ne zbog toga ko je On.

Kada imamo takav stav, lako možemo da se razočaramo. Zaokupljenost sobom nas čini kratkovidnima. Nismo u stanju da očima vere sagledamo svoje trenutne okolnosti. Kada su naši životi u potpunosti u Isusu, onda spoznajemo Njegov karakter i dobijamo Njegovu radost. Ne možemo biti potreseni i razbijeni.

Lako je postati povređen i sablazniti se kada prosuđujemo po našem okruženju i okolnostima u kojima se nalazimo. Tako se ne gleda očima vere po Duhu. Često se dešava da mi Bog ne odgovori na način na koji ja osećam da bi trebalo. Kada razmislim pojedinačno o svakom takvom slučaju, sve mi je jasnije i mogu da prepoznam Njegovu mudrost u tome.

Povremeno naša deca ne mogu da razumeju naše metode ili logiku koja se krije iza načina na koji ih vaspitavamo. Starijoj

deci pokušavamo da objasnimo kako bi mogla da razumeju i prime mudrost. Dešava se da oni ne razumeju, ili se ne slažu sa nama zbog njihove nezrelosti, ali kasnije u životu će imati prilike da shvate i razumeju. Ponekad se u takvim situacijama testira njihova poslušnost, ljubav i zrelost. Isto je sa našim nebeskim Ocem. U ovakvim situacijama, vera govori: „Verujem Ti iako ne razumem.”

U Jevrejima 11:35-39 čitamo o onima koji nikada nisu videli ispunjenje Božijh obećanja, ali koji se nikada nisu pokolebali: „Drugi biše pobijeni, ne primivši izbavljenje, da dobiju bolje vaskrsenje; a drugi ruganje i boj podnesoše, pa još i okove i tamnice; kamenjem pobijeni biše, pretrveni biše, iskušani biše, od mača pomreše; idoše u kožusima i u kozjim kožama, u sirotinji, u nevolji, u sramoti; kojih ne beše dostojan svet, po pustinjama potucaše se, i po gorama i po pećinama i po rupama zemaljskim. I ovi svi dobivši svedočanstvo verom *ne primiše obećanja.*”

Odlučili su da je Bog sve u njihovom životu, bez obzira na cenu. Verovali su Mu, iako su umirali, a nisu videli ispunjenje obećanja. Oni se nisu mogli sablazniti!

Kada nosimo u sebi duboku ljubav i poverenje u Boga, mi smo tada ukorenjeni i utemeljni u Njemu. Nema oluje koja može da nas pomeri, bez obzira na to koliko jaka bila. Ovo nije rezultat jake volje i snažne ličnosti. To je blagodatni dar koji ima svako ko je svoje pouzdanje stavio u Boga, i ko je odbacio pouzdanje u samoga sebe. Da bismo se u potpunosti prepustili, moramo poznavati Onoga koji upravlja našim životom.

BLAGODAT JE DATA PONIZNIMA

Simon Petar više nije mogao da se hvali da je najveći. Izgubio je svoje prirodno pouzdanje. Jasno je video koliko je njegova snažna volja bila uzaludna. Morao je da se ponizi. Tada je postao kandidat za primanje Božije blagodati. Bog daje svoju blagodat poniznima. Poniznost je preduslov. To je bila lekcija koja se Petru urezala u pamćenje jer je kasnije o tome pisao u

svojoj poslanici: „A svi se jedan prema drugom opašite smernošću, jer Bog se suprotstavlja oholima, a poniznima daje blagodat’ ” (1. Petrova 5:5, Čarničev prevod).

Petar je bio uzdrman do te mere da je razmišljao da odustane. Ovo vidimo iz poruke koju je anđeo Gospodnji doneo Mariji Magdaleni pred grobom: „Nego idite kažite učenicima Njegovim i Petru da pred vama ode u Galileju: tamo ćete Ga videti, kao što vam reče” (Marko 16:7). Anđeo je posebno istakao Petra. On je bio blizu brodoloma, ali Bog je u Njega položio temelj. On nije mogao da nestane u potresu, već je samo mogao da bude osnažen.

Isus ne samo da je oprostio Petru, već ga je u potpunosti obnovio. Nakon što je bio protresen, bio je spreman da postane jedna od centralnih figura u crkvi. Hrabro je govorio o Hristovom vaskrsenju pred onima koji su bili odgovorni za Njegovo raspeće. Suočio se sa sveštenicima i Velikim većem, i sa velikim autoritetom i hrabrošću je stao pred njih, što nije bio slučaj kad se našao ispred služavke u noći kada su uhapsili Isusa.

Istorija beleži da je Petar nakon godina vernog služenja bio naglavačke razapet na krstu². Insistirao je na razapinjanju naglavačke, jer je smatrao da nije dostojan da umre istom smrću kao i Njegov Gospod, pa su mu tu želju i ispunili. Više se nije plašio. Bio je kamen postavljen na čvrstom temelju - na Steni.

Nevolje u ovom životu će pokazati šta je u tvome srcu - da li si se sablaznio zbog Boga ili zbog drugih ljudi. Testovi učine da postaneš ogorčen prema Bogu i drugim ljudima, ili te ojačaju. Ako uspešno prođeš test, tvoje korenje postaje dublje, daje ti čvrstinu, stabilnost i budućnost. Ako ne prođeš test, postaješ povređen, što dalje vodi prljanju i gorčini.

GOSPODE SLUŽIM TI, PA ZAŠTO ONDA...?

Kada sam bio pastor, u omladinskoj grupi je bio jedan četrnaestogodišnjak, koji je bio veoma cenjen od svojih prijatelja i vođa u crkvi. Bio je dobar đak i dobar sportista. Bio

je vatren za Božije stvari, predano je učestvovao u različitim projektima. Išao je sa nama na misijsko putovanje, i tom prilikom je puno svedočio.

U jednom periodu njegovog života, provodio je četiri sata dnevno u molitvi. Mnogo toga je čuo od Gospoda i delio je sa drugima. Ono što je govorio drugima, uvek je bilo na blagoslov. Razumeo je da ga Bog poziva u službu, i hteo je da postane pastor pre nego li napuni dvadeset godina. Izgledao je kao stena koja se ne može potresti.

Voleo sam ovog mladića; prepoznao sam Božiji poziv nad njegovim životom i investirao sam svoje vreme u njega. Imao sam samo jednu brigu - izgledalo je kao da ima previše puzdanja u samoga sebe. Hteo sam da mu kažem nešto o tome, ali nisam imao priliku. Znao sam da će promene da dođu. Izdržao je nekoliko snažnih oluja u svome životu, ali je ipak ostao čvrst. Ponekad sam preispitivao opravdanost svoje zabrinutosti, dok sam ga gledao kako odoleva ozbiljnim iskušenjima.

Prošlo je nekoliko godina. On se preselio, a ja sam počeo često da putujem zbog službe. Ostao sam u kontaktu sa njim. Znao sam da će da prođe kroz proces slamanja. Nisam znao šta će da se dogodi, ali sam shvatio da je to neophodno za njega, kako bi mogao u potpunosti da ispuni svoju sudbinu. Ovo je bilo slično procesu rešetanja kroz koji je Simon Petar prošao.

Kad je ovaj mladić imao osamnaest godina, njegov otac je oboleo od karcinoma. On i njegova majka su postili, molili, i verovali u isceljenje. Drugi ljudi su im se takođe pridružili. Samo nekoliko meseci pre toga, njegov otac je predao svoj život Isusu.

Stanje njegovog oca se pogoršavalo. Ja sam bio u drugom gradu, u Alabami, gde sam služio, kada me je nazvala moja žena i rekla da se javim ovom mladiću. Kada sam ga nazvao, mogao sam da osetim da mu je potreban neko da ga ohrabri.

Nakon poslednje službe koju sam održao te večeri, vozio sam celu noć i stigao do njegove kuće u četiri ujutro. Stanje njegovog oca je bilo veoma ozbiljno. Doktori su predviđali da

će živeti samo još nekoliko dana. Čak nije mogao ni da komunicira sa drugima.

Ovaj mladić je bio pun pouzdanja da će njegov otac biti isceljen. Ohrabrivao sam njega i njegovu porodicu, i nakon nekoliko sati sam otišao. Sledećeg jutra smo dobili poziv i saznali da su stvari postale još gore.

Liza i ja smo se odmah počeli moliti. Dok smo se molili, Bog je mojoj ženi dao viziju kako Isus stoji pored postelje ovog čoveka, spreman da ga povede kući. Pola sata nakon toga, ovaj mladić nas je nazvao i rekao da je njegov otac preminuo.

Te noći nazvao je svog bliskog prijatelja da mu javi da mu je umro otac. Kada se prijatelj javio na telefon, već je plakao. On je pitao kako je već čuo za smrt njegovog oca, ali prijatelj nije čuo ništa o tome, već je plakao zbog jednog od zajedničkih prijatelja koji je stradao u nesreći. U jednom danu ovaj mladić je izgubio oca i veoma dobrog prijatelja.

Počelo je rešetanje. On je bio zbunjen, isfrustriran i otupeo. Izgledalo je kao da ga je napustila Božija prisutnost.

Mesec dana nakon toga, vozeći se kući, ovaj mladić je naišao na saobraćajnu nesreću. Završio je kurs prve pomoći, pa se zaustavio da pomogne. U oba automobila koji su učestvovali u nesreći su bili njegovi bliski prijatelji. Dvoje od njih su umrli na njegovim rukama dok je pokušavao da im pomogne.

Moj mladi prijatelj je došao do kraja svoje snage. Tri sata je proveo u šumi, molio se i vapio Bogu: „Gde si Bože? Rekao si da ćeš biti moj Utešitelj, ali ja nemam utehu!”

Izgledalo je kao da mu je Bog okrenuo leđa. Međutim, ono što se desilo jeste da je njega zapravo po prvi put izdala njegova snaga.

Postao je ljut na Boga. Zašto je sve to dozvolio? Nije bio ljut na svog pastora, porodicu ili mene. Sablaznio se na Boga. Bio je preplavljen frustracijom, jer je osećao da ga je Bog izneverio u trenutku kada mu je najviše bio potreban.

On se molio: „Gospode, služio sam Ti i mnogo čega sam se odrekao kako bih Te sledio; sada si me odbacio!” Mislio je da mu Bog nešto duguje...

Mnogi ljudi su iskusili manje ili veće povrede i razočaranja. Mnogi su se sablaznili na Gospoda. Oni veruju da Bog treba da uzme u obzir sve ono što su učinili za Njega.

Oni Mu služe iz pogrešnih razloga. Ne treba da služimo Bogu zbog onoga što On može da uradi, već zbog toga ko je On, i zbog onoga što je već učinio za nas. Oni koji se sablažnjavaju, ne shvataju koliki dug je On već platio da bismo bili slobodni. Zaboravili su na kakav način su oslobođeni smrti; gledaju fizičkim očima, umesto da gledaju duhovnim očima u večnost.

Ovaj mladić je prestao da ide u crkvu i počeo je da izlazi sa lošim društvom po barovima i zabavama. Isfrustriran, nije više hteo da ima bilo šta sa Gospodom. Hteo je da izbegne svaki kontakt sa Bogom.

Nije mogao da izdrži duže od dve nedelje sa svojim novim životom, jer je njegovo srce bilo duboko presvedočeno da je to pogrešno. Narednih šest meseci je ipak i dalje odbijao da se vrati Gospodu, iako mu je bez Boga sve bilo nepodnošljivo. Izgledalo je kao da nigde nije mogao da pronađe Božiju prisutnost.

Prošlo je više od godinu dana. Kroz nekoliko situacija, ovaj mladić je imao priliku da se uveri kako je Bog i dalje radio u njegovom životu. Vratio se Bogu, ali ovog puta sve je bilo drugačije. Ponizio se. Nakon što se period iskušenja okončao, Gospod mu je pokazao da ga nikada nije napuštao. Kada je obnovio svoj duhovni hod sa Bogom, naučio je da stavi svoje pouzdanje u Božiju blagodat, a ne u svoju snagu.

Ostao sam u kontaktu sa njim. Više od godinu dana kasnije, rekao mi je stvari koje je video u sebi, stvari za koje uopšte nije znao da poseduje. Rekao mi je: „Bio sam bez karaktera i površan u odnosima sa drugim ljudima. Otac me je vaspitavao tako da budem snažan spolja - sam svoj čovek. Tako nisam mogao da rastem i napredujem na način kako je Bog želeo. Zahvalan sam Gospodu što me nije ostavio u takvom stanju. Ono što je najviše rastužilo moje srce nije bilo tumananje naokolo po barovima i opijanje, već to da sam

okrenuo leđa Svetom Duhu. Jako Ga volim. Moj odnos sa Bogom nikada nije bio sladak kao sada.”

Mnogi potresi su ga snašli u životu. Samopouzdanje je bilo uklonjeno. Ovaj mladić je imao temelj kao i Simon Petar, i niko mu ga nije mogao oduzeti. Umesto da gradi svoj život i službu na ponosu, on to sada čini na Božijoj blagodati.

Sablazni i povređenost će da otkriju slabosti i u našim životima. Često su one stvari u kojima mislimo da smo jaki, zapravo mesta skrivenih slabosti. One će ostati sakrivene sve dok ih snažna oluja ne otkrije. Apostol Pavle je napisao: „Jer mi smo obrezanje koji duhom Bogu služimo i hvalimo se Hristom Isusom, a *ne uzdamo se u telo*” (Filipljanima 3:3).

U sopstvenoj snazi ne možemo da uradimo bilo šta što bi imalo večnu vrednost i značaj. Ovo je lako reći, ali je potpuno drugačija stvar imati ovu istinu duboko ukorenjenu u našem biću.

**ISUS NIJE PRAVIO
KOMPROMIS SA ISTINOM
DA NE BI SABLAZNIO
ILI POVREDIO LJUDE.**

Vaša knjiga *Sotonska zamka* mi je otvorila oči. Moj suprug i ja smo u službi, i ja sam imala utisak da sam ispravna pred Gospodom. Čitajući knjigu sam shvatila da bih mogla da izgubim sve jer sam bila kivna na svoju tetku. Kao hrišćani smo naučeni da uvek treba da opraštamo, ali ja to nikada nisam uzela za ozbiljno, sve dok me Vaša knjiga nije suočila sa ovom povredom iz moje prošlosti.

R.M. Tenesi

STENA SABLAZNI

„Zato u Pismu stoji: ‘Evo postavljam ugaoni kamen na Sionu, izabran i dragocen, i ko u njega veruje neće se postideti’. Tako njegova dragocena vrednost služi na dobro vama koji verujete, a za one koji ne veruju ‘kamen koji odbaciše zidari, taj posta kamen ugaoni’ i ‘kamen spoticanja i stena sablazni’, na koju se spotiču oni što se ne pokoravaju reči, na što su i određeni.”

1. Petrova 2:6-8 (Čarničev prevod)

Reč *verovati* je izgubila svoje pravo značenje. U očima većine ljudi je postala puko priznavanje određenih činjenica. Za mnoge vera nema ništa sa poslušnošću (pokornošću). U gornjem odlomku, reči *verovati* i *nepokornost* su suprotstavljene.

Pismo opominje „da nijedan koji Ga [Isusa Hrista] veruje ne pogine, nego da ima život večni” (Jovan 3:16). Kao rezultat pogrešnog shvatanja reči *verovati*, mnogi misle da sve što se od njih zahteva jeste da veruju da je Isus postojao i umro na Golgoti, i da su tada ispravni pred Bogom. Kad bi ovo bio jedini zahtev, i demoni bi bili ispravni pred Bogom. Pismo

kaže: „Ti veruješ da je jedan Bog; dobro činiš; i đavoli *veruju*, i drhću” (Jakov 2:19). Bez obzira što veruju, za njih ipak nema spasenja.

Reč *verovati* ima još nekoliko značenja u Svetom Pismu, pored pukog prihvatanja postojećeg stanja, ili samo mentalnog slaganja sa činjenicama. Nepromenjiva istina koja se nalazi u gornjem odlomku jeste da je poslušnost osnovni element vere. Možemo da ga pročitamo i na sledeći način: „Tako njegova dragocena vrednost služi na dobro vama koji ste *poslušni*, a za one koji *nisu poslušni* ‘kamen koji odbaciše zidari, taj posta kamen ugaoni’ i ‘kamen spoticanja i stena sablazni’, na koju se spotiču oni koji nisu *poslušni* reči.”

Nije teško biti poslušan kada poznaješ karakter i ljubav osobe kojoj se podređuješ. Glavna stvar u našem odnosu sa Gospodom je ljubav. Ne ljubav prema nekim principima i naučavanjima, već ljubav prema Isusu Hristu. Ako ta ljubav nije čvrsto na svome mestu, mi smo onda skloni spoticanju, sablažnjavanju i povređenosti.

Izraelce je Bog pozvao da budu graditelji, ali su oni odbacili kamen temeljac - „kamen ugaoni” - Isusa. Više su voleli svoja tumačenja Starog zaveta. Bili su zadovoljni svojim tumačenjima, jer su mogli da ih iskoriste u sopstvenu korist i tako kontrolišu druge. Isus je prozvao celokupni legalizam koji je njima bio tako drag. On je raspravljao sa njima: „Pregledajte pisma, jer vi mislite da imate u njima život večni; i ona svedoče za mene” (Jovan 5:39).

Oni nisu mogli da proniknu i shvate ideju da je Bog od početka želeo sinove i kćeri sa kojima bi mogao da ima roditeljski odnos i zajedništvo. Želeli su da budu vladari i upravitelji. U njihovim očima, zakon je postao važniji od ličnog odnosa. Odbili su ono što im je besplatno dato. Tako je Isus Hrist, Božiji besplatan dar, njihova jedina nada za život i spasenje, postao za njih „kamen spoticanja i stena sablazni”.

Simeun je prorokovao kada je svojim rukama podigao bebu Isusa u Hramu: „Ovaj je određen da obori i podigne mnoge u Izrailju” (Luka 2:34, Čarničev prevod). Primitite da piše „obori i podigne”. Onaj koji je poslan da „doneše mir,

doneo je mač podele onima kojima je poslan (Matej 10:34), i život onima koje su odbacili graditelji (verske vođe tog vremena).

ISUS I SABLAZNI

U crkvama, u programima nedeljne škole, Isus je često predstavljen kao pastir koji na ramenima, za vratom nosi izgubljeno jagnje. Drugi primeri koji se često koriste predstavljaju Isusa sa decom, kako ih grli, blagosilja, osmehuje im se i govori: „Volim vas.“ Sve ovo je istina, ali ovi primeri ne otkrivaju kompletnu sliku o Isusu.

Taj isti Isus je odsečno rekao farisejima o njihovoj samopravednosti: „Zmije, porodi aspidini! Kako ćete pobeći od presude u oganj pakleni?“ (Matej 23:33). Isprevrtao je stolove menjačima novca u Hramu i isterao ih napolje (Jovan 2:13-22). Čoveku koji je hteo da prvo sahrani svoga oca pre nego što počne da Ga sledi, Isus je rekao: „Ostavi neka mrtvi ukopavaju svoje mrtvace; a ti hajde te javljaj carstvo Božije“ (Luka 9:59-60). Ovo nije kraj liste o sličnim događajima.

Ako pažljivije pogledamo Isusovu službu, vidimo da je sablaznio mnoge. Hajde da pogledamo još nekoliko primera.

Isus je sablaznio fariseje.

U mnogim situacijama, Isus se suprotstavljao farisejima i sablažnjavao ih je. Zato što su se sablaznili, oni su Ga poslali na krst. Mrzeli su Ga.

Isus ih je voleo dovoljno da im je govorio istinu: „Licemeri! Dobro je za vas prorokovao Isaija govoreći: Ovi ljudi približavaju se k meni ustima svojim, i usnama poštuju me; a srce njihovo daleko stoji od mene. No zalud me poštuju učeći naukama i zapovestima ljudskim“ (Matej 15:7-9). Ova izjava ih je sablaznila.

Primetite šta su Isusa upitali Njegovi učenici odmah nakon toga:

„Tada pristupiše učenici Njegovi i rekoše Mu: Znaš li da fariseji čuvši tu reč *sablazniše* se?“

Matej 15:12

Pogledajte šta je bio Njegov odgovor:

„Svako drvo koje nije usadio Otac moj nebeski, iskoreniće se. Ostavite ih: oni su slepe vođe slepcima; a slepac slepca ako vodi, oba će u jamu pasti.”

Matej 15:13-14

Isus je pokazao da će sablazni zapravo pročititi one koje nije zasadio Njegov Otac. Neki ljudi mogu da se pridruže crkvama ili službama, iako nisu poslani od Boga. Sablazni koje dođu kada se propoveda istinita Reč Božija, otkriva njihove stvarne motive i dovodi do toga da budu iskorenjeni.

Posećujući mnoge crkve, bio sam svedok situacijama kada su pastori žalili zbog ljudi koji su napustili crkvu. U većini slučajeva, ovi ljudi su bili uznemireni zbog istine koja se propovedala, i koja se suprotstavljala njihovom životnom stilu. Takvi ljudi bi postajali kritični prema svemu u crkvi i odlazili.

Ako bi pastori nastojali da zadrže svakoga ko je ušao u crkvu, morali bi da naprave kompromise sa istinom. Ja im govorim: „Ako propovedate istinu, sablaznićete ljude, i oni će se iščupati i otići. Nemojte da žalite zbog njih, već radije nastavite da hranite i negujete one koje vam je Bog poslao.”

Neke vođe izbegavaju konfrontaciju, jer su uplašeni da bi mogli da izgube ljude. Neki se posebno ustručavaju, jer su oni koje treba da konfrontiraju sa istinom, uticajni u crkvi ili lokalnoj zajednici, ili su to ljudi koji daju velike priloge u crkvi. Drugi se plaše da ne povrede osećanja onih koji su sa njima već dugo vremena. Posledica toga je da pastori izgube autoritet koji im je Bog dao; autoritet da zaštite i hrane ovce koje su im poverene.

Kada sam prvi put postao pastor, jedan mudar čovek me je upozorio: „Sačuvaj svoj autoritet, ili će neko drugi da ti ga oduzme i iskoristi protiv tebe.”

Samuilo je bio čovek Božiji koji nije pravio kompromise ni zbog koga, čak ni zbog samog cara. Kada je Saul bio neposlušan Bogu, Gospod je rekao Samuilu da mu se suprotstavi. On je to i učinio. Nažalost, Saul nije reagovao na Reč Gospodnju i nije se istinski pokajao. Više je bio zabrinut

kako izgleda u očima drugih ljudi. Kada je hteo da ode, Saul ga je uhvatio za rub ogrtača i poderao jedan deo. Samuilo mu je nakon toga rekao: „Odadro je Gospod carstvo Izrailjevo od tebe danas” (1. Samuilova 15:28).

Nije ovo Samuilo želeo za Saula. On je žalio zbog njega. On ga je pomazao za cara, učio kako da vlada, i obavio njegovo krunisanje. Bio je Saulov prijatelj. Ali pogledajte kako je Bog reagovao kada je Samuilo žalio zbog Saula: „Dokle ćeš ti plakati za Saulom kad ga *ja odbacih* da ne caruje više nad Izrailjem? *Napuni rog svoj ulja*, i hodi da te pošaljem k Jeseju Vitlejemcu, jer između njegovih sinova izabrah sebi cara” (1. Samuilova 16:1).

Bog je rekao Samuilu da ako želi nastaviti da se kreće u svežem pomazanju, mora da prihvati da su Božija ljubav i Njegovi sudovi savršeni. Da je Samuilo nastavio da odlazi kod Saula nakon što ga je Bog odbacio, ne bi više imao sveže pomazanje. Da je nastavio da žali za Saulom, isto ne bi valjalo.

Pastori koji žale i tuguju za ljudima koji su napustili crkvu, ili koji odbijaju da se suprotstave članovima zato što su prijatelji, obično završe tako što ostanu bez pomazanja. Neke službe potpuno zamru, dok se neke pretvaraju da su žive. To je zato što stavljaju svoj odnos sa ljudima ispred odnosa sa Bogom.

Biblija ne govori da je Isus tako reagovao kada su Ga ljudi napuštali. Njegov jedini cilj je bio da čini Očevu volju. Čineći tako, On je imao mnogo ljudi koji su Ga pratili.

Nikada neću zaboraviti propoved u jednoj crkvi koja je pripadala denominaciji koja je vrednovala ispunjenost Duhom. Godinu dana sam putovao po raznim crkvama. Stigli smo i u tu crkvu, gde sam na prvoj nedeljnoj službi propovedao jednostavnu poruku o pokajanju i vraćanju prvoj ljubavi. Osetio sam otpor, ali sam bio siguran da je to bila poruka koju je trebalo da propovedam.

Nakon službe, pastor mi je rekao: „Bog mi je pokazao šta si jutros propovedao, ali mislim da ljudi u mojoj zajednici nisu spremni za to.”

Moja žena je osetila poticaj od Duha da ga upita: „Ko je pastor crkve - ti ili Isus?”

Pastor je oborio glavu. Reкао je: „Istu stvar mi je Gospod rekao pre mesec dana. On mi je rekao da zna šta ovi ljudi mogu da podnesu.” Nastavio je da govori o svojoj crkvi, i rekao nam je da je trećina članova sastavljena od tvrdolinijaša koji nisu želeli nikakve promene po pitanju bogoslužjenja, slavljenja ili propovedanja. Ohrabрили smo ga da bude jak i poslušan Gospodu.

Održali smo još četiri službe u toj crkvi. Svaka sledeća je bila još teža. Kada smo napustili grad, osećao sam se kao da je vreća peska u mojim crevima. Nisam znao zašto se tako osećam. Postajalo je sve teže i neprijatnije. Srce mi je uglavnom ispunjeno radošću kada odlazim iz neke crkve nakon posete. Nisam znao šta je bilo u pitanju.

Kada sam konačno ostao sam sa Gospodom, upitao sam Ga: „Oče, šta sam pogrešio? Zašto osećam ovakav teret u svome duhu? Da li sam ugrozio pastorov autoritet?”

On mi je jednostavno odgovorio: „Otresi prah sa svojih nogu!” (Luka 9:5).

Bio sam šokiran kada sam to čuo. Nastavio sam da se molim i da pitam, ali sam ponovo čuo samo iste reči: „Otresi prah sa svojih nogu!”

Konačno sam poslušao. Kada sam otesao prašinu sa đonova svojih cipela, pomenuta težina je nestala, i radost je ponovo ušla u moje srce. Začudeno sam upitao: „Gospode, oni me nisu napali niti izbacili iz grada. Zašto?”

On mi je pokazao da su vođstvo i mnogi od vernika, odbacili reči koje im je On uputio.

Zamolio sam: „Daj im više vremena Gospode.”

„Čak i ako bih im dao još pedeset godina, oni se ne bi promenili. Oni su se već odredili u svojim srcima.”

Znao sam da je ovaj pastor izabrao da kroz kompromise sačuva mir, radije nego da se pokori Bogu. Njegov rog nije bio ispunjen svežim uljem. On je posedovao formu, ali bez suštine. Drugim rečima, imao je samo izgled da je ispunjen Duhom, a nedostajala mu je sila Božije prisutnosti. Kasnije sam čuo da je

dao ostavku na mesto pastora, i da je crkva samo mali deo onoga što je nekada bila.

Isus nije dozvolio da ga drugi ljudi kontrolišu. On je govorio istinu, iako je to značilo suprotstavljanje drugima, i neizbežno dovodilo do sablažnjavanja. Ako čezneš da te ljudi prihvate i da ti odobravaju, Božije pomazanje ne može da dođe na tebe. Moraš u svome srcu da odlučiš da ćeš govoriti Reč Božiju i činiti Njegovu volju, čak i uz rizik da sablazniš druge ljude.

Isus je sablaznio ljude u svome mestu.

Isus je došao u svoje mesto da služi ljudima. Međutim, nije bio u mogućnosti da oslobađa i isceljuje kao što je činio na drugim mestima. Pogledajte šta su ljudi iz njegovog mesta rekli:

„Nije li ovo drvodeljin sin? Ne zove li se mati njegova Marija, i braća njegova Jakov, i Josija, i Simon, i Juda? I sestre njegove nisu li sve kod nas? Otkud Njemu ovo sve? I sablažnjavahu se o Njega. A Isus reče im: Nema proroka bez časti osim na postojbini svojoj i u domu svom.”

Matej 13:55-57

Čak je i Njegova porodica mislila da je malo skrenuo s uma. Obratite pažnju da Pismo govori o tome da je porodica došla po Njega kako bi Ga stavili pod nadzor. Marko piše da su Ga Njegova majka i braća pronašli kako propoveda u nečijoj kući. U Jovanovom evanđelju piše: „Jer ni braća Njegova ne verovahu Ga” (Jovan 7:5).

Mnogi ne shvataju da je Isus bio odbačen od onih koji su Mu bili bliski. On nije po svaku cenu težio da bude prihvaćen od svojih ukućana. Nije želeo da Ga njihove želje kontrolišu. On bi ispunio Očev plan, bez obzira na to da li bi familija odobravala Njegove postupke ili ne.

Video sam mnogo parova, pri tome mislim posebno na bračne parove, u kojima jedan od partnera nije sledio Isusa zbog straha da sablazni onog drugoga, ili Ga oboje nisu sledili,

jer nisu želeli da sablazne nekog drugog člana svoje porodice. Kao rezultat svega, otpadali su od vere, ili jednostavno nikada nisu dostizali svoj pun potencijal.

Kada sam postao nanovo rođen, ostatak moje porodice je bio katoličke veroispovesti, i nisu razumeli moje uzbuđenje što sam pronašao novu, živu veru. Posebno je majka bila nezadovoljna mojom odlukom da napustim crkvu u kojoj me je ona prinela. Sigurno postoje katolici koji vole Boga, ali ja sam bio siguran da me Bog poziva da napustim tu crkvu.

Drugi talas nezadovoljstva je nastao kada sam najavio svoju odluku da uđem u službu. Malo pre toga sam diplomirao kao mašinski inženjer na *Purdue* univerzitetu, i moji roditelji su polagali velike nade u mene. Znao sam šta Bog želi od mene, i isto tako sam znao da će to da sablazni moje najbliže. Godinama se među nama osećala neprijatnost. Bilo je mnogo nesporazuma. Međutim, odlučio sam da nastavim da sledim Isusa, bez obzira na to koliko se oni ljute.

U početku sam pokušavao da ih ubedim Evanđeljem. Rekao sam im da nisu spašeni samo zbog toga što prisustvuju misama. Preterao sam. Nisam bio dovoljno mudar. Onda me je Bog uputio da pred njima živim uzornim hrišćanskim životom, da mogu da vide moja dobra dela. I dalje nisam pravio kompromise kako bih zadovoljio moje najbliže.

Danas mi moji roditelji pružaju veliku podršku. Moj deda, koji mi se najviše suprotstavljao, na jedan predivan način je doživeo spasenje kada je imao osamdeset devet godina, dve godine pre svoje smrti.

Možda su Isusova majka i Njegova braća mislili da je On izgubio razum, ali zbog poslušnosti Ocu, svi oni su na kraju bili spašeni. Svi su bili u Gornjoj sobi na dan Pedesetnice (Pentekosta). Jakov, Isusov polubrat, postao je jedan od vodećih apostola u crkvi u Jerusalimu.

Ako pravimo kompromise sa onim što nam Bog govori, samo da bismo udovoljili članovima svoje porodice, izgubićemo sveže ulje pomazanja u našim životima, a i svoje najbliže ćemo sprečiti da dožive oslobođenje.

Isus je sablaznio svoje saradnike (učenike).

U prethodnom poglavlju smo obradili odlomke o učenicima koje je Isus sablaznio. Hajde da se ponovo osvrnemo na iste, i da ih pogledamo iz Isusove perspektive.

„Tada mnogi od učenika Njegovih koji slušahu rekoše: Ovo je tvrda beseda! Ko je može slušati? A Isus znajući u sebi da učenici Njegovi viču na to, reče im: Zar vas ovo sablažnjava? Od tada mnogi od učenika Njegovih otidoše natrag, i više ne iđahu s Njim.”

Jovan 6:60-61.66

Stvari su već bile dovoljno teške. Verske vođe su pokušavale da ubiju Isusa. Bio je odbačen u sopstvenom gradu. Njegova porodica je mislila da je skrenuo sa uma. Ono što je dodatno otežavalo i povećavalo pritisak, jeste da su se mnogi od Njegovih sledbenika sablažnjavali i napuštali Ga. On je rekao svima koji su preostali da su i oni slobodni da odu ako žele.

Jedino do čega je Isusu bilo stalo jeste da ispuni Očev plan. Da je tog dana ostao sam, Njegovo srce se ne bi promenilo. Bio je odlučan da se pokori svome Ocu.

Isus je sablaznio neke od svojih bliskih prijatelja.

„Beše pak jedan bolesnik, Lazar iz Vitanije iz sela Marije i Marte, sestre njene. (A Marija, kojoj brat Lazar bolovaše, beše ona što pomaza Gospoda mirom i otre noge Njegove svojom kosom.) Onda poslaše sestre k Njemu govoreći: Gospode! Gle, onaj koji Ti je mio bolestan je.”

Jovan 11:1-3

Isus je voleo Martu, Mariju i Lazara. Bili su veoma bliski. Provodio je vreme sa njima. Pogledajte kakav je bio Njegov odgovor na vest o tome da je Lazar bio bolestan:

„A kad ću da je bolestan, tada osta dva dana na onom mestu gde beše.“

Jovan 11:6

Isus je imao otkrivenje da će Lazareva bolest da se završi smrću. Bila je vrlo ozbiljna situacija. Ipak, On je ostao tamo gde se nalazio još dva dana. Kada je konačno došao u Vitaniju, Lazar je bio mrtav.

Marija i Marta su Mu rekle: „Gospode! Da si Ti bio ovde ne bi naš brat umro“ (Jovan 11:21,32). Drugim rečima: „Zašto odmah nisi došao? Mogao si da ga spasiš!“

Verovatno su obe sestre bile pomalo povređene. Poslale su Mu glasnika, a On je ipak odložio dolazak. Isus nije odreagovao kako su one očekivale. On nije ostavio sve. Umesto toga, sledio je vođstvo Svetog Duha. Ovo je najbolja opcija za svakoga od nas. U tom trenutku je možda izgledalo kao da je Isus nezainteresovan, i da Ga nije briga.

Često su sluge Božije kontrolisane ljudima koje vode. Misle da moraju da učine sve što ljudi traže od njih.

Član odbora jedne Duhom ispunjene crkve, koja je ostala bez pastora, rekao mi je: „Mi želimo pastora koji bi ispunio naše potrebe. Neko ko bi u osam ujutro mogao da svrati do mene na kafu.“

Pomislio sam: „Naći ćete samo društvenog čoveka koga ćete moći da kontrolišete, a ne čoveka koga kontroliše Duh Sveti.“ Kasnije sam saznao da je ova crkva promenila četiri pastora za samo godinu dana.

Kada sam bio omladinski pastor, nakon prvih šest meseci službe, prišao mi je jedan mladić. Pitao me je: „Hoćeš li da budeš moj drugar? Prethodni omladinski pastor je bio moj drugar.“

Moj prethodnik je bio veoma druželjubiv, i mnogo je vremena provodio sa mladima. To je bilo na uštrb ostalih aktivnosti. Znao sam zašto me je to pitao ovaj mladić. Bila je u pitanju potpuno ista stvar kao sa prethodno pomenutim članom crkvenog odbora.

Citirao sam Mateja 10:41, gde Isus kaže: „Koji prima proroka u ime proročko, platu proročku primiće; a koji prima pravednika u ime pravedničko, platu pravedničku primiće.”

Upitao sam ga: „Ti imaš mnogo drugara, zar ne?”

„Da,” odgovorio je on.

„Ali imaš samo jednog omladinskog pastora, zar ne?”

„Da.”

„Da li želiš platu kao onaj koji je primio pastora, ili kao onaj koji je primio drugara? Način na koji mene primiš, određuje šta ćeš primiti od Boga.”

Shvatio je poentu i rekao: „Želim platu kao neko ko je primio omladinskog pastora.”

Mnoge Božije sluge su uplašene da ako ne ispune očekivanja ljudi, povrediće njihova osećanja i izgubiti podršku. Oni su uhvaćeni u zamku da ne sablazne druge. Njih kontrolišu njihovi ljudi, a ne Bog. Na taj način, malo toga se ostvari što ima večnu vrednost.

Isus je sablaznio Jovana Krstitelja.

Čak se i Jovan Krstitelj suočio sa iskušenjem da se sablazni zbog Isusa.

„I javiše Jovanu učenici njegovi za sve ovo. I dozvavši Jovan dva od učenika svojih posla ih k Isusu govoreći: Jesi li ti Onaj što će doći, ili drugog da čekamo? Došavši pak ljudi k Njemu rekoše: Jovan Krstitelj posla nas k Tebi govoreći: Jesi li ti Onaj što će doći, ili drugog da čekamo?”

Luka 7:18-20

Sačekajte malo. Zašto je Jovan pitao Isusa da li je On Mesija što treba da dođe? Jovan je bio onaj koji je pripremio Njegov put i najavio dolazak: „Gle, jagnje Božije koje uze na se grehe sveta” (Jovan 1:29). On je bio taj koji je rekao: „To je Onaj koji će krstiti Duhom Svetim” (Jovan 1:33). Čak je govorio i sledeće: „On treba da raste, a ja da se umanjujem” (Jovan 3:30, Čarničev prevod). Jovan je bio jedina osoba koja je u to vreme zaista znala ko je Isus. Još nije bilo otkriveno ni Simonu Petru.

Zašto onda pita: „Jesi li ti Onaj što će doći, ili drugog da čekamo?“

Stavi se u Jovanov položaj; da si osoba koja je najisturenija u onome što Bog čini. Mnoštvo naroda je dotaknuto tvojom službom. O tebi se najviše govori u celoj naciji. Živiš život samoodricanja. Nisi u braku kako bi maksimalizovao svoj potencijal i službu. Živiš u pustinji i hraniš se skakavcima i divljim medom, često postiš. Suprotstavljáš se farisejima koji te optužuju da si demoniziran. Celi život si posvetio tome da pripremiš put Mesiji koji dolazi.

Sada se nalaziš u zatvoru. Zatvoren si već neko vreme. Samo malo ljudi dolazi da te poseti, jer je pažnja naroda usmerena na Isusa iz Nazareta. Čak su se i tvoji učenici priključili Isusu. Ostalo je tek nekoliko njih koji te slede i služe ti. Kada dođu u posetu, donose priče o tome kako Isus i Njegovi učenici žive potpuno drugačijim životom od tvoga. Oni jedu i piju sa carinicima i grešnicima. Oni krše subotu i ne poste.

Možda bi se upitao: „Video sam kako je Duh u obliku goluba sišao na Isusa, ali zar se Mesija tako ponaša?“

Verovatno se iskušenje da se sablazni uvećavalo kako je prolazilo vreme koje je Jovan provodio u zatvoru. „Ovaj Isus, čiji sam dolazak pripremao, čemu sam posvetio celi svoj život, nije se čak udostojio ni da me poseti u zatvoru! Kako je to moguće? Da je Mesija, spasio bi me iz zatvora? Ništa loše nisam učinio.“

Onda pošalješ dvojicu svojih najvernijih učenika da pitaju Isusa: „Jesi li ti Onaj što će doći, ili drugog da čekamo?“

Pogledajmo kako je Isus odgovorio Jovanu:

„A u taj čas isceli mnoge od bolesti i od muka i od zlih duhova, i mnogima slepima darova vid. I odgovarajući Isus reče im: Idite i kažite Jovanu šta videste i čuste: slepi progledaju, hromi hode, gubavi čiste se, gluvi čuju, mrtvi ustaju, siromašnima propoveda se jevanđelje. I blago onome koji se ne sablazni o mene.“

Luka 7:21-23

Isusov odgovor je proročki. On citira Isaiju, knjigu koja je veoma poznata Jovanu. Odlomci iz knjige proroka Isaije 29:18, 35:4-6 i 61:1 se odnose na ono što su Jovanovi učenici primetili dok su čekali da postave pitanje Isusu. Oni svedoče da je On Mesija. Isus se ipak ne zaustavlja tu, već dodaje: „I blago onome koji se ne sablazni o mene.”

Isus je zapravo rekao: „Jovane, znam da ne razumeš sve što ti se dogodilo, niti mnoge od mojih načina, ali nemoj da se sablazniš zbog Mene samo zato što ne radim onako kako si ti očekivao.” Zamolio je Jovana da ne sudi na osnovu ličnih osećanja. Jovan nije mogao da sagleda celu sliku ili Božiji plan, baš kao što ni mi ne možemo danas. Isus ga je ohrabrivao i govorio: „Uradio si ono što ti je bilo zapovedeno. Tvoja nagrada će biti velika, samo se nemoj sablazniti zbog Mene!”

SABLAZAN BEZ PARDONA

Čak iako si naučio dosta o tome kako Bog radi, kao što je to bio slučaj i sa Jovanom, i dalje si izložen riziku da se sablazniš o Isusa. Ako Ga istinski voliš i veruješ u Njega, borićeš se protiv sablazni, i uvidećeš svaki put da su Njegovi putevi i načini na koje On radi, uvek iznad tvojih.

Ako se podrediš Svetom Duhu, ljudi će se uvek sablazniti o tebe. Isus je rekao u Jovanu 3:8: „Duh diše gde hoće, i glas njegov čuješ, a ne znaš otkuda dolazi i kuda ide; tako je svaki čovek koji je rođen od Duha.”

Neki te neće razumeti kada se budeš kretao u Duhu. Nemoj dozvoliti da te njihove negativne reakcije odvrate od onoga za šta znaš u svome srcu da je istina. Nemoj da zaustaviš protok Svetog Duha zbog ljudskih želja. Petar ovo lepo sumira u sledećim rečima:

„Kad, dakle, Hristos postrada za nas telom, i vi se tom misli naoružajte: jer koji postrada telom, prestaje od greha, da ostalo vreme života u telu ne živi više željama čovečijim, nego volji Božijoj.”

1. Petrova 4:1-2

Kada živiš po Božijoj volji, nećeš ugađati željama ljudi. Zbog toga ćeš patiti u telu. Isus je iskusio najveće protivljenje od strane verskih vođa. Verske vođe veruju da Bog deluje samo u granicama njihovih standarda. Oni veruju da su jedini koji su „u toku“ sa Bogom. Ako je naš Gospodar sablaznio religiozne ljude, samo zato što je bio vođen Svetim Duhom, onda će i oni koji Ga slede, sigurno sablazniti iste..

Progonstvo apostola Pavla je dobar primer. Neki ljudi u Galatiji su pogrešno čuli da je Pavle kompromitovao poruku Evanđelja o krstu, pristajući uz ono što su govorile religiozne vođe: da nema spasenja bez obrezanja. Međutim, Pavle je sve postavio na svoje mesto.

Rekao je: „Pogledajte me, religiozne vođe me posvuda progone. Da li bi oni to činili da ja propovedam obrezanje? Činjenica da je krst jedini način na koji ljudi mogu da se spasu, sablažnjava ljude, ali to je istina, i sigurno neću propovedati nešto drugačije!” (Galatima 5:11).

Ako neko dovodi u pitanje istinitost Evanđelja, onda je trenutak da reagujemo kako je potrebno, bez razmišljanja da li ćemo ga sablazniti, i bez izvinjenja ako se to dogodi. Moramo biti odlučni u svojim srcima da ćemo biti poslušni Božijem Duhu, bez obzira na cenu. Onda nećemo morati da pravimo odluke pod pritiskom, jer će one već biti napravljene.

**ISUS JE SABLAZNIO
NEKE LJUDE TIME
ŠTO JE BIO POSLUŠAN
SVOME OCU, ALI NIKADA
NIJE UZROKOVAO SABLAZAN
DA BI SE IZBORIO
ZA SVOJA PRAVA.**

Nedavno sam pročitao knjigu *Sotonska zamka*, i samo sam želeo da vam napišem da sam doživeo potpuno oslobođenje u jednoj oblasti svog života, iako sam mislio da nikada neću biti slobodan. Želim da se zahvalim što ste napisali ovu knjigu, jer je promenila moj život!

C.R. Tenesi

DA IH NE BISMO SABLAZNILI

„Zato da ne osuđujemo više jedan drugog, nego mesto toga ovo gledajte da ne postavljate bratu spoticanja ili sablazni.“

Rimljanima 14:13

Upravo smo čitali o tome kako je Isus za vreme svojih putovanja i propovedanja sablaznio mnoge ljude. Gde god da je odlazio, neki ljudi bi se sablažnjavali. U ovom poglavlju želim da obradim i drugu stranu priče.

Isus i Njegovi učenici su se tek vratili u Kafernaum. Završili su putovanje na kome su služili mnogima, i započeli su kratak, ali veoma potreban odmor.

Ako je neko mesto moglo da se smatra bazom Isusove službe, onda je to zasigurno bio Kafernaum.

Dok su bili tamo, jedan carinik je pristupio Simonu Petru i upitao ga: „Zar vaš učitelj ne plaća hramski porez?“ (Matej 17:24, Savremeni srpski prevod).

Petar je odgovorio potvrdno, i vratio se da o tome porazgovara sa Isusom.

Isus je znao šta je carinik pitao Petra, pa ga je preduhitrio pitanjem: „Šta misliš Simone? Carevi zemaljski od koga

uzimaju poreze i harače, ili od svojih sinova ili od tuđih? Reče Njemu Petar: Od tuđih. Reče mu Isus: Dakle ne plaćaju sinovi" (Matej 17:25-26).

Isus je hteo da Petar shvati suštinu Njegovih reči, a to je da sinovi ne plaćaju poreze. Oni zapravo imaju korist od ubiranja poreza. Žive u carskim palatama koje se izdržavaju od poreza. Sinovi jedu za carskim stolom i nose carsku odeću, a sve se to plaća od poreza. Oni besplatno žive, jer im je sve obezbeđeno.

Carinik je ipak naplatio hramski porez. Ko je Car i vlasnik Hrama? U čiju čast je izgrađen? Odgovor je Bog Otac. Petar je pre toga već primio otkrivenje od Boga o tome ko je Isus, da je On „Hristos, Sin Boga živoga“.

Isus je upitao Petra: „Ako sam Sin Onoga ko je vlasnik ovog Hrama, nisam li onda oslobođen plaćanja hramskog poreza?“ Naravno da je trebalo da bude izuzet od plaćanja poreza. Ne bi uopšte pogrešio da nije platio porez. Pogledajte šta je ipak Isus rekao Simonu Petru:

„Ali da ih ne sablaznimo, idi na more, i baci udicu, i koju prvo uhvatiš ribu, uzmi je; i kad joj otvoriš usta naći ćeš statir; uzmi ga te im podaj za me i za se.“

Matej 17:27

Isus je dokazao da ne mora da plati hramski porez, ali da ne bi druge sablaznio, rekao je Petru: „Hajde da platimo!“ Još jedna potvrda da je On bio slobodan od hramskog poreza je bilo i to što je rekao Petru da ide i peca, i da će u ustima prve ribe koju ulovi pronaći statir. Bog Otac je obezbedio i novac za porez.

Isus je Gospod cele zemlje. On je Sin Božiji. On je stvorio zemlju i sve što je na njoj, i sve je Njemu posvećeno. Zbog toga je znao da će statir biti u ustima ribe. Isus nije morao da radi za taj novac jer je bio Sin. On je ipak izabrao da plati porez, kako nekoga ne bi sablaznio.

Da li je to isti Isus koga smo videli u prethodnom poglavlju kako sablažnjava ljude i uopšte se ne izvinjava zbog toga? Dokazao je da je izuzet od hramskog poreza, ali je ipak rekao: „Hajde da ih ne sablaznimo, idi i plati taj porez!“

Izgleda kao da postoji nedoslednost u onome šta radi. Odgovor se nalazi u sledećem stihu.

„U taj čas pristupiše k Isusu učenici govoreći: Ko je dakle najveći u carstvu nebeskom? I dozva Isus dete, i postavi ga među njih, i reče im: Zaista vam kažem, ako se ne povratite i ne budete kao deca, nećete ući u carstvo nebesko. Koji se dakle ponizi kao dete ovo, onaj je najveći u carstvu nebeskom.”

Matej 18:1-4

Ključni deo u ovom stihu je „koji se dakle ponizi”. Malo kasnije, Isus je ovo dodatno objasnio rečima.

„Koji hoće da bude veći među vama, da vam služi. I koji hoće među vama da bude prvi, da vam bude sluga. Kao što ni Sin čovečiji nije došao da Mu služe, nego da služi i da dušu svoju u otkup da za mnoge.”

Matej 20:26-28

Kakva izjava! On nije došao da Mu služe, već da sam služi. On je bio Sin. Bio je slobodan. Nikome ništa nije dugovao. Nije bio podređen bilo kom čoveku. Slobodno i svojevoljno je odlučio da služi.

SLOBODA DA SLUŽIMO

Mi smo upozoreni u Novom zavetu da kao sinovi Božiji oponašamo svog Gospoda, da imamo isti stav kakav vidimo kod Isusa.

„Jer ste vi, braćo, na slobodu pozvani: samo da vaša sloboda ne bude na želju telesnu, nego iz ljubavi služite jedan drugom.”

Galatima 5:13

Druga reč za slobodu je *privilegija*. Ne treba da koristimo našu slobodu ili privilegije koje imamo kao deca živog Boga, da bismo služili samo sebi. Slobodu treba da koristimo da

Sotonska zamka

bismo služili drugima. Sloboda je u služenju, a svezanost je u ropstvu. Rob je onaj koji *mora da služi*, dok je sluga onaj koji *živi da bi služio*. Pogledajmo neke od razlika između roba i sluge.

- *Rob* mora - *sluga* želi.
- *Rob* ispunjava minimum zahteva - *sluga* ostvaruje svoj maksimalan potencijal.
- *Rob* ide jednu milju - *sluga* ide jednu više.
- *Rob* se oseća uskraćeno od materijalnog - *sluga* daje.
- *Rob* je svezan - *sluga* je slobodan.
- *Rob* se bori za svoja prava - *sluga* se odriče svojih prava.

Video sam mnoge hrišćane kako služe, ali ogorčeno. Oni nerado daju i žale se kad plaćaju svoje poreze. Žive kao robovi po zakonu, a slobodni su. Oni ostaju robovi u svojim srcima. Takvi hrišćani nemaju isti duh kao Isus. Oni ne shvataju da su oslobođeni, kako bi mogli da služe. Zbog toga nastavljaju da se bore za svoje dobro, umesto da se bore za dobro drugih.

Pavle u poslanicama Rimljanima i Korinćanima daje živopisan primer suprotstavljanja ovakvom stavu. Sloboda nekih vernika je bila iskušana uzimanjem hrane. Pavle ih je ohrabrivao: „A slaboga u veri primajte lepo, da se ne smeta savest. Jer jedan veruje da sme svašta jesti, a koji je slab jede zelje” (Rimljanima 14:1-2).

Isus je objasnio da čoveka ne onečisti ono što ulazi na usta, već ono što izlazi iz usta. Kada je ovo izjavio, potvrdio je da je sva hrana čista za vernike (Marko 7:18-19).

Pavle je rekao da je bilo nekih vernika koji su slabi u veri, jer zbog straha nisu mogli da jedu meso žrtvovano idolima. Iako je Isus govorio o tim stvarima, ovi ljudi i dalje nisu mogli čiste savesti da jedu meso.

„A za jelo idolskih žrtava, znamo da idol nije ništa na svetu, i da nema drugog Boga osim jednog... Ali mi imamo samo jednog Boga Oca, od kog je sve, i mi u Njemu, i jednog Gospoda Isusa Hrista, kroz kog je sve,

i mi kroza Nj. Ali nema svako razuma; jer neki koji još i sad misle da su idoli nešto, kao idolske žrtve jedu, i savest njihova, slaba budući, pogani se.”

1. Korinćanima 8:4,6-7

U tadašnjim crkvama je bilo hrišćana koji su imali jaču veru, i oni su jeli meso sumnjivog porekla. To se dešavalo pred ljudima koji su bili slabiji u veri. Iako je Isus posvećivao ovakvu hranu, nastajali su problemi. Slabiji u veri nisu mogli ni da zamisle da se jede meso sa idolskih oltara. Jači u veri su znali da idoli nisu ništa, i nisu imali problema sa savešću dok su jeli.

Želeli su da zadrže svoja prava i slobodu koje su im pripadale kao novozavetnim vernicima. Manje ih je brinulo da li će sablazniti svoju braću po veri. Ne uviđajući ovo, stavljali su kamen spoticanja ispred vernika koji su bili slabiji u veri. Ovakav stav ne treba da bude prisutan u srcu sluga. Pogledajmo kako im se Pavle obratio:

„Zato da ne osuđujemo više jedan drugog, nego mesto toga ovo gledajte da ne postavljate bratu spoticanja ili sablazni... Jer carstvo Božije nije jelo i piće, nego pravda i mir i radost u Duhu Svetome.”

Rimljanima 14:13,17

Drugim rečima, Pavle je poručio: „Setimo se da je carstvo Božije u pravednosti, miru i radosti u Duhu Svetome.” Sve te stvari su bile izvor uznemirenosti kod novih vernika. Vernici koji su bili snažniji u veri, nisu koristili svoju slobodu da služe, već da ostvaruju svoja „prava”. Oni su imali znanje o slobodi koja postoji u Novom zavetu, ali znanje bez ljubavi uništava.

U ovoj situaciji nisu imali srce kao Isus. On je dokazao svoja prava po pitanju hramskog poreza, iako ga je namirivao. Tako je Petru i ostalim učenicima dao primer koliko je važno da služimo drugima. On nikada nije želeo slobodu koja bi samo zahtevala svoja prava, i koja bi dovela do toga da drugi budu povređeni i da se sablazne.

Pavle je opominjao sve koji su imali znanje o pravima koja im pripadaju u Hristu; ali koji nisu imali srce poput Njegovog, i nisu služili drugima.

„I s tvog razuma poginuće slabi brat, za kog Hristos umre. Tako kad se grešite o braću, i bijete njihovu slabu savest, o Hrista se grešite.”

1. Korinćanima 8:11-12

Mi možemo da koristimo našu slobodu kako bismo grešili. Kako? Tako što ćemo ugroziti one čija je savest osetljivija. Na taj način se oni najmanji koji pripadaju Hristu sablažnjavaju i spotiču.

ODREĆI SE SVOJIH PRAVA

Nakon što je Isus dokazao svoju slobodu od hramskog poreza, naglasio je pred svojim učenicima važnost poniznosti.

„A koji sablazni jednog od ovih malih koji veruju mene, bolje bi mu bilo da se obesi kamen vodenični o vratu njegovom, i da potone u dubinu morsku. Teško svetu od sablazni! Jer je potrebno da dođu sablazni; ali teško onom čoveku kroz koga dolazi sablazan. Ako li te ruka tvoja ili noga tvoja sablažnjava, odseci je i baci od sebe: bolje ti je ući u život hrom ili kljast, nego li s dve ruke i dve noge da te bace u oganj večni. I ako te oko tvoje sablažnjava, izvadi ga i baci od sebe: bolje ti je s jednim okom u život ući, nego s dva oka da te bace u pakao ognjeni. Gledajte da ne prezrete jednog od malih ovih; jer vam kažem da anđeli njihovi na nebesima jednako gledaju lice Oca mog nebeskog.”

Matej 18:6-10

Celo poglavlje u Matejevom evanđelju govori o sablaznima. Isus je jasno govorio o tome da treba da se klonimo svega što može da uzrokuje greh, čak iako se radi o

nekoj od novozavetnih privilegija. Ako nešto navodi tvog brata koji je slabiji u veri da čini greh, onda to odbaci pred njim.

Možda se sada pitaš zašto je Isus sablaznio mnoge, kao što smo mogli da vidimo u prethodnom poglavlju Matejevog evanđelja. Odgovor je jednostavan. Isus je sablažnjavao ljude, samo kao rezultat svoje poslušnosti Ocu i služenja drugima. Sablazni koje je izazvao nisu nastale zbog toga što je On zahtevao ostvarenje svojih prava.

Fariseji su se sablaznili kada je Isus isceljivao u subotu. Njegovi učenici su se sablaznili zbog istina koje Mu je Otac naložio da propoveda. Marija i Marta su se sablaznile jer je odložio posetu i isceljenje Lazara. Međutim, nikada nećete pročitati da je Isus sablaznio nekoga tako što je ugađao sebi.

Pavle u svom pismu Korinćanima upozorava:

„Ali se čuvajte da kako ova sloboda vaša ne postane spoticanje slabima.”

1. Korinćanima 8:9

Sloboda nam je data da bismo podredili svoje živote služenju drugima. Pozvani smo da gradimo, a ne da rušimo. Sloboda nam nije data da bismo ostvarili neku korist. Zbog čestih zloupotreba slobode, danas se mnogi sablažnjavaju zbog toga kako hrišćani žive.

Pogledajmo ponovo upozorenje koje nam je dato u 1. Korinćanima 8:9: „Ali se čuvajte da kako ova sloboda vaša ne postane spoticanje slabima.”

Evo jednog primera u kome vidim kršenje date zapovesti. Na mom drugom misijskom putovanju u Indoneziju, poveo sam Lizu, našu decu i dadilju. Doputovali smo u Denpasar na Baliju. To je jedno turističko ostrvo.

U crkvi koju smo došli da posetimo, bio je starešina koji je imao skroman hotel u bučnom delu grada. Mi smo prevalili dug put i bili smo neispavani. Bili smo umorni i iscrpljeni. Te noći smo se budili po nekoliko puta zbog buke i pasa koji su lajali. Prespavali smo jednu noć tamo, ali se nismo odmorili, iako nam je odmor bio jako potreban.

Sledećeg dana smo otputovali na ostrvo Java, gde smo naredne dve sedmice imali veoma ispunjen raspored. Imali smo samo jedan slobodan dan u dve nedelje, a i taj dan smo morali da iskoristimo za put. Za dvadeset četiri sata smo služili pet puta u crkvi koja ima trideset hiljada članova.

Na kraju putovanja smo prema rasporedu ponovo išli na Bali. Pastor nas je informisao da ćemo odsesti u istom hotelu. Nismo bili uzbuđeni što ćemo se ponovo naći u istoj situaciji, i to nakon dve sedmice intenzivnog služenja po crkvama.

Za vreme doručka, nakon koga je trebalo da krenemo sa Jave na Bali, prišla nam je predivna gospođa i ponudila se da nam plati smeštaj u jednom od najboljih hotela na Baliju. Bio sam jako uzbuđen što ćemo moći da se odmorimo i odsednemo na tako lepom mestu.

Nakon što smo napustili restoran da bismo se spakovali, Liza mi je rekla da se ne oseća prijatno da prihvati ponudu te gospođe. Prevodilac i ja se nismo složili sa njom i rekli smo da će sve biti dobro. Dok smo leteli avionom od Jave ka Baliju, Liza je ponovo rekla da misli da ne radimo pravu stvar.

Pogrešio sam što je nisam poslušao. Rekao sam joj da crkva neće imati nikakve troškove i da se ne brine. Kada smo došli na Bali, preuzeli prtljag, ona me je molila da odustanemo, ali ja sam je ignorisao.

Kada smo se sreli sa pastorom, rekao sam mu da nema potrebe da odsedamo u hotelu koji je bio u vlasništvu starešine iz crkve, jer nam je jedna žena dala drugu ponudu. Nije izgledao srećno zbog onoga što sam mu rekao, pa sam ga upitao da li je to problem.

Srećom, bio je potpuno otvoren i rekao: „Džone, to će da povredi starešinu i njegovu porodicu. Oni su već rezervisali sobu za vas, iako su skroz popunjeni za večeras.”

Ja sam povredio i samog pastora, jer nisam cenio ono što su pripremili i organizovali za nas. Konačno sam mu rekao da ćemo ostati u starom hotelu i da ćemo propustiti ponudu žene sa Jave.

Gospod se pozabavio mojim stavom. Znao sam da je pastor povređen. Video sam da je zahtevanje mojih prava

dovelo do toga da sam povredio ovog brata, i to je bio greh. Zamolio sam ga da mi oprost. On je to i učinio. Nadam se da neću ponovo morati da učim tu lekciju.

TEST IZGRADNJE

Kad je pisao Rimljanima, apostol Pavle je predstavio kakvo je Božije srce po pitanju ovih stvari:

„Tako, dakle, da se staramo za mir i za ono čime vodimo na bolje jedan drugog.“

Rimljanima 14:19

Treba da pazimo da ne sablaznimo druge zbog naše lične slobode. Ono što činimo, može čak da bude dozvoljeno, i u skladu sa Pismom, ali zapitajmo se da li je na izgradnju drugih ili nas samih?

„Sve mi je slobodno, ali nije sve na korist; sve mi je slobodno, ali sve ne ide na dobro. Niko da ne gleda šta je njegovo, nego svaki da gleda šta je drugog... Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li šta drugo činite, sve na slavu Božiju činite. Ne budite na sablazan ni Jevrejima, ni Grcima, ni crkvi Božijoj, kao što ja u svačemu svima ugađam, ne tražeći svoje koristi nego mnogih, da se spasu.“

1. Korinćanima 10:23-24; 31-33

Ohrabrujem te da dozvoliš Svetom Duhu da kroz svetopisamske stihove preispita svaku oblast u tvom životu. Dozvoli Mu da ti pokaže ako postoji bilo kakav skriveni motiv ili strategija, koje imaju za cilj tvoju korist, a ne korist drugih. Bez obzira kakvim životom živiš, prihvati Njegov izazov da živiš kao sluga svima.

Iskoristi svoju slobodu u Hristu, kako bi oslobodio i druge, a ne samo kako bi ostvario svoja prava. Ovo je bila jedna od vodećih ideja u Pavlovoj službi. On je napisao: „Nikakvo ni u čemu ne dajete spoticanje, da se služba ne kudi“ (2. Korinćanima 6:3).

**OSOBA KOJA NE MOŽE
DA OPROSTI JE ZABORAVILA
KOLIKO JOJ JE VELIKI DUG
BOG OPROSTIO.**

Knjiga *Sotonska zamka* se nalazila u mojoj biblioteci više od godinu dana, i ja sam konačno počeo da je čitam. Odjednom sam postao svestan nekih stvari, i mogao sam da imenujem duha koji se uselio u moj život. Bez imalo sumnje znam da me je Sveti Duh vodio ka tome da pročitam ovu knjigu. Što sam više čitao, postajao sam sve presvedočeniji o nekim stvarima. U crkvi je pastor pozvao sve koji treba nekome da oprostite, da izađu napred. Ja sam bez ustručavanja izašao napred, kako bih oprostio svima za koje sam osećao da su me povredili; posebno svome ocu. Onda sam zamolio svoga oca da oprostí meni. Zahvalan sam što mi je oprostio i sada sam slobodan! Hvala Vam za ovu knjigu.

R.P. Virdžinija

OPROŠTENJE: NE DAJEŠ - NE PRIMAŠ

„Zato vam kažem: sve što ištete u svojoj molitvi verujte da ćete primiti; i biće vam. I kad stojite na molitvi, praštajte ako šta imate na koga: da i Otac vaš koji je na nebesima oprostí vama pogreške vaše. Ako li, pak, vi ne opraštate, ni Otac vaš koji je na nebesima neće oprostíti vama pogreške vaše.”

Marko 11:24-26

Želim da skrenem pažnju na posledice koje se javljaju kada odbijemo da se pozabavimo sablaznima i povređenošću, kao i to kako da ih se oslobodimo.

Isus je mislio ono što je rekao: „Ako li, pak, vi ne opraštate, ni Otac vaš koji je na nebesima neće oprostíti vama pogreške vaše.” Živimo u kulturi u kojoj ne mislimo uvek ono što kažemo. Kao posledica toga, javlja se stav da i mi ne verujemo da drugi misle ono što kažu. Reč neke osobe se ne uzima za ozbiljno.

Takve stvari počinju još u detinjstvu. Roditelj kaže svome detetu: „Istući ću te ako to ponovo uradiš.” Ne samo da dete ponovi stvar, već to uradi nekoliko puta... Nakon svakog ponavljanja, usledi ista epizoda sa upozoravanjem deteta od

strane roditelja. Obično izostanu konkretne akcije. Ako i dođe do nekog kažnjavanja deteta, to je obično ili mnogo blaže nego što je detetu obećano, ili mnogo ozbiljnije, jer je roditelj u međuvremenu postao veoma isfrustriran.

Obe reakcije šalju detetu poruku da ne mislite ono što kažete, ili da ono što kažete nije istina. Deca tako uče da nije istina sve što roditelji ili drugi autoriteti govore. Deca tako postaju zbunjena i ne razumeju kada, i da li uopšte treba za ozbiljno da uzimaju ono što im govore osobe od autoriteta. Ovaj stav se dalje projektuje na druge oblasti u životu. Deca kroz iste naočare gledaju učitelje, prijatelje, vođe i šefove. Vremenom, deca odrastaju i usvajaju ovakve standarde kao normalne. Njihova konverzacija se tada sastoji od obećanja i izjava, u kojima oni govore stvari koje zapravo i ne misle.

Daću vam jedan hipotetički primer takve konverzacije. Džim sretno Toma, koga poznaje, ali sa kojim nije razgovarao neko vreme. On je u žurbi i razmišlja na sledeći način: „O, ne. Ne mogu da verujem da je to Tom. Nemam vremena za priču sa njim.”

Dvojica ljudi se sreću i Džim kaže: „Slava Gospodu brate. Drago mi je da te vidim.”

Oni nakratko razgovaraju. S obzirom na to da je Džim u žurbi, on završava rečima: „Moramo jednom da se nađemo i da ručamo zajedno.”

Prvo, Džim nije bio srećan što je sreo Toma, jer je bio u žurbi. Drugo, on nije razmišljao o Gospodu kada je pozdravio Toma rečima: „Slava Gospodu.” Treće, on nije imao nameru da se zaista nađu i ručaju zajedno. To je samo način kako da se brže izvuče i umiri svoju savest. Na kraju vidimo da Džim od svega što je rekao u celom razgovoru, ništa nije mislio ozbiljno.

U stvarnosti se ovakve situacije dešavaju svaki dan. Danas većina ljudi ne misli ozbiljno četvrtinu onoga što kaže. Zato i nije čudno što nam je teško da znamo kada neku osobu možemo da uzmemo za ozbiljno.

Kada Isus govori, On želi da Ga uzmemo za ozbiljno. Ono što kaže, ne doživljava na način na koji mi doživljavamo autoritete ili druge ljude u našim životima. Kada nešto kaže,

Isus to i misli. On je veran, čak i kada smo mi neverni. On hoda u istini i integritetu koji prevazilazi našu kulturu i društvo. Kada Isus kaže: „Ako li, pak, vi ne opraštate, ni Otac vaš koji je na nebesima neće oprostiti vama pogreške vaše“, On tako i misli.

Isus ovo nije rekao samo jednom u Evanđeljima, već mnogo puta. On je isticao važnost ovog upozorenja. Hajde da pogledamo nekoliko izjava koje je dao u drugim situacijama.

„Jer ako opraštate ljudima grehe njihove, oprostiće i vama Otac vaš nebeski. Ako li ne opraštate ljudima grehe njihove, ni Otac vaš neće oprostiti vama grehe vaše.“

Matej 6:14-15

„I ne sudite, i neće vam suditi; i ne osuđujte, i nećete biti osuđeni; opraštajte, i oprostiće vam se.“

Luka 6:37

Čitamo u molitvi „Oče naš“:

„I oprosti nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim.“

Matej 6:12

Pitam se, koliko bi hrišćana želelo da im Bog oprosti na isti način na koji su oni oprostili ljudima koji su ih povredili. Ipak, baš to je način na koji će svima biti oprošteno. Zato što je neopraštanje toliko rasprostranjeno u našim crkvama, mi ne želimo za ozbiljno da uzmemo ove Isusove reči. Rasprostranjeno ili ne, istina se ne menja. Način na koji mi opraštamo drugima, odražava se na način na koji će i nama biti oprošteno.

Čuo sam neobično svedočanstvo o slugi Božijem na Filipinima. Moj prijatelj koji ga je poznao, i sa kime je ranije saradivao, pokazao mi je članak i ispričao o njegovim iskustvima.

Taj čovek se nekoliko godina opirao Božijem pozivu zato što je u poslu bio veoma uspešan. Zarađivao je mnogo novca.

Njegova neposlušnost je na kraju dovela do toga da je završio u bolnici zbog srčanih problema.

Umro je na operacionom stolu i našao se ispred ulaza u raj. Isus je stajao tamo, i želeo je da se pozabavi njime, zbog njegove neposlušnosti. Čovek je preklinjao Gospoda i govorio da će Mu služiti, ako mu produži život. Gospod se složio i dopustio mu je.

Pre nego što ga je poslao nazad u njegovo telo, Gospod mu je pokazao viziju pakla. Video je svoju taštu kako gori u paklenom plamenu.

Bio je zapanjen. Ona je molila „molitvu pokajanja i spasenja“, ispovedala da je hrišćanka i posećivala crkvu. Pitao je Gospoda: „Zašto je ona u paklu?“

Gospod mu je rekao da je odbila da oprostí rođaku i zato ni njoj nije moglo da bude oprošteno.

OPRAŠTANJE I DUHOVNI RAST

Liza i ja smo u našoj službi videli mnogo primera ove zamke neopraštanja. Kada sam prvi put služio u Indoneziji, odseo sam u kući bogatog poslovnog čoveka. Iako su on i njegova porodica pohađali crkvu u kojoj sam služio, oni nisu bili spašeni.

Za vreme sedmice koju sam proveo kod njih, njegova žena je primila spasenje, zatim on, i na kraju njihovo troje dece. Došlo je do oslobođenja, i celokupna atmosfera u njihovoj kući se promenila. Velika radost je ispunila njihov dom.

Kada su čuli da ću se vratiti u Indoneziju sa svojom ženom, pozvali su nas da odsednemo kod njih, i ponudili su se da plate avionske karte za naše troje dece i dadilju.

Mi smo ponovo došli i deset puta smo služili u njihovoj crkvi. Propovedao sam o pokajanju i Božijoj prisutnosti. Osetili smo Božije prisustvo na službama. Tekle su suze i čuo se plač nakon oslobođenja koja su se dogodila.

Ponovo sam služio celoj porodici. Majka tog čoveka je živela u istom gradu i dolazila je na svaku službu. Ona je

takođe priložila veliku sumu novca, kako bi se kupile avionske karte za moju decu.

Pred kraj sedmice, ta žena me je pogledala pravo u oči i upitala: „Džone, zašto ja nikada nisam osetila Božiju prisutnost?”

Upravo smo završili sa doručkom, i svi ostali su ustali od stola.

Žena je nastavila: „Dolazila sam na svaku službu, i pažljivo slušala sve što si propovedao. Izašla sam napred i pokajala se, ali ipak, nijednom nisam osetila Božiju prisutnost. Ne samo tada, ja zapravo nikada nisam osetila Božiju prisutnost.”

Još malo sam razgovarao sa njom i onda sam joj predložio: „Hajde da se molim da budete ispunjeni Svetim Duhom.” Položio sam svoje ruke na nju i molio se da primi Svetog Duha, ali uopšte nije bilo znaka Božije prisutnosti.

Onda je Bog progovorio mom duhu: „Ona nikada nije oprostila svom mužu. Reci joj da mu oprost.”

Sklonio sam svoje ruke sa nje. Znao sam da joj je muž mrtav, ali sam je pogledao i rekao: „Gospod mi je pokazao da zadržavate neopraštanje prema svom mužu.”

Ona je rekla: „Da, to je tačno, ali dala sam sve od sebe da bih mu oprostila.”

Nakon toga mi je ispričala sve grozne stvari koje joj je on učinio. Mogao sam da shvatim zašto se mučila sa time da mu oprost.

Ipak sam joj rekao: „Ako želite da primite nešto od Boga, morate da oprostite.” Objasnio sam joj šta je Isus govorio o opraštanju.

„Ne možete mu oprostiti u svojoj snazi. Morate to doneti pred Boga, i prvo tražiti da Bog oprost Vama. Onda možete da oprostite svom mužu. Da li ste voljni da mu oprostite?”

Odgovorila je potvrdno.

Poveo sam je u jednostavnu molitvu: „Oče nebeski, u Isusovo ime Te molim da mi oprostiš što sam zadržavala neopraštanje prema svome mužu. Gospode, znam da ne mogu da mu oprostim u svojoj snazi. Već sam pokušavala, ali sada

pred Tobom, otpuštam sve što sam zadržavala u svome srcu prema mom mužu. Opraštam mu.”

Pre nego što je izgovorila ove reči, suze su joj potekle niz obraze.

Rekao sam joj da podigne svoje ruke i da počne da moli u jezicima.

Po prvi put u životu je molila predivnim nebeskim jezikom. Imali smo tako snažan osećaj Gospodnje prisutnosti, da smo bili preplavljeni strahopoštovanjem. Još malo smo razgovarali, i onda sam je ohrabrio da nastavi da uživa u Njegovoj prisutnosti. Ostavio sam je, a ona je nastavila da slavi Boga.

Kada su njen sin i snaja saznali novosti, bili su šokirani. Sin je rekao da nikada nije video svoju majku da plače.

Ni sama se nije sećala kada je poslednji put plakala. Rekla je: „Čak i kada je moj muž umro, ja nisam plakala.”

Na službi koja se održala te večeri, ista žena je bila krštena u vodi. Naredna tri dana sa njenog lica je zračio zadovoljan i predivan osmeh. Nisam mogao da se setim da se pre toga smejala. Nije oprostila, i zbog toga je bila zarobljena neopraštanjem. Kada je oprostila svome mužu, primila je silu Gospodnju u svom životu i postala je svesna Njegovog prisustva.

SLUGA KOJI NIJE PRAŠTAO

U Matejevom evanđelju 18, Isus otkriva o ropstvu neopraštanja, povređenosti i sablazni. Poučavao je svoje učenike kako da se pomire sa nekim ko ih je povredio. (Biće više reči o pomirenju u narednom poglavlju.)

Petar je upitao: „Gospode! Koliko puta ako mi sagreši brat moj da mu oprostim? Do sedam puta?” (Matej 18:21). Mislio je da je velikodušan zbog svog predloga.

Petar je voleo da dovodi stvari do krajnjih granica. On je bio taj koji je rekao na Gori Preobraženja: „Dobro je da smo ovde; ako hoćeš, načiniću ovde tri senice, jednu tebi, i jednu Mojsiju i jednu Iliji” (Matej 17:4, Čarničev prevod). U

prethodnoj situaciji je mislio da je ispao velikodušan... Verovatno je razmišljao: „Ostaviću jak utisak na Učitelja svojim predlogom da oprostim sedam puta.”

Dobio je zaprepašćujući odgovor: „Ne kažem ti do sedam puta, nego do *sedamdeset puta sedam*” (Matej 18:21-22, Čarničev prevod). Drugim rečima, treba oprostiti kao što Bog oprašta, bez ikakvih uslova.

Tada je Isus ispričao priču, kako bi naglasio ono što je želeo da kaže.

„Zato je carstvo nebesko kao čovek car koji namisli da se proračuna sa svojim slugama. I kad se poče računati, dovedoše mu jednog dužnika od deset hiljada talanata.”

Matej 18:23-24

Da bismo razumeli ono što je Isus rekao, moramo da znamo koliko je vredeo jedan talanat. Talanat je bila jedinica mere. Koristio se za merenje zlata (2. Samuilova 12:30), srebra (1. Carevima 20:39), drugih metala i vrednosti. U ovoj usporedbi, talanat predstavlja dug, pa možemo sa sigurnošću da pretpostavimo da se odnosio na zlato ili srebro. Recimo da je u pitanju bilo zlato.

Težina jednog talanta je bila trideset četiri kilograma. To je bila težina koju je čovek mogao da ponese (2. Carevima 5:23). Deset hiljada talanata bi bilo 34.000 kilograma ili 34 tone. Ovaj sluga je dakle dugovao svome gospodaru 34 tone zlata.

Danas se cena zlata kreće oko 375 dolara po jednoj unci. Na današnjem tržištu, talanat zlata bi vredeo 450.000 dolara. Deset hiljada talanata zlata bi vredelo 4,5 milijarde dolara. Ovaj sluga je svome gospodaru dugovao 4.500.000.000 dolara!

Isus je želeo da istakne da je ovaj sluga imao dug, koji nikada nije mogao da isplati.

„I budući da nemaše čim platiti, zapovedi gospodar njegov da ga prodaju, i ženu njegovu i decu, i sve što ima; i da mu se plati. No sluga taj pade i klanjaše mu se govoreći: Gospodaru! Pričekaj me, i sve ću ti platiti.

A gospodar se sažali nad tim slugom, pusti ga i dug oprostí mu.”

Matej 18:25-27

Hajde da pogledamo kako ova usporedba može da se primeni na povređenost i sablazni. Kada dođe do povređivanja, nastaje i neka vrsta dugovanja. Verovatno ste mnogo puta čuli reči: „Platiće mi za ovo!” Opraštanje je kao otpisivanje dugova.

Car u ovoj priči predstavlja Boga Oca, koji je oprostio svome slugi dug, koji ovaj nije mogao da plati. U Kološanima 2:13-14 (Čarničev prevod) čitamo: „I vas, koji ste bili mrtvi zbog prestupa i neobrezanja vaše plati, oživeo je zajedno s njim, oprostivši nam sve prestupe na taj način što je izbrisao obveznicu koja je svojim odredbama bila protiv nas i uklonio je - prikovavši je na krst.”¹

Mi nismo mogli da platimo dugove koji su nama oprošteni. Nema šanse da bismo ikada mogli da platimo Bogu ono što Mu dugujemo. Zato nam je Bog dao spasenje kao dar. Isus je platio dug koji je bio naš. Ovde možemo da vidimo paralelu između odnosa sluge prema njegovom gospodaru, i našeg odnosa prema Bogu.

„Ali onaj sluga iziđe, te nađe jednog od svojih drugova u službi koji mu je dugovao sto dinara, uhvati ga i stade ga daviti govoreći: vrati ako šta duguješ.”

Matej 18:28 (Čarničev prevod)

Dinar je otprilike bio jednak vrednosti dnevne nadnice radnika². Po današnjim vrednostima, sto dinara bi bilo kao četiri mesečne plate. Nastavimo da čitamo ovaj odlomak:

„Tada pade pred njega njegov drug i moljaše ga govoreći: imaj strpljenja prema meni i vratiću ti. Ali on ne htede, nego ode i baci ga u tamnicu dok ne plati dug.”

Matej 18:29-30 (Čarničev prevod)

Jedan od njegovih drugova mu je dugovao izvesnu sumu novca - otprilike trećinu godišnje zarade. Kako bi se ti osećao da ti nedostaje trećina godišnje plate? Seti se da je ovom čoveku oprošten dug od 4,5 milijarde dolara. To je više novca nego što je mogao da zaradi za ceo svoj život!

Naša povređenost, dugovi koje zadržavamo jedni prema drugima, u poređenju sa našim dugovima prema Bogu, jednaki su tromesečnoj zaradi u poređenju sa 4,5 milijarde dolara. Možda se neko loše poneo prema nama, ali je to zanemarljivo u odnosu na naše greške prema Bogu.

Možda se osećaš kao da niko nije prošao loše kao ti, ali onda ne shvataš koliko su loše ljudi tretirali Isusa. On je bio nedužan, nevino jagnje koje je zaklano.

Osoba koja ne može da oprost, zaboravila je koliko je veliki dug njoj oprošten. Kada shvatiš da te je Isus oslobodio od večne smrti i patnje, bezuslovno ćeš oprostiti drugima. (U trinaestom poglavlju će biti reči o tome kako proći kroz sve to.)

Nema ničeg goreg nego provesti večnost u ognjenom jezeru. Nema olakšanja, crv koji izjeda tamo ne umire, a vatra ne prestaje. To je bilo naše odredište, sve dok nam Bog nije oprostio grehe kroz smrt Isusa Hrista, Njegovog Sina. Aliluja! Ako imaš problema da oprostiš, razmisli o stvarnosti pakla i ljubavi Božijoj koja nas je spasila!

LEKCIJA ZA VERNIKE

Hajde da nastavimo sa čitanjem ove usporedbe.

„Videvši dakle njegovi drugovi šta se dogodilo, ožalostiše se jako, otidoše i obavestiše svoga gospodara o svemu što se dogodilo. Tada ga pozva njegov gospodar i reče mu: zli slugo, oprostio sam ti sav onaj dug, jer si me molio; zar nije trebalo da se i ti smiluješ na svoga druga u službi kao što sam se ja na tebe smilovao?“

Matej 18:31-33 (Čarničev prevod)

Isus u ovoj usporedbi nije mislio na nevernike. On je govorio o carevim slugama. Ovom čoveku je već bio oprošten

veliki greh (primio je spasenje), i on je nazvan carevim slugom. Onaj kome nije oprostio je nazvan njegovim drugom. Možemo da zaključimo da je to sudbina ljudi koji odbijaju da oprostite.

„I razgnevi se njegov gospodar i predade ga mučiteljima dok mu ne plati sav dug. Tako će i otac moj nebeski učiniti vama, ako svaki ne oprostite od sveg srca svoga bratu svome.”

Matej 18:34-35 (Čarničev prevod)

U ovim stihovima vidimo tri stvari:

1. Sluga koji nije opraštao je predat na mučenje.
2. Morao je da plati svoj, prethodno oprašteni dug od 34 tone zlata.
3. Bog Otac će da uradi isto sa svakim vernikom koji ne oprostite svome bratu.

1. Sluga koji nije opraštao, predat je na mučenje.

Websterov rečnik (*Webster's Dictionary*) definiše mučenje kao „agoniju tela i uma” ili „intenzivan bol koji je nametnut da bi se izvršila kazna, prisila ili priuštilo sadističko uživanje”³.

Podstrekači ovog mučenja su demonski duhovi. Bog ovim mučiteljima daje dozvolu da nanose bol i muke telu i umu, po svom nahođenju, čak i kada se radi o vernicima. Često sam se na službama molio za ljude koji nisu mogli da prime isceljenje, utehu ili oslobođenje, zbog toga što nisu mogli u svojim srcima da oprostite drugima.

Doktori i naučnici su povezali neopraštanje i gorčinu sa određenim bolestima, kao što su artritis i rak. Mnogi slučajevi mentalnih bolesti su povezani sa gorčinom i neopraštanjem.

Neopraštanje se obično negira pred drugim ljudima, a ponekad se negira i samom sebi. Isus je rekao: „Zato dakle ako prineseš dar svoj k oltaru, i onde se opomeneš da brat tvoj ima nešto na te...” (Matej 5:24). Ovo se odnosi i na tebe! Ako je Bog oprostio svima, ko si ti da ne opraštiš onome kome je On oprostio, čak i ako se radi o tebi samome?

2. Sluga koji nije oprostio svome drugu, morao je da plati svoj, prethodno oprošteni dug od 34 tone zlata.

Od njega se očekivalo da uradi nemoguće. To je kao kada bi se od nas zahtevalo da platimo dug koji je Isus platio na Golgoti. Mi bismo izgubili svoje spasenje.

Možda ćeš da kažeš: „Sačekaj trenutak, mislio sam da osoba koja je molila molitvu pokajanja i predala život Isusu, nikada više ne može da bude izgubljena.”

Ako veruješ u to, onda treba da objasniš zašto Petar piše sledeće:

„Jer ako odbegnu od nečistote sveta poznanjem Gospoda i spasa našeg Isusa Hrista, pa se opet zapletu u njih i budu nadvladani, bude im poslednje gore od prvog; jer im beše bolje da ne poznaše put pravde, negoli kad poznaše da se vrate natrag od svete zapovesti koja im je predana.”

2. Petrova 2:20-21

Petar je govorio o ljudima koji su pobjegli od greha (nečistote sveta) kroz spasenje koje imaju u Isusu Hristu. Međutim, oni su opet pali u greh (mogao je to da bude i greh neopraštanja). Biti nadvladan grehom, znači ne želiti priznati svojevoljne grehe i vratiti se Gospodu. Petar je izjavio da je odvrćanje od pravednosti, gore nego nepoznavanje puta pravde. Drugim rečima, Bog kaže da je bolje nikada ne biti spašen, nego primiti dar večnog života, i onda se trajno odvratiti od njega.

Juda takođe opisuje ljude u crkvi koji su dvaput umrli (Juda 12). Biti dva puta mrtav znači jednom biti mrtav bez Hrista, prihvatiti Ga i oživeti, a onda Ga napustiti trajno i ponovo umreti.

Vidimo da će mnogi doći pred Isusa sa rečima: „Gospode! Gospode! Nismo li u ime Tvoje prorokovali, i Tvojim imenom đavole izgonili, i Tvojim imenom čudesa mnoga tvorili? I tada ću im ja kazati: Nikad vas nisam znao; idite od mene koji činite bezakonje” (Matej 7:22-23). Oni su poznavali Boga. Nazivali su

Ga Gospodom, a činili su i čudesa u Njegovo ime. On ih ipak nije poznao.

Koga će Isus prepoznati? Apostol Pavle je napisao: „Ali ako neko voli Boga, toga je Bog poznao“ (1. Korinćanima 8:3, Čarničev prevod). Bog poznaje one koji Ga vole.

Možda ćeš da kažeš: „Ja volim Boga. Jedino ne volim ovog brata koji me je povredio.“ U tom slučaju si u zabludi, i ne voliš Boga, jer je napisano: „Ako ko reče: Ja ljubim Boga, a mrzi na brata svog, laža je; jer koji ne ljubi brata svog, koga vidi, kako može ljubiti Boga, koga ne vidi?“ (1. Jovanova 4:20).

Zabluda je strašna stvar, jer onaj ko je u zabludi, celim svojim srcem veruje da je u pravu. Veruje da je na jednom putu, dok se zapravo nalazi na drugom. Osoba koja odbija da se pokori Reči, vara sebe i svoje srce.

Nije li interesantno da će mnogi očekivati da će ući u nebo, ali će biti odbijeni? Nije li interesantno i to što je Isus rekao da će se mnogi sablazniti u poslednja vremena (Matej 24:10)? Da li se radi o istim ljudima koji se pominju u ova dva slučaja?

Neki vernici su toliko izmučeni zbog neopraštanja da se nadaju da će im možda smrt doneti olakšanje. To nije istina. Moramo da se pozabavimo neopraštanjem sada, ili ćemo doći u situaciju da moramo da platimo ono što nismo u mogućnosti da platimo.

3. Bog Otac će da uradi isto sa svakim vernikom koji ne oprostí svome bratu – bez obzira o kakvom se bolu i povredi radi.

Isus je bio vrlo jasan, jer je hteo da bude siguran da smo razumeli ovu usporedbu. U skoro svim drugim slučajevima, Isus nije objašnjavao usporedbe, osim ako učenici to nisu zatražili. U ovom slučaju, nije želeo bilo kakve nejasnoće o tome koliko je ozbiljan sud za ljude koji su odbili da oprostite.

U mnogim drugim situacijama, Isus je bio jasan: ako ne oprostimo, ni nama neće biti oprošteno. Seti se da On nije kao mi; On misli ono što kaže.

Ovo se retko sreće u crkvi. Umesto toga, daju se izgovori i opravdanja zbog neopraštanja. Neopraštanje ljudi često

smatraju manjim grehom od homoseksualnosti, preljube, krađe, pijanstva i sličnih. Oni koji ne opraštaju takođe neće naslediti carstvo Božije, kao ni oni koji zadržavaju druge grehe.

Neki će možda misliti da je ovo teška poruka, ali ja je vidim kao poruku milosti i upozorenja, a ne samo strogog suda. Da li bi radije voleo da budeš presvedočen od strane Svetog Duha sada, i da doživiš iskreno pokajanje i oproštenje? Ili bi radije da odbiješ da oprostiš i da čuješ Gospodara kako kaže: „Idi od mene“, a da se više ne možeš pokajati?

**BOLJE JE RIZIKOVATI
I BITI POVREĐEN,
NEGO LI SAM
SMIŠLJATI OSVETU.**

Zahvaljujem Bogu što ste Mu bili poslušni i napisali knjigu *Sotonska zamka*. Knjiga je napisana pod pomazanjem. Gospod je za vreme čitanja ove knjige, silno radio na meni. Ova knjiga je potpuno promenila moj život. Oslobođena sam lanaca sablazni, i nastaviću da čuvam svoje srce, um i emocije, kako bih ostala slobodna.

L.M. Južna Karolina

OSVETA: ZAMKA

„A nikome ne vraćajte zla za zlo; promišljajte o tome šta je dobro pred svim ljudima.”

Rimljanima 12:17

Kao što smo čitali u prethodnom poglavlju, zadržavanje povređenosti i neopraštanje su kao zadržavanje duga prema nekome. Kada neko učini zlo drugoj osobi, onda ta osoba veruje da joj se nešto duguje. Očekuje neku vrstu nadoknade, bilo da se radi o novcu ili ne.

Naš sudski sistem je utemeljen na osveti oštećene i povređene strane. Sudski slučajevi nastaju kao rezultat pokušaja ljudi da namire svoje dugove. Kada je osoba povređena od strane druge osobe, ljudska pravda kaže: „Biće kažnjeni za ono što su učinili, i platiće za to, samo ako bude potvrđeno da su krivi.” Sluga koji nije oprostio, hteo je da mu njegov drug plati dug, pa je potražio nadoknadu tog duga na sudu. Ovo nije put pravednosti.

„Ne osvećujte se za sebe, ljubazni, nego podajte mesto gnevu, jer stoji napisano: Moja je osveta, ja ću vratiti, govori Gospod.”

Rimljanima 12:19

Nije ispravno da se mi kao deca Božija tužimo pred sudovima, a baš to radimo kada odbijemo da oprostimo. Mi želimo, planiramo i sprovodimo svoje osvete. Mi nećemo da oprostimo sve dok dug u potpunosti nije namiren, a samo mi možemo da odredimo koja je prihvatljiva kompenzacija. Kada nastojimo da ispravimo štetu koja nam je nanesena, postavljamo se kao sudije. Treba da znamo:

„Jedan je zakonodavac i sudija, koji može spasti i pogubiti; a ti ko si što drugog osuđuješ? Ne uzdišite jedan na drugog, braćo, da ne budete osuđeni: gle, sudija stoji pred vratima.”

Jakov 4:12;5:9

Bog je jedini Sudija. On će pravedno da sudi. On će pravedno da nadoknadi dugove. Ako je neko uradio nešto loše, a iskreno se pokajao, Isusova žrtva na Golgoti će izbrisati dug.

Možda ćeš reći: „Ali prema meni su zgrehili, ne prema Isusu!”

Jeste, ali ti ne shvataš koliko si pogrešio prema Isusu. On je bio nevina žrtva, poneo je krivicu, iako su svi drugi ljudi sagrešili i bili osuđeni na smrt. Svako od nas je prekršio Božije zakone koji prevazilaze zemaljske. Ako bi se ispunila pravda, svako od nas bi trebalo da bude osuđen na smrt od strane najvišeg suda u univerzumu.

Možda nisi učinio ništa da isprovociraš povrede koje su ti nanesene od strane drugih, ali ako uporediš ono što je učinjeno tebi, sa onim šta ti je oprosteno, videćeš da je neuporedivo. Ako se osećaš prevareno, onda si zaboravio milost koja ti je data.

NEMA NEJASNOĆA - NEMA PROSTORA ZA LJUTNJU

U Starom zavetu, ako bi neko sagrešio prema meni, ja bih imao legalno pravo da uzvratim istom merom. Ova dozvola je data da bi se naplatili dugovi, i vratilo zlo koje je učinjeno

(3. Mojsijeva 21:23-25). Zakon je bio glavni. Isus još nije umro da bi oslobodio ljude od Zakona.

Pogledajte kako se obraća novozavetnim vernicima:

„Čuli ste da je kazano: Oko za oko, i zub za zub. A ja vam kažem da se ne branite oda zla, nego ako te ko udari po desnom tvom obrazu, obrni mu i drugi; i koji hoće da se sudi s tobom i košulju tvoju da uzme, podaj mu i haljinu. I ako te potera ko jedan sat, idi s njime dva. Koji ište u tebe, podaj mu; i koji hoće da mu uzajmiš, ne odreci mu.“

Matej 5:38-42

Isus eliminiše bilo kakvu nejasnoću, i ne ostavlja prostora za ljutnju. On zapravo govori da naš stav treba da bude daleko od toga da želimo sami da se osvetimo! Govori još da mi treba da budemo voljni da se otvorimo, makar to značilo da rizikujemo da ponovo budemo povređeni ili da nas neko ponovo iskoristi.

Kada pokušavamo da ispravimo zlo koje nam je učinjeno, postavljamo se kao sudije. Sluga koji nije oprostio u Mateju 18, uradio je baš to, bacivši svog druga u taminicu. Usledio je preokret, i on sam je dat mučiteljima, sve dok ne isplati svoj dug u potpunosti. Njegova porodica je bila prodana.

Moramo sve da prepustimo Sudiji. On pravedno nagrađuje. Jedino se On osvećuje u pravednosti.

Propovedao sam na temu sablazni i povređenosti u jednoj crkvi u Tampi, na Floridi. Nakon toga mi je prišla jedna žena. Rekla mi je da je oprostila svom bivšem mužu za sve što joj je učinio. Dok je slušala kako govorim o otpuštanju povređenosti, shvatila je da i dalje nema unutrašnji mir, i da se oseća vrlo nelagodno.

Nežno sam joj rekao: „Još mu nisi oprostila.“

Ona je odgovorila: „Jesam, ronila sam suze oproštenja.“

„Možda si plakala, ali nisi mu u potpunosti oprostila.“

Insistirala je na tome da grešim i da mu je oprostila. Rekla je: „Ne želim ništa od njega. To je za mene završeno.“

Upitao sam je: „Reci mi šta ti je uradio?“

„Moj muž i ja smo vodili jednu crkvu. Napustio je mene i naša tri sina, i otišao sa jednom uglednom ženom iz naše crkve.“ Suze su joj se pojavile na licu. „Rekao je da mu je nedostaju Bog nakon što me je oženio, jer je Božija savršena volja za njega bila da oženi ženu sa kojom je otišao. Rekao mi je da ona upotpunjava njegovu službu, i da ga mnogo više podržava. Rekao mi je da sam mu ja smetnja. Rekao je da sam kritična. Svu odgovornost za propast našeg braka je prebacio na mene. Nikada se nije vratio i priznao da je bilo šta bila njegova greška.“

Ovaj čovek je očigledno bio u zabludi, i sagrašio je prema svojoj ženi i porodici. Ona je jako patila zbog njegovih postupaka, i čekala je da naplati svoj dug. To nije bila alimentacija ili pomoć za decu, jer je novi muž obezbeđivao sve što joj je bilo potrebno. Dug koji je ona želela da naplati je da njen bivši muž prizna da je pogrešio, i da je ona bila u pravu.

Ja sam joj ukazao na sledeće: „Ti mu nećeš oprostiti dok on ne dođe k tebi i prizna da je pogrešio, i dok ne zatraži tvoje oprostjenje. Ovo je dug koji nije namiren, i koji te čuva u ropstvu.“

Isus nije čekao na nas da dođemo k Njemu i da se izvinimo rečima: „Mi smo pogrešili. Ti si bio u pravu. Oprosti nam.“ Da je bilo tako, ne bi nam oprostio sa krsta. Dok je visio na krstu, vapio je: „Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine“ (Luka 23:34, Čarničev prevod). On nam je oprostio i pre nego što smo Mu došli, i zamolili da oprosti naše grehe. Mi smo upozoreni rečima apostola Pavla: „Snoseći jedan drugog, i opraštajući jedan drugome ako ima ko tužbu na koga: kao što je i Hristos vama oprostio tako i vi“ (Kološanima 3:13); i: „A budite jedan drugom blagi, milostivi, praštajući jedan drugom, kao što je i Bog u Hristu oprostio vama“ (Efescima 4:32).

Kada sam rekao toj ženi: „Ti mu nećeš oprostiti sve dok god on ne dođe k tebi, i prizna da je pogrešio, i dok ne zatraži tvoje oprostjenje“. Suze su krenule niz njeno lice. Ono što je želela je bilo malo u poređenju sa bolom koji je njen muž naneo

njoj i njenoj deci. Ona je bila u ropstvu ljudske pravde. Postavila se kao sudija, polagala je pravo da naplati dug i čekala je na to. Ova povređenost je ugrozila njen odnos sa novim mužem. To je uticalo na njene odnose sa svim muškim autoritetima u crkvi, jer je i njen bivši muž bio pastor.

Isus je često poredio stanje našeg srca sa vrstama zemljišta. Mi smo upozoreni da treba da budemo ukorenjeni u ljubavi Božijoj. Seme Božije Reči će se ukoreniti u našim srcima, rasti, i konačno doneti plod pravednosti. Ovaj plod je ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vernost, krotost i uzdržanje (Galatima 5:22-23).

Zemlja će dati plod samo onoga što je posejano i posađeno u nju. Ako posejemo seme dugovanja, neopraštanja i sablazni, neće nastati koren ljubavi Božije. On se zove koren gorčine.

Francis Frangipane (Frensis Frenđžipen) je dao jednu izvrsnu definiciju gorčine: „Gorčina je neostvorena osveta.”¹ Nastaje kada osveta nije zadovoljena do mere do koje mi to želimo.

Pisac poslanice Jevrejima je direktno govorio o ovome.

„Mir imajte i svetinju sa svima; bez ovog niko neće videti Gospoda. Gledajte da ko ne ostane bez blagodati Božije: da ne uzraste kakav koren gorčine, i ne učini pakost, i tim da se mnogi ne opogane.”

Jevrejima 12:14-15

Primetite da se pominju *mnogi* koji će da se opogane. Da li je možda ponovo slučaj da su ti *mnogi*, zapravo oni za koje Isus kaže da će se sablazniti u zadnje vreme? (Pogledaj Matej 24:10.)

Gorčina je koren. Ako se korenje neguje, zaliva, štiti, hrani, i ako mu se poklanja pažnja, ono raste u dubinu i postaje čvršće i jače. Vremenom ga je sve teže iščupati. Snaga sablazni i povređenosti će nastaviti da raste. Zato smo upozoreni da ne dozvolimo da sunce zađe u našem gnevu (Efescima 4:26). U suprotnom neće biti ploda pravednosti, već ćemo videti žetvu ljutnje, besa, ljubomore, mržnje, svađe i nesloge. Isus je ovo nazvao zlim plodovima. (Matej 7:19-20.)

Biblija kaže da se osoba koja ne teži za mirom, otpuštajući sablazni i povređenost, u određenom trenutku uprlja i opogani. Na kraju će ono što je dragoceno završiti zaprljano, ništavnošću neopraštanja.

POTENCIJALNI CAR OPOGANJEN

Ranije u ovoj knjizi je bilo reči o tome kako je David ostao veran Saulu, čak i onda kada Saul nije bio veran Davidu. David nije pokušavao da se sam osveti, iako je dva puta imao priliku za to. David je bio čovek po Božijem srcu. Ostavio je Bogu da presudi. Kada je Božiji sud pao na Saula, David se nije radovao zbog toga. Žalio je za Saulom, jer nije imao gorčinu prema njemu.

Nakon Saulove smrti, David je došao na presto. Ojačao je naciju, uživao je u vojnim i ekonomskim uspesima, i time je osigurao svoju poziciju na prestolu. Oženio se mnogim ženama koje su mu rađale decu, uključujući i Ammona, njegovog najstarijeg sina, i Avesaloma, trećeg sina.

Davidov sin Amnon je uradio veoma lošu stvar svojoj polusestri Tamari, koja je bila i Avesalomova sestra. Pravio se da je bolestan i pitao je oca da mu pošalje Tamaru da ga nahrani. Kada je ona došla, naredio je slugama da izađu i silovao je. Onda ju je prezreo i oterao od sebe. Obeščastio je princezu, i uništio njen život. (2. Samuilova 13.)

Avesalom je doveo sestru u svoj dom i brinuo se za nju. Ništa nije rekao Amnonu, svome polubratu, ali ga je mrzeo jer je obeščastio Tamaru.

Avesalom je očekivao da će njegov otac kazniti Ammona. Car David je bio besan kada je čuo šta je Amnon uradio, ali ništa nije preduzeo po tom pitanju. Avesalom je bio razočaran očevim nedostatkom osećaja za pravdu.

Tamara je do tog čina nosila šarenu odeću, kakvu su nosile carske kćeri koje su bile device; odjednom je bila obučena u stid i sram. Ona je bila prelepa devojka i verovatno voljena od naroda. Sada je živela povučeno. Nije više mogla da se uda, jer nije bila devica.

Otišla je kod Amnona da mu služi po carevoj zapovesti, a završilo se tako što je bila silovana. Njen život je bio završen, dok je čovek koji joj je naudilo i dalje živio kao da se ništa nije dogodilo. Ona je ponela teret svega. Njen život je bio uništen.

Dan za danom, Avesalom je gledao svoju sestru kako tuguje. Savršen život princeze se pretvorio u noćnu moru. Avesalom je sačekao godinu dana da njegov otac učini nešto, ali David nije ništa uradio. Avesalom se sablaznio zbog svog oca, a mrzeo je pokvarenog Amnona.

Nakon dve godine mržnje prema Amnonu, rodila se i namera da ga ubije. Avesalom je verovatno razmišljao: „*Osvetiću svoju sestru, jer odgovarajući autoritet nije uradio ništa.*”

Organizovao je ručak za sve carske sinove, i dok Amnon nije ništa sumnjao, Avesalom ga je ubio. Njegova osveta protiv Amnona je bila završena, a on je pobegao u Gesur. Međutim, povređenost koju je osećao zbog svog oca je počela da raste, što je posebno bio slučaj za vreme njegovog izbijanja iz palate.

Avesalomove misli su bile zatrovane gorčinom. Postao je stručnjak u kritikovanju Davidovih mana. Ipak se nadao da će ga otac pozvati da se vrati. David to nije učinio. Ovo je još više podgrejalo Avesalomovu ozlojeđenost.

Verovatno je razmišljao na sledeći način: „*Narod voli moga oca, ali su slepi i ne vide njegovu pravu narav. On je samo jedan sebičan čovek koji koristi Boga kao masku. Gori je od Saula koji je izgubio presto jer nije ubio Amaličkog kralja i jer je poštedeo nekoliko najboljih ovaca i goveda. Moj otac je počinio preljubu sa ženom čoveka koji je bio jedan od njegovih najvernijih ljudi. Onda je taj greh prikrio tako što je ubio čoveka koji mu je bio lojalan. On je ubica i preljubnik, i zato nije kaznio Amnona! Sve ovo sakriva neiskrenim slavljenjem Gospoda.*”

Avesalom je ostao u Gesuru naredne tri godine. David je prestao da tuguje zbog smrti svoga sina Amnona, i Joav je tada ubedio Davida da vrati Avesaloma nazad kući. David je i dalje odbijao da se nađe sa Avesalomom licem u lice. Prošle su još dve godine i David je konačno rehabilitovao Avesaloma, i vratio mu sve njegove privilegije. Osećanja u Avesalomovom srcu su ipak ostala ista. Sablazan je i dalje bila snažna.

Avesalom je bio stručnjak u pretvaranju. Pre nego što je ubio Amnona, „Avesalom pak ne govoraše s Amnonom ni ružno ni lepo; jer Avesalom mržaše na Amnona što mu osramoti sestru Tamaru” (2. Samuelova 13:22). Mnogi ljudi mogu da sakriju svoju povređenost i mržnju, baš kao što je i Avesalom radio.

Iz ovog povređenog i kritizerskog stava, došlo je do toga da je počeo oko sebe da okuplja sve one koji su bili nezadovoljni. Bio je dostupan svima u Izraelu, i imao je vremena da sasluša prigovore drugih ljudi. Govorio je da kada bi on bio car, sve bi bilo drugačije. Presuđivao je u sporovima, jer je izgledalo kao da car nije imao vremena za to. Verovatno je Avesalom sudio u raznim sporovima, jer je osećao da nije doživeo pravdu u svom slučaju.

Izgledalo je kao da je zabrinut za narod. Biblija kaže da je Avesalom ukrao srca Izraelaca od svog oca Davida. Da li je iskreno bio zabrinut za njih, ili je tražio način da zbací Davida sa prestola, zato što ga je povredio i sablaznio?

STRUČNJACI ZA GREŠKE

Avesalom je okupio Izraelce oko sebe i podigao se protiv Davida. Car David je morao da pobjegne iz Jerusalima, da spasi svoj život. Izgledalo je kao da će Avesalom da uspostavi svoje carstvo. Umesto toga, bio je ubijen dok je progonio Davida, iako je David naredio da ga ne povrede.

Avesaloma je zapravo ubila njegova ogorčenost i povređenost. Čovek sa toliko potencijala, naslednik prestola, završio je svoj život u najboljim godinama, jer je odbio da oprostí svome ocu. Verovao je da mu otac duguje. Ugasio se obeščašćen.

Pomoćnici vođa u crkvama, često postanu povređeni od strane osobe uz koju služe. Nakon toga postanu kritičari i stručnjaci za sve što je pogrešno sa njihovim vođom ili sa onima koje on ili ona postavlja. Onda se obično sablažnjavaju... Njihova perspektiva se izopačuje. Oni sagledavaju stvari iz totalno drugačije perspektive nego Bog.

Ovi ljudi veruju da je njihova misija u životu da oslobode druge od vođe koji nije pravedan. Zadobijaju srca onih koji su nezadovoljni i razočarani, i pre nego što su svesni toga, nađu se u situaciji da dele crkvu ili neku službu. Tako je bilo i sa Avesalomom.

Ponekad su njihova zapažanja tačna. Verovatno je *trebalo* da David preduzme nešto protiv Amnona. Verovatno svaki vođa ima oblasti u kojima greši, ali ko je sudija: ti ili Gospod? Seti se, ako seješ razdor, to ćeš i požnjati.

Ono što se dogodilo sa Avesalomom i što se događa sa današnjim službama je proces koji zahteva vreme. Mi smo često nesvesni da su sablazni i povređenost ušli u naša srca. Koren gorčine je veoma teško uočiti dok se razvija. Ali ako se neguje, on će da raste i da jača. Kao što nas pisac poslanice Jevrejima upozorava, moramo da pazimo „da ne uzraste kakav koren gorčine, i ne učini pakost, i tim da se mnogi ne opogane“ (Jevrejima 12:15).

Moramo da ispitamo svoja srca i otvorimo se da Bog može da nas ispravlja, jer samo Njegova Reč može da pronikne u misli i namere naših srca. Duh Sveti nam govori kroz našu savest. Ne smemo ignorisati ili učutkivati Njegov glas. Ako si to činio, pokaj se i otvori svoje srce Bogu i Njegovom korigovanju.

Jedan sluga Božiji me je upitao da li se ponašao kao Avesalom, ili kao David u nekim stvarima koje je učinio. Služio je kao pomoćnik pastora u jednom gradu, i taj pastor ga je otpustio. Izgleda da je pastor bio ljubomoran i uplašen od ovog mladog čoveka, jer je ruka Božija bila nad njim.

Godinu dana kasnije, taj mladi čovek je osetio da Gospod želi od njega da započne crkvu u drugom delu grada. Tako je i učinio, a neki ljudi iz crkve u kojoj je dobio otkaz su došli da mu se pridruže. On se zabrinuo jer nije hteo da se ponaša kao Avesalom, a i nije bio povređen od svog prethodnog vođe. Započeo je novu crkvu jer ga je Gospod tako vodio, a ne zbog nedostatka brige i pažnje u prvoj crkvi.

Ja sam mu ukazao na razliku između Avesaloma i Davida. Avesalom je ukrao srca ljudi jer je bio povređen zbog svog vođe. David je ohrabrivao druge da ostanu verni Saulu, iako

ga je Saul napadao i proganjao. Avesalom je sa sobom poveo ljude, dok je David ostao sam.

Upitao sam ga: „Da li si sam napustio svoju bivšu crkvu? Da li si uradio bilo šta što bi ohrabrilo ljude da pođu sa tobom ili da te podrže?”

Odgovorio je: „Napustio sam crkvu sam, i nisam ništa učinio kako bih ljude zadobio da krenu sa mnom.”

„To je dobro. Poneo si se kao David. Budi siguran da ljudi koji su ti se pridružili nisu povređeni od strane bivšeg pastora, a ako jesu, povedi ih ka slobodi i isceljenju.”

Crkva tog čoveka sada napreduje. Ono što veoma cenim kod njega jeste da se nije bojao preispitivanja svoga srca. I ne samo to, on se podredio božanskom savetu. Bilo mu je važnije da se podredi Bogu, nego da dokaže da je „u pravu”.

Nemoj se plašiti da dozvoliš Svetom Duhu da razotkrije bilo kakvo neopraštanje ili gorčinu. Što duže sakrivaš ove stvari, postajace snažnije, i tvoje srce će otvrdnuti još više. Neka tvoje srce ostane ispravno. Kako je to moguće?

„Svaka gorčina, i gnev, i ljutina, i vika, i hula, da se uzme od vas, sa svakom pakošću. A budite jedan drugom blagi, milostivi, praštajući jedan drugom, kao što je i Bog u Hristu oprostio vama.”

Efescima 4:31-32

**NAJVIŠE RASTEŠ KROZ
NAJTEŽE I NAJIZAZOVNIJE
POVREDE I SABLAZNI, BAŠ
ONE ZA KOJE NISI
PRIPREMLJEN.**

Dobila sam knjigu *Sotonska zamka*! Knjiga je takav blagoslov! Preporučila sam je mnogima. Bog je ovu knjigu zaista koristio u mom životu. Hvala!

S.T. Džordžija

IZBEGAVANJE ZAMKE

„A za ovo se i ja trudim (vežbam) da imam čistu savest svagda i pred Bogom i pred ljudima.”

Dela 24:16

Potreban je napor kako bismo ostali slobodni od povređenosti i sablazni. Pavle to poredi sa vežbanjem. Ako redovno vežbamo, naše telo je manje podložno povredama. Kad sam bio na Havajima, popeo sam se na jedan zid, kako bih napravio fotografiju. Kada sam se popeo, povredio sam mišiće na nozi, i nisam mogao da hodam četiri dana.

Fizikalni terapeut mi je nakon toga rekao: „Da si redovno vežbao, ovo se ne bi dogodilo, ali tvoji mišići nisu u formi, i ti si podložan povredama.”

Kada sam ponovo mogao da hodam, jedan drugi stručnjak me je savetovao: „Moraš da radiš vežbe kako bi mišiće na svojoj nozi vratio u pravi oblik i normalno stanje.” Trebalo mi je nekoliko meseci da se sve vrati u normalu.

Grčka reč za *vežbanje*, u Delima 24:16 jeste *askeo*. Vinov rečnik (*Vine's Expository Dictionary*) definiše *vežbanje* kao „izdržati bol, nastojati, vežbati prema rasporedu, disciplinovano”¹.

Ponekad nas drugi ljudi povrede i sablazne. Ako smo izvežbali svoja srca da se nose sa povređenošću, nije teško oprostiti. Ovako nema trajnih oštećenja i posledica.

Mnogi ljudi bi mogli da se popnu na onaj zid na Havajima, i da ne budu povređeni, zato što su u dobroj formi. Tako su neki spremni da poslušaju Boga i da vežbaju svoja srca. Nivo naše zrelosti određuje kako ćemo se nositi sa sablaznima, ali bez povreda.

Neke sablazni će biti teže i izazovnije od onih za koje smo pripremljeni i istrenirani. Dodatni napor može da dovede do povreda, nakon kojih moramo duhovno da vežbamo da bismo bili slobodni i ponovo isceljeni. Rezultat će se isplatiti.

U ovom poglavlju, ja ću da se pozabavim ovim ekstremnim, intenzivnim sablaznima i povredama, koje iziskuju više truda da bi se rešile.

Doživeo sam incident u koji je bila uključena osoba koja je bila u službi. To nije bio jedini slučaj. Već sam sa istom osobom imao slične probleme u prethodnih godinu dana. Pomenuti incident je bio samo vrhunac postojećeg stanja.

Svi oko mene su znali šta se događalo. Pitali su me: „Zar nisi povređen? Šta ćeš da učiniš? Zar ćeš samo da uzmičeš?“

Ja sam odgovarao: „Dobro sam. To ne utiče na mene, i ja nastavljam sa svojom službom.“

Moj odgovor je bio običan ponos. Bio sam značajno povređen, ali sam odbijao da priznam, čak i samom sebi. Proveo bih sate, pokušavajući da shvatim kako mi se to desilo. Bio sam u šoku, zbunjen i zapanjen. Uspevao sam da potiskujem loše misli, i da izgledam snažno, dok sam u stvarnosti bio slab i duboko povređen.

Prošli su meseci. Sve je bilo suvo, služba je bila ustajala, moja molitvena klet prazna, a ja sam se mučio. Svakodnevno sam se borio sa demonima. Mislio sam da je sav taj otpor bio zbog poziva u mom životu, ali u stvarnosti, to je bilo mučenje zbog mog neopraštanja. Svaki put kada bih se našao u blizini čoveka koji me je povredio, osećao sam se kao da sam duhovno pretučen.

Onda je došlo jutro koje nikada neću da zaboravim. Sedeo sam u zadnjem dvorištu svoje kuće i molio sam se. Pitao sam: „Gospode, da li sam ja povređen?”

Pre nego što su ove reči sišle sa mojih usana, duboko u svome duhu sam čuo uzvik: „Da!”

Bog je hteo da znam da sam bio povređen.

Molio sam: „Bože, molim te pomози mi da se rešim ovog bola i povređenosti. Previše je za mene da to sam rešim.”

Bio sam tačno tamo gde je Gospod želeo da budem, na kraju svoje snage. Prečesto pokušavamo da uradimo neke stvari u svojoj snazi. Ovo ne dovodi do našeg duhovnog rasta. Umesto toga, postajemo skloniji padovima.

Prvi korak ka slobodi i isceljenju je da prepoznaš da si povređen. Često ponos u nama, ne želi da priznamo da smo povređeni. Jednom kada sam priznao svoje pravo stanje, počeo sam da tražim Gospoda, i bio sam otvoren za Njegovo korigovanje.

Osetio sam da Gospod želi da postim nekoliko dana. Post me je doveo u situaciju da budem osetljiv na glas Svetog Duha, ali mi je obezbedio i druge pogodnosti.

„A nije li ovo post što izabrah: da razvežeš sveze bezbožnosti, da razrešiš remenje od bremena, da otpustiš potlačene, i da izlomite svaki jaram?”

Isaija 58:6

Bio sam spreman da se ti opasni okovi slome i da budem slobodan od tlačenja.

Nekoliko dana kasnije, bio sam na jednoj sahrani. Čovek koji me je povredio je takođe bio tamo. Posmatrao sam ga sa kraja crkvene sale, i počeo sam da plačem.

„Gospode, ja mu opraštam. Opraštam mu sve što je učinio.” Odjednom sam osetio da je teret nestao. Oprostio sam mu! Preplavilo me je olakšanje!

Međutim, to je bio tek početak mog oporavka. U svome srcu sam oprostio, ali nisam bio svestan veličine svoje rane. I dalje sam bio ranjiv, a mogao sam ponovo da budem povređen. To je bilo kao i oporavak od fizičke povrede.

Trebalo je da se trudim i vežbam, kako bih ojačao svoje srce, um i emocije, i kako bih sprečio bilo kakve povrede u budućnosti.

ŠTA JE SA OPORAVKOM?

Prošlo je nekoliko meseci. Povremeno sam morao da se borim sa istim mislima koje sam imao pre nego što sam oprostio. Neko ko je bio povređen na isti način bi se požalio meni, ili bih video čoveka koji me je povredio, ili bih čuo njegovo ime u razgovoru... Odbacivao sam loše misli kad god bi se javile (2. Korinćanima 10:5). Ovo je bilo moje vežbanje da ojačam i da ostanem slobodan.

Konačno, upitao sam Gospoda kako da ne dozvolim ružnim mislima da me vrata u neopraštanje. Znao sam da On želi još viši nivo slobode za mene, i nisam želeo da provedem ostatak svoga života u povređenosti i neopraštanju. Gospod me je uputio da se molim za čoveka koji me je povredio, i podsetio me na Njegovu Reč.

„A ja vam kažem: ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone.”

Matej 5:44

Tako sam počeo da se molim. U početku je bilo nekako suvo, glas monoton, bez imalo žara. Čisto iz dužnosti bih dodao: „Gospode, blagoslovi ga. Daj da ima dobar dan. Pomozi mu u svemu što radi. U Isusovo ime. Amin.”

Ovo se nastavilo nekoliko narednih sedmica. Izgledalo je kao da ne vodi nikuda. Onda me je jednog jutra Gospod potaknuo da pogledam Psalam 35. Nisam imao pojma šta se nalazi u tom Psalmu, pa sam otvorio Bibliju i počeo da čitam. Kada sam došao do polovine, video sam svoju situaciju.

„Ustaše na me lažni svedoci; šta ne znam, za ono me pitaju. Plaćaju mi zlo za dobro, i sirotovanje duši mojoj.”

Psalam 35:11-12

Mogao sam da se poistovetim sa Davidom. Po mom mišljenju, taj čovek i neki od njegovih pomoćnika su mi vratili zlo za dobro. Moja duša je bila tužna. Bog je iskoristio ovaj Psalam da mi ukaže na borbe koje sam imao poslednjih nekoliko godina. Jedan stih me je toliko dotaknuo da sam skoro skočio do plafona.

„Ja se u bolesti njihovoj oblačih u vreću, mućih postom dušu svoju, i molitva se moja vraćaše u prsima mojim. Kao prijatelj, kao brat postupah; bejah setan i s oborenom glavom kao onaj koji za materom žali.”

Psalam 35:13-14

David piše da su ovi ljudi pokušavali da ga unište. Napadali su ga zlom, čak i kada on nije uradio ništa da tako nešto zasluži.

Došao mi je odgovor. Davidov postupak nije bio baziran na postupcima drugih. Odlučan da učini ispravnu stvar, molio je za ljude kao da su bili njegova bliska braća, i kao neko ko je u žalosti za svojom majkom. Bog mi je pokazao kako da se molim za ovog čoveka: „Moli za njega sve ono što želiš da Ja uradim za tebe!”

Moje molitve su se potpuno promenile. Više nije bilo: „Gospode, blagoslovi ga, i daj mu dobar dan.” Sada su bile ispunjene životom. Molio sam se: „Gospode, otkrij mu se na još bolji način, blagoslovi ga svojom prisutnošću. Pomozi mu da te još bolje poznaje. Neka ti bude ugodan i neka proslavi Tvoje ime.” Molio sam ono što sam želeo da Bog uradi u mom životu.

Za manje od mesec dana žarke molitve za tog čoveka, ja sam glasno plakao: „Blagosiljam te! Volim te u ime Isusa!” Bio je to vapaj iz dubine mog duha. Nisam više molio za njega radi svog dobra, već sam se molio za njega radi njegovog dobra. Verovao sam da je isceljenje bilo potpuno.

ISCELJENJE NA PROVERI

Nakon nekoliko sedmica, ponovo sam sreo tog čoveka. Jedno neprijatno osećanje se javilo u mom srcu. I dalje sam se borio da ne budem kritičan.

Moja žena me je ohrabrila: „Trebalo bi da odeš do njega.”

Ja sam je ubeđivao: „Nema potrebe, isceljen sam.”

Međutim, i sam sam osetio da se Duh Sveti ne slaže sa onim što sam rekao. Pitao sam Gospoda da li treba da odem do njega. On je odgovorio potvrdno.

Zakazao sam sastanak sa tim čovekom i odneo mu poklon. Ponizio sam se, priznao svoj pogrešan stav i zamolio ga za oprostjenje. Mi smo se pomirili, a oprostjenje i isceljenje su došli u moje srce.

Iz njegove kancelarije sam izašao isceljen i osnažen. Nisam više morao da se borim sa bolom, niti sam bio kritičan prema njemu. Naš odnos je od tada bio dobar i više nikada nismo imali problema. Dogodila se još lepša stvar: podržavali smo jedan drugog.

Rekao sam Lizi: „Kada sam prvi put sreo tog čoveka, ništa loše nisam video na njemu. Voleo sam ga jer sam mislio da je bio savršen. Kada sam bio povređen, bilo mi je veoma teško da ga volim; iziskivalo je svu moju veru. Od kada sam prošao kroz proces obnove i postao isceljen, volim ga istim intenzitetom kao kada sam ga prvi put sreo, bez obzira na njegove greške. To je zrela ljubav.”

Prisetio sam se jednog stiha iz Pisma.

„A pre svega imajte neprestanu ljubav među sobom; jer ljubav pokriva mnoštvo greha.”

1. Petrova 4:8

Lako je voleti one koji nisu učinili ništa loše u našim očima. To je ljubav poput medenog meseca. Sasvim druga stvar je voleti nekoga za koga znamo da je pogrešio, posebno ako smo mi time ugroženi. Ljubav Božija me je učinila zrelijim, i osnažila je moje srce.

Od tada, javljale su se slične situacije, ali mi više nije trebalo tako puno vremena da otpustim povređenost i oprostim. Razlog je taj, što je moje srce izvežbano da ostane slobodno od povređenosti i neopraštanja.

Nekoliko meseci je prošlo od kada mi je Bog progovorio u zadnjem dvorištu moje kuće, do trenutka kada sam rasterećen

izašao iz kancelarije ovog čoveka. To je bio period treninga u kojem je moje srce bilo izvežbano i osnaženo. Za vreme tih meseci, sve je izgledalo besmisleno. Čak sam se pitao, da li sam možda postao još gori.

Međutim, ja sam bio na putu oporavka. Duh Gospodnji me je vodio tempom koji sam mogao da izdržim. Bio je to deo procesa mog sazrevanja. Ne bih menjao ovo iskustvo, i zahvalan sam za rast i napredak koji je došao u moj život.

SAZREVANJE KROZ POTEŠKOĆE

Mi rastemo u teškim trenucima, ne samo u lakim. Teški periodi će uvek dolaziti, kako hodamo sa Gospodom. Mi ne možemo da ih izbegnemo, i treba da se suočimo sa njima. Oni su deo procesa u kome postajemo savršeni u Njemu. Ako izabereš da izbegneš poteškoće, ozbiljno ćeš ugroziti svoj rast.

Kada prevaziđeš različite prepreke, bićeš jači i saosećajniji. Još više ćeš se zaljubiti u Isusa. Ako si prošao kroz poteškoće i ne osećaš se na ovaj način, onda se verovatno nisi oporavio od povređenosti. Oporavak je tvoj izbor. Neki ljudi budu povređeni, i nikada se ne oporave. Možda će ovo zvučati grubo, ali to je njihov izbor.

Isus se naučio poslušnosti kroz patnje kroz koje je prolazio. Petar se naučio poslušnosti kroz patnje kroz koje je prolazio. Pavle se naučio poslušnosti, opet kroz patnje kroz koje je prolazio. Šta je sa tobom? Da li si ti nešto naučio? Da li si otvrdnuo, oguglao, ohladneo; da li si ogorčen i ozlojeđen? Onda se nisi naučio poslušnosti.

Tačno je da postoje povređenosti koje neće nestati, već će se zadržati kao što se voda zadržava na perju patke. Moraćeš da radiš na sebi, nastojeći da ostvariš slobodu. U tom procesu, razvićeš se i sazreti.

Zrelost ne dolazi lako. U suprotnom, svako bi je postigao. Tek nekolicina dosegne ovaj nivo, jer se mnogi suočavaju sa previše otpora. Otpor postoji jer kurs kojim se kreće naše društvo nije Božiji, već je sebičan kurs. Svetom dominira knez ovoga sveta (Efescima 2:2). Zbog toga je dostizanje zrelosti u

Hristu teško. To podrazumeva postojanost u borbi protiv sebičnosti u ovom svetu.

Pavle se vraćao u tri grada gde je započeo crkve. Njegova svrha je bila da osnaži duše učenika. Interesantno je videti kako ih je hrabrio. Činio je to na sledeći način:

„Utvrdjući duše učenika i savetujući ih da ostanu u veri, i da nam kroz mnoge nevolje valja ući u carstvo Božje.”

Dela 14:22

Nije im obećao lagodan život. Nije im obećao uspeh prema svetskim standardima. Pokazao im je da ako žele da završe u radosti, sretaće se sa puno otpora i nevolja.

Ako si u čamcu i veslaš, i ako to činiš uzvodno, moraćeš stalno da veslaš, kako bi se kretao. Ako prestaneš da veslaš i odmoriš se, tok reke će da te preuzme. Čak i kada smo odlučni da idemo Božijim putem, doživemo mnoge nevolje. Iskušenja će otkriti odgovor na najvažnije pitanje: da li ćeš živeti za sebe kao što svet čini, ili ćeš živeti život samoodricanja?

Seti se da onda kada izgubimo svoj život radi Isusa, nalazimo Njegov život. Nauči sebe da gledaš na krajnji rezultat, ne na nevolje.

Petar je to predstavio na pravi način:

„Ljubazni! Ne čudite se vrućini koja vam se događa za kušanje vaše, kao da vam se šta novo događa; nego se radujte što stradate s Hristom, da biste, i kad se javi slava Njegova, imali radost i veselje.”

1. Petrova 4:12-13

Primeti da on poredi stepen patnje sa stepenom radosti. Kako ti možeš da se raduješ na taj način? Kada se otkrije Božija slava, ti ćeš biti proslavljen sa Njim. Ovo znači da treba da dozvoliš Bogu da usavrši Svoj karakter u tebi. Nemoj da gledaš na sablazni. Gledaj na buduću slavu. Aliluja!

**VAŽNIJE JE POMOĆI
BRATU KOJI SE SPOTIČE,
NEGO DOKAZATI
DA SI U PRAVU.**

Imam osamnaest godina. Moja majka je samohrana, i imam identičnu sestru bliznakinju, kao i divnu familiju. Nikada nisam srela svog biološkog oca i u sebi sam celog svog života držala neopraštanje prema njemu. Moj deda, jedan predivan čovek Božiji, dao mi je da pročitam knjigu *Sotonska zamka*. Nakon što sam je pročitala, bila sam u mogućnosti da u potpunosti oprostim svome ocu.

N.M. Novi Meksiko

KRAJNJI CILJ: POMIRENJE

„Čuli ste kako je kazano starima: Ne ubij; jer ko ubije, biće kriv sudu. A ja vam kažem da će svaki koji se gnevi na brata svog nizašta, biti kriv sudu; a ako li ko reče bratu svom: Raka! Biće kriv skupštini; a ko reče: Budalo! Biće kriv paklu ognjenom. Zato dakle ako prineseš dar svoj k oltaru, i onde se opomeneš da brat tvoj ima nešto na te, ostavi onde dar svoj pred oltarom, i idi pre te se pomiri s bratom svojim, pa onda dođi i prinesi dar svoj.“

Matej 5:21-24

Ovaj odlomak se nalazi u Besedi na Gori. Isus je započeo rečima: „Čuli ste kako je kazano starima“, a onda je rekao: „A ja vam kažem...“

Isus je nastavio ovakva poređenja u celoj propovedi. Prvo je citirao delove iz zakona koji su regulisali naše vidljivo ponašanje i akcije. Onda je zašao u sferu srca. U Božijim očima ubica nije samo onaj ko počini ubistvo, već i onaj ko mrzi svoga brata. Ono što si u svome srcu, to si pravi ti!

Isus je jasno opisao posledice sablazni i povređenosti u ovoj propovedi. Opisao je koliko je ozbiljno zadržavati bes ili

gorčinu zbog povređenosti. Ako je neko ljut na svog brata bez razloga, on je u opasnosti da bude na sudu. On je u opasnosti da odgovara pred Velikim većem, ako ustraje u svojoj ljutnji i ako svom bratu kaže: „Raka!”¹

Reč *raka* znači praznoglav ili bezuman. Bila je to pogrdna reč koja se koristila među Jevrejima u Hristovo vreme. Ako te ljutnja dovede do toga da nazoveš brata bezumnikom, onda si u opasnosti da završiš u paklu. Reč *bezumnik* znači biti *bezbožan*². „Reče bezumnik u srcu svom: Nema Boga” (Psalam 14:1). U tadašnje vreme nazvati brata bezumnikom, bio je veoma ozbiljan prestup. Niko ne bi upotrebio takve reči, osim ako se ljutnja koju je nosio u sebi, ne bi pretvorila u mržnju. To bi danas bilo kao reći nekome: „Idi u pakao”, i to ozbiljno misliti.

Isus im je pokazao da ako se ne pozabave ljutnjom, ona može da ih odvede u mržnju. Mržnja kojom se ne pozabave, može da ih dovede u opasnost da završe u paklu. Onda je Isus rekao da ako se sete da brat ima nešto protiv njih, treba da im bude prioritet da potraže brata i da se izmire sa njim.

Zašto je tako važno da težimo da se izmirujemo međusobno? Za naše dobro ili za dobro našeg brata? Treba da želimo dobro svome bratu, kako bismo mogli da mu budemo put iz stanja povređenosti. Čak iako mi nismo povređeni, ljubav Božija ne želi da naš brat ostane ljut, već želi da ga dotakne i obnovi. Možda mi nismo učinili ništa pogrešno. Pogrešili ili bili ispravni - nema veze. Važnije je da pomognemo bratu koji je povređen, nego da dokažemo da smo u pravu.

Postoji neograničen broj mogućih scenarija, kako neko može da se sablazni i da bude povređen.

Možda osoba koju smo povredili veruje da smo se loše poneli prema njoj, a da joj u stvarnosti nismo učinili ništa nažao. Možda su do te osobe došle netačne informacije koje su uzrokovale pogrešan zaključak.

S druge strane, moguće je i da je ta osoba imala *tačne* informacije, ali da je donela pogrešan zaključak. Ono što smo rekli je moglo biti potpuno iskrivljeno, jer je išlo različitim

kanalima komunikacije. Možda naša namera nije bila da nekoga povredimo, ali naše reči i dela su ostavili drugačiji utisak.

Često sudimo sebi prema namerama koje smo imali, a drugima prema njihovim akcijama. Moguće je nameravati jedno, a govoriti sasvim drugo. Ponekad su naši istinski motivi nepoznati čak i nama samima. Mi želimo da verujemo da su oni čisti i ispravni. Kada ih filtriramo kroz Reč Božiju, možemo da ih sagledamo u drugačijem svetlu.

Konačno, možda smo pogrešili. Bili smo ljuti ili pod pritiskom, i to je uticalo na nas. Možda je neka osoba nasrtala na nas, a mi smo ljubazno odgovarali. Možda je neko istinski ostao povređen...

Bez obzira o čemu se radi, razumevanje povređene osobe je zatamnjeno, a svoje zaključke zasniva na pretpostavkama, glasinama, izgledu i slično. Iako misli da je razotkrila nečije stvarne motive, povređena osoba živi u zabludi. Kako možemo da imamo ispravan sud bez ispravnih informacija? Moramo da budemo svesni činjenice da povređena osoba celim svojim srcem veruje kako je prema njoj učinjena nepravda. Bez obzira zašto se ona tako oseća, mi moramo da budemo voljni da se ponizimo i izvinimo.

Isus nas upozorava da se izmirimo, čak i kada nečija povređenost nije naša greška. Potrebna je zrelost da bismo hodali u poniznosti, i da bismo mogli da ostvarimo pomirenje. Preduzimanje prvog koraka je često teže za onoga ko je povređen. Zbog toga je Isus rekao da osoba koja je izazvala povređenost i sablazan, treba da ide i da se izmiri.

TRAŽENJE OPROŠTENJA OD ONOGA KO JE POVREĐEN

Apostol Pavle je rekao:

„Tako, dakle, da se staramo za mir i za ono čim vodimo na bolje jedan drugog.“

Rimljanima 14:19

Ovo nam pokazuje kako da pristupimo osobi koju smo povredili. Ako odemo nekome isfrustrirani, nećemo promovisati mir. Učinićemo da osobi koja je povređena, bude još teže. Treba da imamo stav koji će težiti pomirenju kroz poniznost, čak i po cenu našeg ponosa. To je jedini način da vidimo istinsko pomirenje.

U određenim situacijama sam prišao ljudima koje sam povredio, a koji su bili ljuti na mene i svašta mi govorili. Rekli su da sam sebičan, nepažljiv, ponosan, nepristojan, grub i mnogo drugih stvari.

Moj prirodan odgovor je bio: „Ne, ja to nisam. Ti me samo ne razumeš na pravi način!” Međutim kada se branim, to „doliva ulje na vatru”. Taj način komunikacije ne postiže mir. Boriti se za svoja prava, nikada ne donosi istinski mir.

Naučio sam da je bolje slušati, sve dok drugi imaju šta da govore. Ako se ne slažem sa time, kažem im da poštujem ono što su rekli, i da mogu da preispitam svoj stav i namere. Onda im kažem da mi je žao što sam ih povredio.

Ponekad su moji sagovornicu u pravu po pitanju optužbi i kritika. Tada ja priznam: „U pravu si, molim te za oprostjenje.”

Da ponovim: da bi došlo do pomirenja, potrebno je jednostavno poniziti se. Zato je Isus rekao sledeće:

„Miri se sa suparnikom svojim brzo, dok si na putu s njim, da te suparnik ne preda sudiji, a sudija da te ne preda sluzi i u tamnicu da te ne stave. Zaista ti kažem: nećeš izaći odande dok ne daš do poslednjeg dinara.”

Matej 5:25-26

Ponos se brani. Poniznost se slaže i kaže: „U pravu si. Ponašao sam se na taj način. Molim te oprosti mi.”

„A mudrost, koja dolazi odozgo, čista je pre svega, zatim miroljubiva, blaga, prilagodljiva, puna milosti i dobrih plodova, odlučna, nelicemerna.”

Jakov 3:17 (Čarničev prevod)

Božija mudrost je voljna da popusti. Nije tvrdoglava kada dođe do sukoba. Osoba koja je vođena Božijom mudrošću, ne boji se da popusti sve dok to ne ugrožava istinu.

PRISTUPANJE NEKOME KO TE JE POVREDIO

Nakon sagledavanja pitanja o tome šta učiniti kada povredimo i sablaznimo brata, hajde da razmotrimo šta uraditi kada brat povredi i sablazni nas.

„Ako li ti sagreši brat tvoj, idi i pokaraj ga među sobom i njim samim; ako te posluša, dobio si brata svog.”

Matej 18:15

Mnogi ljudi primenjuju ovaj stih sa drugačijim stavom od onoga koji je Isus želeo. Ako su povređeni, oni se konfrontiraju u duhu osвете i ljutnje. Koriste ovaj stih kao opravdanje da osude onoga ko ih je povredio.

Ovde se ne radi o osudi, već o pomirenju. Isus ne želi da odemo kod svog brata, i kažemo mu kako je bio pokvaren prema nama. Treba da odemo i otklonimo sve što narušava obnovu našeg odnosa.

Ovo pokazuje kako nas Bog miri sa sobom. Mi smo sagrešili prema Bogu, ali On „pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bejasmо grešnici umre za nas” (Rimljanima 5:8). Da li smo voljni da se predamo, da umremo ponosu, kako bismo se pomirili sa onima koji su nas povredili? Bog nam je prišao i pre nego što smo mi zatražili oproštenje. Isus je odlučio da oprostí pre nego što smo uopšte shvatili da smo Ga povredili i da smo grešni.

Iako je On prvi prišao nama, ne bismo mogli biti pomireni sa Ocem, sve dok ne primimo Njegovu reč pomirenja.

„Ali je sve od Boga, koji pomiri nas sa sobom kroz Isusa Hrista, i dade nam službu pomirenja. Jer Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom ne primivši im grehe njihove, i metnuvši u nas reč pomirenja. Tako

smo mi poslani mesto Hrista, kao da Bog govori kroz nas; molimo vas u ime Hristovo pomirite se s Bogom.”

2. Korinćanima 5:18-20

Priča o pomirenju započinje na zajedničkoj platformi, da smo svi sagrešili protiv Boga. Mi ne želimo pomirenje ili spasenje dok ne shvatimo da smo postali odvojeni od Boga.

U Novom zavetu, učenici su propovedali da su ljudi sagrešili protiv Boga. Postavlja se pitanje zašto ljudima govoriti da su sagrešili? Da bismo ih osudili? Bog ne osuđuje. „Jer Bog ne posla Sina svog na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroza Nj” (Jovan 3:17). Propovedati o tome kako su ljudi sagrešili protiv Boga, ima za svrhu to da oni shvate svoje stanje, da se pokaju za svoje grehe i zatraže oprostjenje.

Šta vodi ljude ka pokajanju? Odgovor nalazimo u sledećem stihu:

„Ili ne mariš za bogatstvo Njegove dobrote i krotosti i trpljenja, ne znajući da te dobrota Božija na pokajanje vodi?”

Rimljanima 2:4

Božija dobrota nas vodi ka pokajanju. Njegova ljubav nas ne ostavlja na putu za pakao. Bog je potvrdio svoju ljubav tako što je poslao Isusa, svog jedinog Sina, da umre na krstu za nas. Bog je nama prvi prišao, iako smo mi sagrešili protiv Njega. On nam ne pristupa da bi osudio, već da bi obnovio i spasio.

S obzirom na to da treba da imitiramo Boga (Efescima 5:1), mi treba da proširimo pomirenje i na brata koji je sagrešio prema nama. Isus je ustanovio ovaj princip. Idi kod brata i pokaži mu njegove grehe, ne da bi ga osudio, već da bi otklonio ono što leži između vas, kako biste mogli da se pomirite i obnovite vaš odnos. Dobrota Božija u nama će privući brata ka pokajanju, i obnoviće naš odnos.

„Molim vas dakle ja sužanj u Gospodu, da se vladate kao što prilikuje vašem zvanju u koje ste pozvani, sa svakom poniznošću i krotošću, s trpljenjem, trpeći

jedan drugog u ljubavi, starajući se držati jedinstvo Duha u svezi mira.”

Efescima 4:1-3

Treba da čuvamo ove veze mira, tako što ćemo zadržati stav poniznosti, ljubaznosti i strpljenja, u podnošenju drugih u ljubavi. Na taj način se jačaju veze ljubavi.

Neki ljudi prema kojima sam sagrašio, došli su kod mene kako bi me osudili. Kao rezultat takvog stava, izgubio sam svaku želju za pomirenjem. Zapravo, mislio sam da oni ne žele izmirenje, već samo žele da mi pokažu kako su besni.

Bilo je onih koje sam povredio, i koji su mi došli u blagosti. Ja sam odmah menjao svoj stav i tražio oprostjenje, ponekad čak i pre nego što su završili sa onim što su želeli da podele.

Da li ti je iko ikada prišao i rekao: „Želim samo da znaš da ti opraštam što nisi bio bolji prijatelj i što nisi učinio nešto za mene”?

Nakon što te tresnu tim rečima, pogledaju te kao da kažu: „Duguješ mi izvinjenje.”

Ti ostaneš zbunjen i povređen. Ljudi ovakvog stava nisu došli da obnove odnos sa tobom, već da te uznemire i kontrolišu.

Ne treba ni da idemo do brata koji nas je povredio, sve dok ne odlučimo u svome srcu da ćemo mu oprostiti, bez obzira na njegovu reakciju. Treba da se oslobodimo bilo kakvih negativnih osećanja i zlobe. Ako to ne uradimo, verovatno ćemo reagovati na temelju loših osećanja, i umesto da nekog izlečimo, mi ćemo ga još dublje povrediti.

Šta se dešava ako imamo ispravan stav, i pokušamo da se pomirimo sa nekim ko je sagrašio protiv nas, ali on ili ona ne žele da slušaju?

„Ako li te ne poslušaju, uzmi sa sobom još jednog ili dvojicu da sve reči ostanu na ustima dva ili tri svedoka. Ako li njih ne poslušaju, kaži crkvi; a ako li ne poslušaju ni crkvu, da ti bude kao neznabožac i carinik.”

Matej 18:16-17

Svaki od ovih nivoa ima isti cilj: pomirenje. U suštini, Isus govori: „Nastavi da pokušavaš.” Primeti kako je onaj koji je izazvao povređenost, uključen u svaki pokušaj da dođe do pomirenja. Mi često podelimo svoju povređenost sa svim drugim ljudima, pre nego što odemo do osobe koja nas je povredila, onako kako nas je Isus uputio da činimo! Ponašamo se tako jer se nismo pozabavili svojim srcima. Osećamo se lakše kada sa svima podelimo svoju verziju priče. Prija nam kada se drugi slažu sa nama. U ovakvom ponašanju se ne krije ništa drugo, do puste sebičnosti.

KRAJNJA GRANICA

Ako zadržimo ljubav Božiju kao svoju motivaciju, tada nećemo pasti. Ljubav nikada ne propada. Kada volimo druge onako kako Isus voli nas, bićemo slobodni, čak i kada druga osoba ne želi pomirenje sa nama. Pročitaj pažljivo sledeći stih. Božija mudrost je dostupna u svakoj situaciji:

„Ako je moguće, koliko do vas stoji, imajte mir sa svim ljudima.”

Rimljanima 12:18

On kaže: „Ako je moguće,” jer će biti prilika kada će drugi odbiti da budu u miru sa nama. Biće onih, čiji uslovi za pomirenje mogu da kompromituju naš odnos sa Gospodom. U oba slučaja, nije moguće obnoviti odnos.

Primeti da Bog kaže: „Koliko do vas stoji, imajte mir sa svim ljudima.” Moramo da uradimo sve što možemo da bismo se izmirili sa drugom osobom, ali samo dok ostajemo verni istini. Mi se često prerano predamo, i odustanemo od nekog odnosa.

Nikada neću zaboraviti kada me je jedan prijatelj savetovao da ne pobežnem od veoma neprijatne situacije. „Džone, ja znam da možeš da pronađeš biblijske argumente da odustaneš, ali pre nego što to učiniš, budi siguran da si se borio u molitvi, i da si učinio sve što je u tvojoj moći, kako bi doneo mir Božiji u tu situaciju.”

Još je dodao: „Zažalićeš ako jednog dana budeš pogledao unazad, i upitao sebe da li si učinio sve što si mogao da sačuvaš taj odnos. Bolje je da znaš da nisi imao druge mogućnosti i da si učinio sve, osim kompromitovanja istine.”

Bio sam mu veoma zahvalan za savet, i prepoznao sam to kao mudrost od Boga.

Seti se Isusovih reči:

„Blago onima koji mir grade, jer će se sinovi Božji nazvati.”

Matej 5:9

On nije rekao: „Blago onima koji mir čuvaju.” Oni koji čuvaju mir, izbegavaju sučeljavanja po svaku cenu. Ako čuvamo mir, dovodeći istinu u pitanje, onda to nije pravi mir. To je veštački i površan mir, koji neće potrajati.

Pravi mirotvorac će ulaziti u raspravu, ali u ljubavi, donoseći istinu koja će dovesti do pomirenja, koje će da traje. On neće čuvati površan i veštački odnos, već želi otvorenost, istinu i ljubav. Pravi mirotvorac odbija da sakrije povređenost iza političkog osmeha. On tvori mir u ljubavi, koji ne može da propadne.

Takav je Bog sa čovečanstvom. On ne želi da bilo ko propadne, ali neće ugroziti istinu zarad odnosa sa ljudima. Bog čezne za pomirenjem uz istinsko predanje, bez površnosti. Ovo izgrađuje veze ljubavi, koje zlo ne može da savlada i uništi. Bog je položio svoj život za nas. Mi samo možemo da uradimo istu stvar.

Seti se da je krajnja granica ljubav Božija. Ona nikada ne prestaje. Ne traži svoje. Ne ljuti se. (Vidi 1. Korinćanima 13:5.)

Apostol Pavle je napisao da ljubav pobeđuje svaki greh.

„I zato se molim Bogu da *ljubav vaša još više i više izobiluje* u razumu i svakoj volji, da kušate šta je bolje, da budete čisti i *bez spoticanja* na dan Hristov, napunjeni plodovima pravde kroz Isusa Hrista, na slavu i hvalu Božiju.”

Filipljanima 1:9-11

Sotonska zamka

Ljubav Božija je ključna za oslobađanje od zamke koja sadrži mamac povređenosti i sablazni. Ovo mora da bude obilna ljubav, koja stalno raste i jača u našim srcima.

Mnogi su danas prevareni i zavedeni površnom ljubavlju koja samo priča, ali ništa ne čini. Ljubav koja nas može sačuvati od spoticanja nesebično se žrtvuje, čak i za dobro svojih neprijatelja. Kada hodamo u takvoj vrsti ljubavi, sotona ne može da nas navede u svoju zamku.

EPILOG

PREUZETI AKCIJU

Dok si čitao ovu knjigu, Duh Gospodnji te je možda podsetio na odnose iz prošlosti ili sadašnjosti, u kojima si činio nažao drugima. Osećam Gospodnje vođstvo da te zamolim da moliš jednostavnu molitvu sa mnom.

Pre nego što budeš molio, upitaj Duha Svetog da zajedno sa tobom prođe kroz tvoju prošlost, i da ti ukaže na ljude protiv kojih si radio. Budi tih pred Njim dok ti pokazuje kakav si zapravo. Ne treba da tražiš nešto čega nema u tvom životu. Bog će jasno pokazati stvari ili situacije, tako da ne može biti sumnje u tebi. Dok to bude činio, možda ćeš se setiti bola koji si iskusio. Nemoj se plašiti. Bog će biti uz tebe da te uteši.

Dok budeš opraštao ljudima zbog onoga što su ti učinili, zamisli svakoga od njih pojedinačno. Oprosti svakome ponaosob. Otpiši im dug. Onda moli molitvu ponuđenu u tekstu ispod, ali nemoj da budeš ograničen njome. Iskoristi je kao okvir, i budi vođen Svetim Duhom.

Oče, u Isusovo ime ti dolazim, shvatam da sam sagrešio protiv Tebe tako što nisam opraštao onima koji su me

povredili. Kajem se zbog toga i tražim Tvoje oprostjenje.

Takođe shvatam svoju nemogućnost da oprostim drugima bez Tvoje pomoći. Ipak, u srcu odlučujem da oprostim. (Ubaci njihova imena, svakoga ponaosob.) Stavljam pod Hristovu krv sve ono loše što su mi učinili. Više mi ništa ne duguju. Opraštam im sve grehe protiv mene.

Nebeski Oče, kao što je Gospod Isus tražio da oprostiš onima koji su sagrešili protiv Njega, i ja molim da oprostiš onima koji su sagrešili protiv mene.

Molim Te da ih blagosloviš i da ih vodiš u bliskiji odnos sa Tobom. Amin.

Sada napravi neku vrstu dnevnika i zapiši imena ljudi kojima si oprostio. Navedi datum kada se to dogodilo. Zapiši da si napravio odluku da im oprostiš.

Možda ćeš morati da vežbaš da ostaneš slobodan od povrednosti. Pročitaj ponovo trinaesto poglavlje, ukoliko ne razumeš šta želim da kažem. Napravi odluku da ćeš moliti za ljude kojima si oprostio, baš kao što moliš i za sebe. Dnevnik će ti pomoći da se setiš da to i učiniš. Ako negativne misli nastave da bombarduju tvoj um, isteraj ih uz pomoć Reči Božije, i potvrdi svoju odluku da oprostiš. Tražio si od Gospoda blagodat da oprostiš, a neopraštanje nije moćno kao što je Njegova blagodat. Budi hrabar i vodi dobru bitku vere.

Kada znaš da je tvoje srce snažno i utvrđeno, idi kod osoba koje su te povredile. Seti se da ideš kod njih radi pomirenja, za njihovo, a ne svoje dobro. Čineći ovo, zapečatićeš pobedu. Zadobićeš brata (Matej 18:15). Ovo je ugodno u Božijim očima.

„A Onome koji vas može sačuvati bez greha i bez mane, i postaviti prave pred slavom svojom u radosti, jedinom premudrom Bogu i Spasu našem, kroz Isusa Hrista Gospoda našeg, slava i veličanstvo, država i vlast pre sviju vekova i sad i u sve vekove. Amin.”

Juda 24-25

BELEŠKE

PRVO POGLAVLJE JA POVREĐEN?

1. W. E. Vine, Merrill Unger & William White Jr., *An Expository Dictionary of Biblical Words* (Nashville, TN: Thomas Nelson, 1984), „sablasan, povreda” (u daljem tekstu ovaj izvor se navodi kao *Vine's Expository Dictionary*).

ŠESTO POGLAVLJE SKRIVANJE OD STVARNOSTI

1. *Vine's Expository Dictionary*, „dete”.
2. *Vine's Expository Dictionary*, „sin”.
3. U *Vine's Expository Dictionary of New Testament Words*, autor je detaljno obradio razlike između deteta po rođenju (*teknon*) i sina prema sličnosti (*huios*). „Razlika između vernika kao Božije dece *teknon* i kao Božijih sinova *huios* se vidi u Rimljanima 8:14-21. Duh svedoči njihovom duhu da su deca Božija, i kao takvi, oni su Njegovi naslednici i sunaslednici sa Hristom. Ovo naglašava činjenicu njihovog duhovnog rođenja (stihovi 16-17). Svi oni koji su vođeni Duhom Božijim, jesu sinovi Božiji. Njihovo držanje pruža dokaz dostojanstvenosti njihovog odnosa, kao i njihove sličnosti Božijem karakteru. Gospod Isus je koristio *huios* na poseban način: oni koji su nazvani sinovi Božiji. Govorio je o potrebi da volimo svoje neprijatelje i progonitelje da bismo mogli da postanemo sinovi Božiji. Učenici bi trebalo da rade tako, ne da bi postali

deca Božija, već s obzirom na to da jesu deca Božija, da to potvrde i svojim karakterom, i da postanu sinovi. Pogledaj: 2. Korinćanima 6:17-18."

4. The Rockford Institute, Center on the Family in America (Rockford, IL).

SEDMO POGLAVLJE

SIGURAN TEMELJ

1. *Zondervan Topical Bible* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1969), „Simon”.
2. *Vine's Expository Dictionary*, „stena”.
3. Isto.

OSMO POGLAVLJE

SVE ŠTO MOŽE DA BUDE POTRESENO, BIĆE POTRESENO

1. Logos Bible Study Software for Microsoft, version 1.6 (Oak Harbor, WA: Logos Research System Inc., 1993), „ispitati”.
2. J. D. Douglas, et al., eds., *New Bible Dictionary* (Wheaton, IL: Tyndale House, 1982.), drugo izdanje, „Petar”.

JEDANAESTO POGLAVLJE

OPROŠTENJE: NE DAJEŠ - NE PRIMAŠ

1. Beleška na marginama: New King James Version (Nashville, TN: Thomas Nelson, 1988).
2. Logos Bible Study Software for Microsoft, version 1.6 (Oak Harbor, WA: Logos Research System Inc., 1993).
3. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, deseto izdanje (Springfield, MA: Merriam-Webster Inc., 1993).

DVANAESTO POGLAVLJE

OSVETA: ZAMKA

1. Francis Frangipane, *The Three Battlegrounds* (Cedar Rapids, IA: Advancing Church Publications, 1989), 50.

TRINAESTO POGLAVLJE

IZBEGAVANJE ZAMKE

1. *Vine's Expository Dictionary*, „vežbati”.

ČETRINAESTO POGLAVLJE

KRAJNJI CILJ: POMIRENJE

1. *Vine's Expository Dictionary*, „raka”.
2. Isto.

Ukoliko ste na bilo koji način bili dotaknuti ovom knjigom ili biste željeli naručiti druge knjige od Johna Beverea molimo Vas da nam se javite.

John Bevere – Đavlov mamac

str. 180; B5; Syloam, hrvatski jezik

Đavlov mamac razotkriva najprevarljiviju zamku koju sotona upotrebljava kako bi vjernike iščupao iz volje Božje – povredu. Većina ljudi zarobljenih tim sotonskim mamcem to čak niti ne uvida. Ne dajte se zavarati! Kad tad, vi ćete se suočiti s povredom, i samo je na vama hoćete li joj dopustiti da utječe na vaš odnos s Bogom. Vaš će odgovor odrediti vašu budućnost. Ukoliko povredu budete rješavali na ispravan način, postat ćete jači, a ne ogorčeni.

U ovoj, najbolje prodavanoj knjizi Johna Beverea, na njezinu prvu desetogodišnjicu, John Bevere vam pokazuje kako ostati slobodan od povrede i izbjeći mentalitetu žrtve. S više od 500.000 tiskanih primjeraka, ova knjiga uključuje svjedočanstva promijenjenih ljudi koji su čitali prvo izdanje knjige kao i dodatak za pobožnost, pitanja za raspravu, stihove i molitve.

Pronaći ćete odgovore na teška pitanja poput:

- Zašto moram pričati „svoju” stranu priče?
- Kako se boriti protiv misli sumnje ili nepovjerenja?
- Što mi je činiti kako bih prestao/la nabrajati prošle povrede?
- Kako ponovno vratiti povjerenje nakon što me je netko duboko povrijedio?

Ova će vam knjiga pomoći da pobjegnute iz neprijateljeve „zamke povrede“ te će vas ojačati kako biste ostali slobodni od povrede, omogućavajući vam da imate odnos s Bogom bez ikakvih prepreka.

John Bevere-Sotonska zamka

(Knjiga + dodatak za proučavanje)

str. 280; B5; Syloam, bosanski jezik

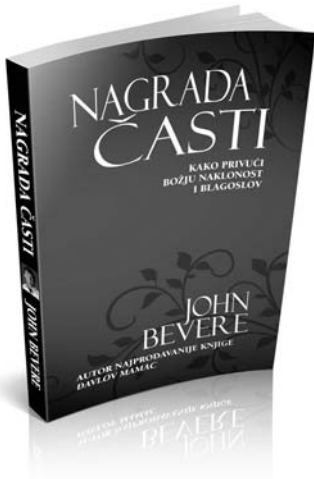
Izbegni neprijateljsku smrtonosnu zamku
Ova knjiga razotkriva sablazan, jednu od najopasnijih zamki, koje sotona koristi kako bi zadržao vernike izvan Božije volje. Većina ljudi koji su uhvaćeni u ovu sotonsku zamku, nisu toga ni svesni. Ne dozvoli da budeš prevaren! Doživećeš sablazan, a samo od tebe zavisi kako će se to odraziti na tvoj odnos sa Bogom. Tvoja reakcija će odrediti tvoju budućnost. Ako se ispravno nosiš sa sablaznima, nećeš postati ogorčen; bićeš jači.

U ovom jubilarnom izdanju povodom deset godina od prvog izdanja, Džon Bivir otkriva kako da ostanete slobodni od sablazni i kako da izbegnete posedovanje mentaliteta žrtve. Ovakvo izdanje knjige izlazi u tiražu od preko 500,000 primeraka, i sadrži svedočanstva ljudi koji su doživeli promenu, nakon što su pročitali prethodna izdanja ove knjige.

U ovoj knjizi ćeš pronaći odgovore na teška pitanja kao što su:

- Zašto se osećam kao da moram da ispričam svoju stranu priče
- Kako mogu da se izborim sa sumnjom i nepoverenjem
- Kako mogu da zaustavim „otvaranje starih rana”
- Kako mogu da povratim poverenje nakon što me je neko duboko povredio

Ova knjiga će ti pomoći da izbegneš neprijateljsku zamku sablazni, ojaćaće te da možeš da ostaneš slobodan od istih, i osposobiće te da imaš trajan odnos sa Bogom.

John Bevere – Nagrada Časti

str. 212; format: B5; Izdavač: Syloam

U knjizi Nagrada časti, autor najprodavanijih knjiga, John Bevere, otkriva snagu i istinu sadržanu u jednom, vrlo često, zanemarenom načelu – duhovnom zakonu časti. Budete li razumjeli od kakve je životne važnosti ova vrlina, u svoj ćete život privući blagoslove ne samo sada, nego i u vječnosti. John Bevere, na sebi svojstven način, duboko zadire u Pismo kako bi pokazao da način na koji cijenite i poštujete druge kao i način na koji se ophodite prema njima, određuje plaću koju ćete primiti. Knjigu započinje Božjim obećanjem: „Tko mene časti, Ja častim njega.” Ova knjiga dubokih uvida uči vas kako ćete iskazati čast John Bevere pokazuje, na temelju biblijskih primjera kao i primjera iz svog osobnog života, da se nagrada časti ostvaruje na tri razine: Potpuna plaća onima koji cijene i poštuju druge; Djelomična plaća onima koji selektivno cijene ljude; Bez plaće za one koji su ravnodušni prema Bogu i Njegovom stvorenju.

John pokazuje kako se popularna kultura protivi praksi iskazivanja časti roditeljima, voditeljima, te kako se djeca, baš poput cjelokupnog društva, opiru autoritetu, i, naravno, kakve su posljedice svega toga. Ova čudesna knjiga otkriva tajne kako primiti više Božjih blagoslova kroz iskazivanje časti ... te kako to, činite li tako, iz temelja mijenja vašu vjeru, Svojem Stvoritelju, svojoj obitelji, autoritetima i onima koje srećete u svom životu.

John Bevere – Pod Zaštitom

str. 234; B5; Syloam, hrvatski jezik,

Postoji tajno mjesto u sjeni Svemogućeg, mjesto gdje vladaju sloboda, opskrba i zaštita. Pa ipak, mnogi vjernici ne dolaze na to skriveno mjesto. Umjesto toga, slobodu i sigurnost traže izvan njega, na području na kojem vrijedi upravo sve suprotno. Varaju se kad misle da se istinska i trajna sloboda može naći izvan Božanskog autoriteta.

Pod zaštitom otkriva suptilne pa opet tako neobuzdane taktike, koje neprijatelj koristi protiv vjernika – propust da prepoznaju i da se ispravno odnose prema Božanskom autoritetu. Ova knjiga, kroz praktične, osobne primjere, oslanjajući se na snažne biblijske temelje, podsjeća na to da je kraljevstvo Božje upravo to – kraljevstvo u kojem vlada Kralj, i u kojem postoje po-djednako i poredak i vlast.

Više o našim knjigama možete saznati na našim internetskim stranicama:
www.press.syloam-international.org i www.syloam-international.org

Knjige možete naručiti na:

e-mail: press@syloam-international.org;

tel.: +385 (0) 91 739 01 91; + 381 (0) 64 405 47 44

Ovu i ostale publikacije Džona i Lize Bivir možete besplatno preuzeti sa veb-stranice:

www.CloudLibrary.org

gde su dostupne na nekoliko svetskih jezika.

Da bi saznali više o službi Džona i Lize Bivir i njihovom radu na globalnom nivou, posetite

www.MessengerInternational.org

Džon Bivir bi cenio da čuje Vaše mišljenje i komentare o pročitanim knjigama.

Možete ga kontaktirati preko e-mail adrese:

JohnBevere@ymail.com

These and other resources from John and Lisa Bevere are available as downloads in many languages totally free of charge at

www.CloudLibrary.org

To learn more about the ministry of John & Lisa Bevere, its global reach and additional resources:

www.MessengerInternational.org

John Bevere would be honored to hear your feedback from reading these resources. You can email him at

JohnBevere@ymail.com

Follow John on
Facebook & Twitter

Izbegni neprijateljsku smrtonosnu zamku

Ova knjiga razotkriva sablazan, jednu od najopasnijih zamki, koje sotona koristi kako bi zadržao vernike izvan Božije volje. Većina ljudi koji su uhvaćeni u ovu sotonsku zamku, nisu toga ni svesni.

Ne dozvoli da budeš prevaren! Doživećeš sablazan, a samo od tebe zavisi kako će se to odraziti na tvoj odnos sa Bogom. Tvoja reakcija će odrediti tvoju budućnost. Ako se ispravno suočavaš sa sablaznima, nećeš postati ogorčen; bićeš jači.

U ovom jubilarnom izdanju povodom deset godina od prvog izdanja, Džon Bivir otkriva kako da ostaneš slobodan od sablazni i kako da izbegneš mentalitet žrtve. Ovo izdanje izlazi u tiražu od preko 400,000 primeraka. Sadrži svedočanstva ljudi koji su doživeli promenu, nakon što su pročitali prethodna izdanja ove knjige.

U ovoj knjizi ćeš pronaći odgovore na teška pitanja kao što su:

- Zašto se osećam kao da moram da ispričam svoju stranu priče?
- Kako mogu da se izborim sa sumnjom i nepoverenjem?
- Kako mogu da zaustavim „otvaranje starih rana“?
- Kako mogu da povratim poverenje nakon što me je neko duboko povredio?

Ova knjiga će ti pomoći da izbegneš neprijateljsku zamku sablazni, ojačaće te da možeš da ostaneš slobodan od istih i osposobiće te da imaš trajan odnos sa Bogom.

Džon Bivir (*John Bevere*) čezne da vidi pojedince koji produbljuju svoj odnos sa Bogom, i koji imaju perspektivu večnosti. On je autor knjiga koje su veoma prodavane u svetu, a nagrađivan je i za udžbenike koje je napisao. Često govori na konferencijama i u crkvama. Pored toga, on je jedan od voditelja televizijskog programa pod nazivom *The Messenger*, koji se prikazuje u 216 nacija. Džonova supruga Liza je takođe veoma popularan autor. Zajedno su 1990. godine osnovali službu *Messenger International*, koja trenutno ima svoje kancelarije u Koloradu (SAD), Australiji i Velikoj Britaniji. Džon i Liza sa svoja četiri sina, žive u Kolorado Springsu.

Syloam

